

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 629

Αθηναϊκὴ περιεργα

«Θὰ μεταδοθoύν αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις...»

Ἀνάστατη ἡ οἰκογένεια. Ὁ μπαμπὰς εἶχε φέρεῖ ἓνα ραδιόφωνο.

— Τ' ἀγόρασες; Ποῦ βρήκες τόσα λεπτὰ;

— Ὅχι καλέ! Δοκιμαστικῶς τὸ πῆρα γιὰ δύο μέρες. Ἄν μὰς ἀρέσῃ, θὰ τὸ κρατήσωμε...

— Ἀγ! ναι, μπαμπά!...

— Καλέ τί λές!... ἐθύμωσε ἡ μητέρα. Θὰ τὸ κρατήσωμε γιὰ νὰ πληρώνωμε δόσεις;

— Δὲν εἶναι πολλὰ. Τριακόσιες δραχμές τὸν μῆνα.

— Καὶ σκέφου, μαμά, τὴ ζήλεια τῆς γειτονιάς, ἐπρόσθεσε ἡ κόρη.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία. Τὸ «δοκιμαστικῶς» εἰσαχθέν ραδιόφωνον, ἐτοποθετήθη εἰς θέσιν περιβλεπτον γιὰ νὰ «δοκιμασθῇ».

Ὅταν ὅλα ἦσαν ἐτοιμα εἰς τὸ λαϊκὸ σπιτάκι τῆς Γούδας, μὲ ἓνα ἐλάχιστον γούρισμα ἐνὸς κουμπιῦ τοῦ ραδιοφώνου, ὥρμησεν ὁ πολιτισμὸς ὑπὸ μορφὴν παριζιανικῆς σανσονέττας!

Τὸ θράδυ ἐκλήθη ἡ γειτονιά. Ἀπὸ νωρὶς τὰ σχόλια εἰδὼν καὶ ἔπαιρναν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Τί κάνουνε στὴν παράτσα;

— Ἀ κεραία βάζουνε;

— Τί;

— Ἀ κεραία γιὰ τὸ ραδιόφωνο.

— Ἐχουνε ραδιόφωνο;

— Πῆραν!

— Τὸ λαχεῖο θὰ κέρδισε ὁ κύριος Κώστας! Βρέ τὸν ἄτιμο... καὶ δὲν λές τίποτα.

Φυσικὰ δὲν ἔλειψαν οἱ μεμφίμοιροι: Μπῆ!.. Χαρά! στο!.. Ὅλα τὰ ἔχει ἡ Ζαφειρίτσα, μόνο ὁ φερετζὲς τῆς λείπει...

— Δὲν τηράει ποὺ ἡ κόρη τῆς τὰ χει φέρει μὲ τὸν λογία, θραυδύφωνο μὸς θέλει ἡ γαλιάντρα!...

Πάντως, παρ' ὅλας τῆς τὰς ἀντιρρήσεις, ἡ γειτονιά ἐζήλευε!...

— — —

Εἰς τὸ μικρὸ συνοικιακὸ καφενεῖο οἱ στρατάρχει τῆς πρέφας καὶ τοῦ «βαρὺ-γλυκοῦ» ἐμακάριζαν τὸν κύριον Κώστα.

— Γιὰ τὴ μουσικὴ δὲν δίνω φράγκο, ἔλεγε ὁ συνταξιούχος ἀνθυπομάρχος. Ἐκεῖτο ποὺ ζηλεύω εἶναι ὅτι θ' ἀκούς τίς «τελευταῖες εἰδήσεις»...

— Νὰ τίς ἀκούμε μαζί, κύριε Πελοπίδα μου!

Ἦτο πρόσκληση αὐτῇ. Κατ' ἀνάλο-

γον τρόπον ἔγιναν καὶ οἱ ἄλλες προσκλήσεις, καὶ τὸ θράδυ ἡ γειτονιά ἐγέμισε ἀσφυκτικῶς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Κώστα.

— Νὰ πάρουμε Παρίσι, ἐπρότειναν τὰ κοιτσόπουλα τῆς γειτονιάς.

— Θὰ πάρουμε σταθμὸ Ἀθηνῶν ν' ἀκούσωμε τελευταῖες εἰδήσεις.

Ἐγινε μιὰ διαμάχη, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες ἐνίκησαν, καὶ τὸ ραδιόφωνο ἐδρυχήθη:

— Θὰ μεταδοθoύν τελευταῖαι εἰδήσεις...

— Ἀαα!... ἔκαμαν ὅλοι.

Καὶ ὁ βουληθὺς τοῦ διαβολικοῦ μηχανήματος ἐσυνεχίσθη:

«Παρίσιον. Ἡσυχία» ἐπικρατεῖ εἰς τὸ

» Δυτικὸν μέτωπον.

» Ὁ Ἀγγλος ὑπουργός

» τῶν Στρατιω-

» τικῶν κ. Χόρ Μπε-

» λίσσα ἐπεθεώρησε

» γὰρ τὴν γραμμὴν

» Μαζινώ...».

Ὁ κύριος Πελοπίδας

διέκοψε:

— Τί διάβολο κάνουν ἐκεῖ κάτω; Ἐγὼ ἔβην ἡμῶν ἀποσπασματάρχης...

— Δὲν εἶναι τὸ ἱ-

διο ποῦμα...

— Καλέ, σωπάτε ν' ἀκούσωμε...

Ἐσώπασαν. Τὸ ραδιόφωνο ἐν τῷ

μεταξὺ εἶχε προχωρήσει:

«Λονδίνον. Ὅπως ἀγγέλλεται ἐκ

» Στοκχόλμης, δέκα τέσσαρα σουηδι-

» κά πλοῖα ἐδυστήθησαν...».

— Βάρβαρα πράγματα, διέκοψεν ὁ

κύριος Κώστας.

Ἐσώπασαν πάλι. Τὸ ραδιόφωνο ἐ-

συνέχισε:

«Νέα Ὑόρκη. Ὁ πρόεδρος κ. Ρούζ-

» βελτ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ δὲν

» θ' ἀναμειχθῇ εἰς τὸν πόλεμον...».

— Ἀν βῆ, θὰ τοὺς σπᾶν τὰ μούτρα.

— Τὰ δικά της μούτρα θὰ σπᾶν ἐπενέθη ὁ κουρέας τῆς συνοικίας.

— Βοὲ δὲν ξέρεις τί σοὺ γίνεται!

— Ἐγώ;

Ἐθύμωσαν καὶ ἤρθαν στὰ χέ-

ρια. Ἀνακατεύθηκε καὶ ὁ κύριος Κώστας

καὶ ἄλλοι. Στὴ μάχη ἀκουγόντουσαν

σπαρακτικὰς τῶν γυναικῶν οἱ κραυγές:

— Παναγία μου!...

— Ἀ!...

— Μή, γιὰ τὸ Θεό!...

— Ἀ!... Τὸ ραδιόφωνο!...

Ἐνας πάταγος ἀκούσθηκε. Ἐπάνω

στὸν καυγᾶ τὸ ὑπὸ δοκιμὴν ραδιόφω-

νο ἐπὶ τῇ ἀκρόασι καὶ ἐμακάριζαν

τὸν κύριον Κώστα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

35282

Μιὰ εἰκόνα

Ἡ δεσποινὶς Μιρέλλα Λοπέζ, μιὰ νεαρὴ Μεξικανὴ ποὺ θὰ τελέσῃ προσεγγῶς τοὺς γάμους της. Γεννήθηκε χωρὶς πόδια ἀλλὰ εἶναι ὑγιεινὴ.

Ἦνα στίχο

ΕΠΙΘΕΣΗ

Ὅσο κι' ἂν ὀχυρώνεσαι
καὶ κάνεις καὶ χαμώνεσαι,
ἐγὼ θὰ σοὺ ἐπιτεθῶ, μικρὴ μου, κάποια ὥρα.

Καὶ γώνεψέ το γιὰ καλὰ
πὼς ὅσο καὶ νὰ σε φυλᾷ
ἡ σεβαστὴ μαμάκα σου, δὲν μοὺ γλυτώ-
νεις τώρα!...

Ἐγὼ τὸν ἔρωτα βοηθῶ
καὶ ὅταν σοὺ ἐπιτεθῶ,
θὰ νικηθῇς, μικροῦλα μου, στὸ λέω κι' ἐτοιμάσου!

Καὶ κάποιο σούρουπο θαμπὸ
μέσα στὸ σπίτι σου θὰ μπῶ
κι' ὥς εἶναι εἶδος Μαζινώ, ἡ σεβαστὴ
μαμά σου!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιὰ γελοιογραφία

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ὁ δεσμοφύλαξ.— Σὲ ζητᾷ ἡ γυναικα σου νὰ σοὺ μιλήσῃ...
Ὁ φυλακισμένος.— Πιὲς της πὼς δὲν εἶμαι ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ...

Μικρά
Μικρά

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΟΜΦΟΡ

Οι Έλληνες καφενοβόιοι που προσπαθούν μεταξύ ενός βαρύ γλυκού και της έφημερίδος των να κλέψουν λίγο ύπνο, ξαπλωμένοι σε τρία-τέσσερα καθίσματα, θα πληροφορηθούν ότι οι Λονδρέζοι τους έπέρασαν: Τελευταία στο Λονδίνο έγιναν τα εγκαίνια ενός υπερμοντέρνου καφενείου και εστιατορίου. Το νέο αυτό κέντρο διαθέτει ιδιαίτερες αίθουσες, στις οποίες οι πελάτες μπορούν μετά το γεύμα τους ή τον καφέ τους, να κοιμηθούν ελεύθερα κατά βούληση σε αναπαυτικώτατες πολυθρόνες που θυμίζουν ντιβάνια. Τα γκαρσόνια αναλαμβάνουν να τους ξυπνούν την ώρα που οι πελάτες θα όρι-
σουν.

ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΑΝ ΤΟ ΓΑΛΑ

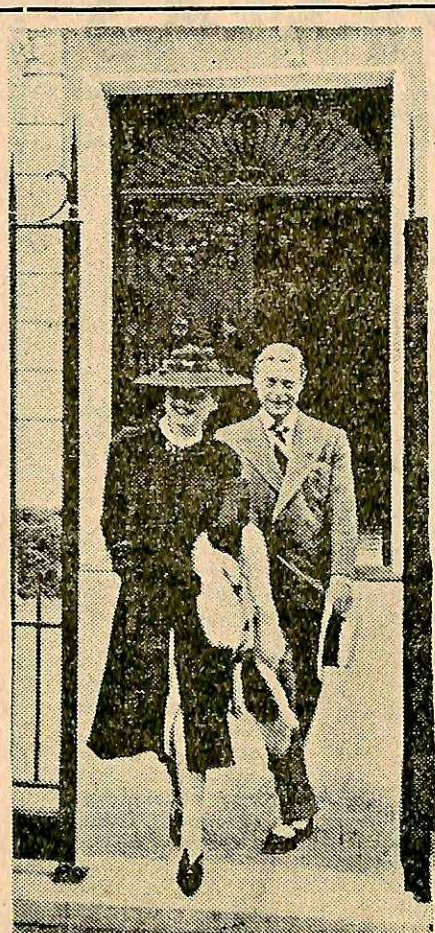
Οι ναυτικοί που ταξιδεύουν στον κόλπο του Άδεν, στον κόλπο της Βεγγάλης ή στη θάλασσα της Ιάβας, παρατήρησαν ότι το νερό έχει ένα παράξενο γαλακτώδες χρώμα, και ονομάζουν την περιοχή εκείνη «θάλασσα του γάλακτος». Την νύχτα, η θάλασσα αυτή παίρνει την εμφάνιση τεραστίως χιονισμένης έκτασεως. Το φαινόμενο αποδίδεται από άλλους μὲν στην αποσύνθεση ωριμμένων θαλασσιών φυτών που εύρισκονται εκεί σε μεγάλες ποσότητες, από άλλους δὲ σε δισηκατομμύρια μικρών θαλασσιών δντων που αποτελούνται από μια γαλακτώδη ύλη σαν ζελατίνα.

ΤΑ ΖΩΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

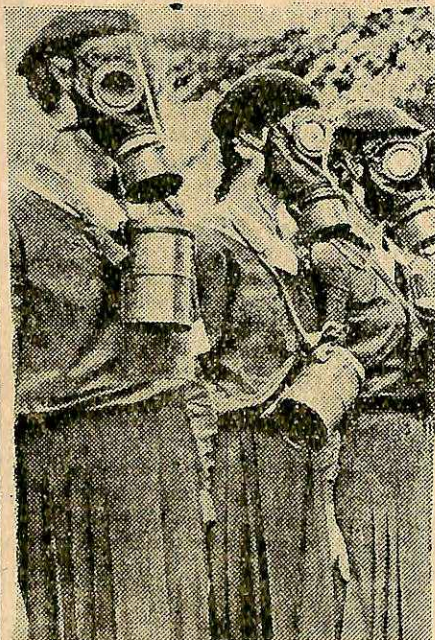
Στον περίφημο Ζωολογικό Κήπο του Βερολίνου, ένας χιμπαντζής παρακολουθούσε κάθε βράδυ με ιδιαίτερη προσοχή τα γυμνάσματα μιας νεαρής ακροβάτιδος. Κάποτε, το συμβόλαιο της ακροβάτιδος έληξε, και εκείνη έφυγε σε τουρνέ. Το βράδυ εκείνο ο χιμπαντζής ήρνήθη να λάβει την παραμικρή τροφή και δὲν έπαυσε να βγάζει κάτι θλιμμένες αναρθρώρες κραυγές. Την νύκτα δὲ, χάρις σ' ένα κουτί σπέρτων που είχε κρύψει, κατόρθωσε να βάλει φωτιά στο στρώμα του και να καί και ο ίδιος μαζί!

ΑΓΝΟΙΑ Ή ΧΙΟΥΜΟΡ;

Ένας Άγγλος μαθητής, στην έρώτηση «τί είναι τρίγωνο»; απήντησε: «Το τρίγωνο είναι ένα τετράγωνο με τρεις γωνίες!»

Ο Δούξ του Ουίνδσορ με την Δούκισσα επέστρεψαν για πρώτη φορά στην Άγγλία μετά την προαίτηση του Δουκά από τον Θρόνο. Ο Δούξ κατετάγη στον στρατό για να υπηρετήσει με τον βαθμό του υποστρατήγου, αφού παρητήθη του τρίτου του στρατάρχου τον οποίο έφερε μέχρι εσχάτων.

Έθελοντίνες του Σώματος της Έθνικής Υπηρεσίας σε μια επίθεωρηση στο Παρίσι.

Κινηματογραφικά
νέα

ΕΚΤΙΜΗΤΗΣ ΦΙΛΙΩΝ

Στο Χόλλυγουντ, που υπάρχουν τα πιο άπιστα έπαγγέλματα, υπάρχει και το έπαγγελμα του εκτιμητή του φιλημάτων. Πρόκειται, φυσικά, περί έπαγγελματικών φιλημάτων, που δίδονται κατά την διάρκεια του γυρίσματος ενός φιλμ.

Αυτός που το κατέχει ονομάζεται Λάιονελ Μάζολις, και έχει ως έργο να καθορίζει αν το φίλημα που δίδεται από έναν ήθοποιό έχει τον τόνο που πρέπει, δηλαδή αν είναι αισθηματικό, παθητικό, ρομαντικό, πατρικό, αδελφικό κ. ο. κ.

Ο κ. Λάιονελ Μάζολις έχει κι ένα άλλο σχετικό έπαγγελμα, έξ ίσου παράξενο: Το του καθήγηση του... φιλήματος! Αυτός ώδηγησε την ίδια την Γκρέτα Γκάρμπο πώς έπρεπε να φιλήση όταν γύριζε την «Κυρία με τας Καμελίας».

ΕΙΔΗ ΦΙΛΙΩΝ

Ο αυτός κ. Μάζολις χωρίζει τα φιλήματα εις τρεις κατηγορίες από άποψews... έδαφικης!

Το διεθνές φιλήμα, που δὲν σοκάρει ούτε τους Αμερικανούς, ούτε τους σεμνόντοφους Άγγλους, αλλά που και οι Γάλλοι το βρίσκουν άρκετά παθητικό. Δὲν είναι βέβαια πολύ έντοπωσιακό, και διαρκεί το πολύ 5 δευτερόλεπτα.

Το φιλήμα α-λ' αμερικανικό, ακατάλληλο για την Εύρωπη. Πολύ αισθησιακό, διαρκεί συχνά περισσότερο από 15 δευτερόλεπτα. Και τέλος:

Το φιλήμα της Άπω Ανατολής. Έχει το πιο άγνό φίλημα. Διαρκεί δύο δευτερόλεπτα, και περιορίζεται σε μια έπαφή των χειλιών.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ

Έν τῷ μεταξύ, το Χόλλυγουντ εξακολουθεί το έργο του, χωρίς να πολυσυγκινητά από τον πόλεμο.

Ο Βάλτερ Βάγκερ ετοιμάζει μια νέα βερσιόν, «Ο γυρός του κόσμου σε 80 μέρες», το περίφημο έργο του Ίουλιου Βέρν. Ο Ρόναλντ Κάλμαν θα παίξη τον ρόλο του Φιλέα Φόγκ.

Επίσης ετοιμάζεται το γύρισμα κι ενός άλλου έργου του Ίουλιού Βέρν: «Είκοσι χιλιάδες λεύνες υπό την θάλασσαν».

Τέλος αγγέλλεται το γύρισμα και του γνωστού έονου του Έρρίκου Σιέγκεβιτς «Κθό Βάντις», με πρωταγωνιστή τον Ρόμπερτ Τέυλορ.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΝΙΤΣΑΣΝ. Κάγκερ
Μπουφίδης

-ΜΠΑΙ Είσαι για έξω, Νίτσα; —Ναι... Θα πεταχθώ ως τα μαγαζιά... Κι' από κει, θα πάω να δώ την Λιλή...

—Κρίμα... Η Νίτσα έκύταξε με άπορία τον άνδρα της:

—Γιατί, κρίμα;... Ο κ. Λουκάς άφισε την έφημερίδα να πέση απ' τα χέρια του, έβγαλε τα γυαλιά του και τα σκούπισε:

—Νά... Απόψε έλεγα να γυρίσω λίγο ναρς...

Τα μαγουλάκια της Νίτσας κοκκίνισαν έλαφρά.

—Ε, δὲν θάναί η πρώτη φορά... έλεπε μ' ένα νευρικό γέλιο.

—Ήθελε να πη κι' άλλα, μά κρατήθηκε. Έσκυψε στον καθρέφτη, και διώρθωσε μίαν άνυπόταχτη μπουκλίτσα που έννοούσε να πετάγεται έξω από το καπέλλο. Μέσα από τον καθρέφτη είδε τον άνδρα της. Την έκύταξε μ' ένα ύφος τόσο λυπημένο...

—Ανασήκωσε τους ώμους.

—Αν πεινάσης, του έίπε, φάε και χωρίς έμένα... Μπορεί να πάω, με τη Λιλή, σε κανένα κινηματογράφο. Άρκετά έχω κλειστή, μου φαίνεται...

Πέριμενε κάτι να της πη, για να του δώση άμέσως την άπάντηση. Αυτός όμως έσώπαινε...

Η Νίτσα, τότε, άναστένανε, και έφυγε, βροντώντας την πόρτα πίσω της.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, έκύταξε το ρολογάκι της. Πέντε η ώρα... Ήταν ναρς άκόμη, εύτυχώς. Είχε βιαστή να ετοιμασθί, από φόβο μήπως ο άνδρας της της άνοιγε καμμιά συζήτηση, την τελευταία στιγμή, και την άργοπορούσε.

Καλύτερα, όμως... Θα περπατούσε λίγο, θα της έκανε καλό. Ένοιωσε την ανάγκη να ρίξη μια αύλαία, στην έως τότε ζωή της. Ά. ναι... Ήθελε τις στιγμές αυτές, που ήταν μόνο δικές της, να τις χαρή έέγνωιαστα, έλεύθερα, όπως τότε...

«Άλήθεια... Μου φαίνεται πως έχει περάσει ένας αιώνας...» συλλογίσθηκε χαμογελώντας.

Τί μακρινή που της φαινόταν η τελευταία συνάντησή της με τον Γιώργο... Κι' όμως, δὲν είχαν περάσει ούτε τρία χρόνια καλά-καλά. Πως είχε κλάψει, τότε, όταν την είχαν άρραβωνιάσει μ' έναν άνθρωπο που ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της, που θα μπορούσε να ναι και πατέρας της... Μέσα σε μια στιγμή είχε δὲ να συντρίβονται όλα τα όνειρά της, να κόβεται άπότομα στη μέση το άραιο ρομάντσο που είχε πλέξει... Τον Γιώργο δὲν είχε θελήσει να τον δῇ. Ά, όχι, δὲν είχε τη

δύναμη να τον άντικρύση... Πόσο θα πονούσε κι' αυτός... Και τί θα μπορούσε να του πη για παρηγοριά; Νά του όμολογήση ότι θυσιαζόταν για να σωθί ο πατέρας της από την χρεωκοπία;... Ά, όχι... Άφού έτσι πιά ήταν άποφασισμένο να γίνη... Του έγραψε δυό λόγια μόνο: «Τον γάμο αυτόν τον βλέπω σαν ένα θάνατο... Και να ξέρης, πως ό,τι κι' αν συμβή, η καρδιά μου, η ψυχή μου, θ' ανήκουν σε σένα... Έσένα μονάχα άγάπησα στην ζωή μου, κι' έσένα θ' αγαπώ πάντα...»

Κακός δὲν ήταν, βέβαια, ο κ. Λουκάς. Ίσως, μάλιστα, και να την άγάπουσε. Που όμως τα όνειρα των νεανικών της χρόνων...

Σαν φανταζόταν, τότε, τον έαυτό της παντρεμένο, έβλεπε πλάι της τον Γιώργο, με τα μελαγχολικά του μάτια και τα άραιο μαυρά του μαλλιά, να σιγοδιαβάζη μαζί της κάποιο βιβλίο στίχων,—ή ακόμα να κρατιώνται από τα χέρια, και να κυττάζονται στα μάτια, βουβοί από την εύτυχία...

Πόσο διαφορετική ήταν, αλλοίμονο, η πραγματικότης...

Τώρα: Ο κ. Λουκάς έρχόταν τσακισμένος από την κόυραση, μόλις έθράδευε. Καθόντουσαν στο τραπέζι, αλλάζαν μερικές κουβέντες—τόσο συνηθισμένες, τόσο ίδιες πάντα... Από κει, τραβούσε αυτός στο γραφείο του για να συνεχίση την εργασία του, κι' αυτή έπαίρνε τα τρα-

πουλόχαρτα για να ρίξη καμμιά πασιέντσα...

Τώρα, η Νίτσα είχε πάρει το τόσο γνώριμό της στενό δρομάκι. Έκει, στο τέλος, ήταν το μικρό ζαχαροπλαστείο, όπου συναντιώντουσαν, τότε, με τον Γιώργο. Στο μυλιέττο που της είχε στείλει αυτός, είχε τονίσει:

«Θά έλθης, στις πεντέμισι, στο Γ-διο, το συνηθισμένο ραντεβού μας... Θά ξαναθυμηθώ για λίγο τα παλαιο...»

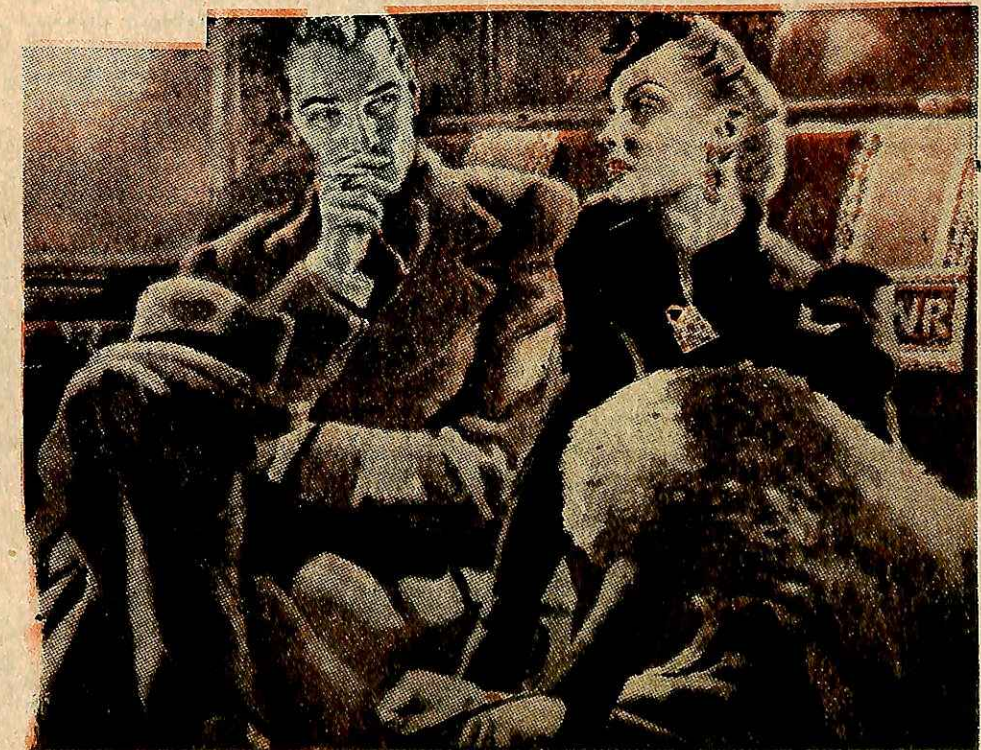
Κι' όσο έπλησίαζε στο μικρό ζαχαροπλαστείο, ένιωθε το ίδιο χτυποκάρδι, την ίδια άνησυχία όπως τότε, η Νίτσα...

Στην πόρτα, το ίδιο γκαρσόνι με τα ψαρά μαλλιά και το ψαλιδισμένο μουστάκι στεκόταν. Τίποτα δὲν είχε αλλάξει λοιπόν... Και στο βάθος, στο ίδιο, στο «δικό τους» τραπέζακι, καθόταν ο Γιώργος και την περιμενε.

Όταν τον πλησίασε, σηκώθηκε: —Είχα αρχίσει να φοβάμαι, ξέρεις, πως δὲν θάρχόσουν...

Η φωνή του είχε χοντρήνει κάπως. Το βλέμμα του όμως ήταν πάντα χαϊδευτικό, μελαγχολικό, όπως τότε...

—Γιατί; Μήπως δὲν είμαστε δυό παλιοί φίλοι; έίπε αυτή χαμογελώντας. —Επειτα, δὲν έχω άργήσει.Νά...

Ο γάμος, φαίνεται σου έκαμε καλό...

δές... Είμαι έγγλέζα, σ'α ραντεβοϋ μου...

Έκάθησαν.

—Νά, λοιπόν, πού άλλαξες σέ κά-
τι, είπεν αυτός γελώντας. Θυμάσαι,
άλλοτε, πόσο με βασάνιζες; Δεν έρ-
χόσουν ποτέ στην ώρα σου! 'Ο γά-
μος, φαίνεται, σου έκανε καλό!

Τό χαμόγελο της Νίτσας έκόπηκε.
Είχεν άποφύγει νά του θυμήση ότι
ήταν παντρεμένη. Καί δέν φαντα-
ζόταν ότι αυτός θα μιλούσε με τόση
άδιαφορία γιά τó ζήτημα αυτό.

—Γιά πές μου, λοιπόν, ξανάπε ο
Γιώργος, είσαι τουλάχιστον εύτυχι-
σμένη;

—Ναί... βέβαια... έψιθύρισε ή Νί-
τσα.

‘Ο Γιώργος όμως έσκασε σ'α γέ-
λια:

—Τί «Ναί, βέβαια»! Έμαθα πώς
ο άντρας σου είναι παππούς σου...

—‘Α, όχι! είπε βιαστικά ή Νίτσα,
κοκκινίζοντας. Είναι, βέβαια, μεγα-
λύτερος από μένα, αλλά...

—Τί αλλά!.. την διέκοψε ο Γιώρ-
γος. ‘Αχ, καυμένη μου Νίτσα, δέν
τό φανταζόμουν πώς θα καταντούσες
νοσοκόμα! Κάθε βράδυ θα του έ-
τοιμάζης τó τίλιό του, έ;

‘Η Νίτσα δαγκώθηκε.

—Με κάλεσες γιά νά μου μιλήσης
γιά τόν άνδρα μου; είπε σιγά.

Αυτός της άρπαξε τά χέρια. Τά-
σφιξε μέσα σ'α δικά του.

—Με συγχωρείς, Νίτσα... ‘Υπέφε-
ρα όμως τόσο πολύ όλον αυτόν τόν
καιρό... Έχεις δίκιο, άς μιλήσουμε
καλλίτερα γιά τή μάς... γιά τά περα-
σμένα... γιά τή ζωή που θ' άρχισου-
με τώρα...

Αυτή χαμογέλασε. ‘Α, ναί, ξανά-
δρισκε τώρα τόν Γιώργό της... Πόσο
είχε φοβηθή γιά μιά στιγμή...

—‘Ας μιλήσουμε γιά σένα, καλλι-
τερα, Γιώργό μου...

Κι' ο Γιώργος άρχισε νά της μι-
λάη σιγά. Αυτή, δέν πρόσεχε σ'α
λόγια του. Μεθοδώς από τή φωνή
του... Κάποια στιγμή, έν τούτοις,
τόν άκουσε νά της λέη:

—‘Ελα, πάμε τώρα...

Αυτή τόν έκύτταξε τρομαγμένα!

—Πού;

—Νομίζω πώς έχω τó δικαίωμα νά
σου ζητήσω μιά χάρη, Νίτσα... Μ'
έκανες τόσο δυστυχισμένο... Έλα
γιά μιά στιγμή μόνο, στην καμα-
ροϋλά μου... Κάνεις άλλος από μέ-
να δέν πατάει εκεί... Κάθομαι ώρες,
καί συλλογίζομαι τήν χαμένη μας
άγάπη... ‘Αν έλθης, θαρρώ πώς κά-
τι από σένα θα μείνη εκεί, στην ά-
τισοφαίρα καί δέν θα είμαι πιά τό-
σο μόνος...

—Πάμε.. είπε.

‘Ηταν μιά μικρή μονοκατοικία,
στό βάθος ενός έρημικού, μοναχικού
δρόμου. ‘Ο Γιώργος έβγαλε τó κλει-
δί, άνοιξε, άναψε τó φώς καί προχώ-
ρησε πρώτος. Σέ λίγο, βρίσκονταν
σ' ένα δωμάτιο κομψά έπιπλωμένο.

Στό βάθος, ένα ντιβάνι...

—Πώς σου φαίνεται, λοιπόν, τó
σπιτάκι μου;... Έδω ζώ με τά συν-
τρίμια τών όνείρων μου... Νά, δές...

Σ' αυτό τó τραπέζάκι έχω τίς φωτο-
γραφίες σου... Νά καί τó γράμμα
σου, εκείνο τó τελευταίο... ‘Αν ήξε-
ρες πόσες φορές έκάλυψα διακόζον-

τάς το...

‘Η Νίτσα ένοιωσε δάκρυα νά της
άνεβαίνουν σ'α μάτια.

—‘Ωστε, αλήθεια, Γιώργο, τόσο
πολύ πόνεσες;

Είχε καθήσει σ'α ντιβάνι. Αυτός
γονάτισε έμπρός της. ‘Επηρε τά χέ-
ρια της μέσα σ'α δικά του κι' άρχι-
σε νά τά γεμίζει φιλά...

—‘Αγαπημένη μου... Ζούσα με μιά
ελπίδα μόνο... «Κάποτε θάρη», έλε-
γα. «Δέν είναι δυνατόν»... Καί σέ
περίμενα. ‘Α, ναί, τώξερα πώς δέν
θα μπορούσε ή μοίρα νά χωρίση συ-
νθρώπους που είχαν αγαπηθή όπως
εμείς... που αγαπιόντουσαν άκόμη
όπως αγαπιόμαστε έμείς, Νίτσα...

Γιατί μ' αγαπάς κι' έσύ... Μή μου
πής όχι... Δέν θα σέ πιστευα... Θα
σέ διέψευδαν τά χέρια σου που τρέ-
μουν, τά μάτια σου που έχουν θολώ-
σει...

Είχε καθήσει κοντά της τώρα, καί
τήν κρατούσε άγκαλιασμένη. Αυτή,
άφινόταν... ‘Αχ, ναί, μιά τέτοια ά-
γάπη, μπορούσε ποτέ τίποτε νά τήν
σκιιάσει;

—Έδω θα είναι ή φωλιά μας, Νί-
τσα μου... Έδω θα ξαναβρίσκουμε
τούς έαυτούς μας... Είναι ιερή ή ά-
γάπη μας... Τίποτα δέν θα μπορέση
πιά νά τήν βεθλήω... Νίτσα μου...
αγαπημένη μου...

—Γιώργο... ψιθύρισε άσθενικά ή
Νίτσα.

Νά, λοιπόν, πού είχε ζωντανέψη
τό δνειρό της. ‘Ενοιώθε τώρα τά
χέρια του, φλογισμένα, ν' άναζη-
τούν τά δικά της.

—Εκλείσε τά μάτια...

—Εξαφνα, άκούσθηκαν βαρυά βή-
ματα σ'α χώλ.

‘Η Νίτσα πετάχθηκε τρομαγμένη.
—Ποιός είναι; έρώτησε τόν Γιώρ-
γο.

Αυτός δέν άπήντησε. Προχώρησε
ώς τήν πόρτα. Πρίν όμως προφθάση
νά γυρίση τó πόμοιο, ή πόρτα άνοι-
ξε καί φάνηκε ένας άνδρας μάλλον
νέος, ψηλός, ντυμένος κομψά.

—‘Ω!... είπε μόνο.

‘Εφάνηκε σάν νά τάχασε κι' αυ-
τός.

—Τί γυρεύεις έδω; τού είπε βρα-
χνά ο Γιώργος.

—Με συγχωρείς, έτραύλισε ο ά-
γνωστος. Σήμερα, βέβαια, δέν είναι
ή ημέρα μου... Δέν με είδοποίησε
όμως ότι θάρχόσουν καί... Καλά,
καλά, φεύγω... Είναι κάτω, ξέρεις
καί ή Λέλα, καί άν πάρη χαμπάρι...
‘Εφυγα κιόλας! Με συγχωρείτε, κυ-
ρία μου...

Χαιρέτησε νευρικά με μιά κλίση
τού κεφαλιού, καί βγήκε έξω. ‘Ο Γι-
ώργος τόν άκολούθησε.

‘Η Νίτσα έμεινε μόνη.

‘Ενοιώθε μιά τρομερή ζάλη. ‘Ερι-
ριξε μιά ματιά δόλγυρά της. Είδε,
στό βάθος, άνοιγμένο τó συρτάρι
τού τραπέζιου καί τίς φωτογραφίες
της ριγμένες 'κει έμείς... ‘Ασυναί-
σθητα προχώρησε ως τήν πόρτα.

‘Ακουσε, πίσω άπ' αυτήν, όμιλίες
πνιχτές.

—Τί ήθελες νάρηθ; Δέν είπαμε
πώς έχουμε μοιρασμένες τίς ημέρες
της γκαρσονιέρας, γιά νά μη τύχη
καί συναντηθούμε;...

—‘Εγώ φταίω; διαμαρτυρόταν ο

άλλος. Συνήντησα τή Λέλα μαζί με
τή Νινή, κι' ή Λέλα ήθελε καλά καί
σώνει νάρηθούμε! Τά συγχαρητήριά
μου, όμως! Είναι ή παντρεμένη
που μου λέγες πώς τάχατε ψημένα
κάποτε καί πώς ήλιπιζες νά τήν φέ-
ρης καί τώρα σ'α νερά σου, έ, μα-
σκαρά; Τήν άναγνώρισα άμέσως
άπ' τίς φωτογραφίες της! Καλά,
ντέ... Φεύγω, μήν πάει καί άνέβη ή
Λέλα καί τά κάνει όλα θάλασσα...
Μόλις τή δη, θα τήν άναγνώριση
καί αυτή γιάτί είναι όμοια, ξέρεις,
με τίς φωτογραφίες της... Τρέχω!
‘Ηούχασι! Θα τά διορθώσω τά
πράγματα! Θα πώ της Λέλας πώς
είχες δανείσει τó κλειδί σ' έναν φί-
λο... Γειά σου...

‘Οταν ο Γιώργος ξαναμπήκε σ'α
δωμάτιο, τάχασε.

‘Η Νίτσα, στεκόταν όρθια μπρός
στό τραπέζάκι.

‘Ηταν τρομερά χλωμή. Κάτω, σ'α
πάτωμα, ήταν σκορπισμένα κομμά-
τια από σχισμένες φωτογραφίες.

—Νίτσα... ‘Αφισέ με νά σου εξη-
γήσω... Πρόκειται περί παρεξηγή-
σεως...

‘Η Νίτσα, χωρίς νά του άπαντή-
ση, προχώρησε ως τήν πόρτα.

Αυτός, έκανε νά τήν κρατήση. ‘Η
Νίτσα έγύρισε καί τόν κύτταξε μό-
νο. Κι' ο Γιώργος κατάλαβε πώς ή-
ταν μάταιη κάθε προσπάθεια...

...‘Οταν ή Νίτσα έγύρισε σ'α σπι-
τι της, ο κ. Λουκάς δέν είχε καθήσει
άκόμη σ'α τραπέζι. ‘Ηταν κλεισμέ-
νος σ'α γραφείο του καί έργαζό-
ταν.

‘Η Νίτσα τράβηξε κατ' ευθείαν
στό δωμάτιό της. ‘Εθρεξε τά μαλ-
λιά της, πουδραρίσθηκε. Κατόπιν,
προχώρησε ως τó γραφείο τού άν-
δρός της.

—Με συγχωρείς που άργησα...
τού είπε μπαίνοντας.

‘Η φωνή της ήταν σιγανή, ύποτα-
γμένη.

Αυτός, τήν έκύτταξε παραξενεμέ-
νος.

—‘Ω, δέν πειράζει... Έχω πολλή
δουλειά άκόμη. Πρόπει νά τελειώσω
αυτόν τόν Ισολογισμό, γιά νά πλη-
ρωθώ ως τó Σάββατο. Μπαίνει χει-
μώνας, βλέπεις καί πρέπει νά έτοι-
μάσης κανένα κινούργιο άπογευ-
ματινό φόρεμα. ‘Ενοια σου, όμως...
Θά ξενοχτήσω, άπόψε, κομμάτι καί
θα τó έχης γρήγορα τó φόρεμά
σου... Έσύ, πώς τά πέρασες; Πήγες
στόν κινηματογράφο;...

‘Η Νίτσα ένοιωσε τά μάτια της νά
βουρκώνουν. Εύτυχώς όμως βρισκό-
ταν σ'α σκιά...

—Ναί... ψιθύρισε.

—Παίξαν κανένα καλό έργο;...

—‘Α, όχι... είπεν άνατριχιάζοντας
ή Νίτσα. ‘Ηταν ένα έργο έφιαλτι-
κό... άπαίσιο... ‘Εθλεπε κεί μέσα
κάνει όλη τήν ύποκρισία της ζωής...
Καί πώς, ή εύτυχία βρίσκεται καμ-
μιά φορά τόσο κοντά μας, κι' όμως
ούτε τó ύποψιαζόμαστε...

Θάθελε νά του έλεγε πολλά άλλα
άκόμα ή Νίτσα, καθώς τόν έθλεπε
νά τήν κυττάξη με τó άγαθό του
βλέμμα. ‘Αλλά κατάλαβε ότι θα ή-
ταν άδύνατον αυτός νά ένοήση τί
γινόταν εκείνη τή στιγμή μέσα σ'α
ψυχή της.

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Κάτω από τά παράθυρά μου

‘Αθηναϊκό εύθυμογράφημα τού κ. Παν. Παπαδούκα

Ε Χω μιά κόρη καί μιά γυναι-
κα. ‘Η κόρη μου είναι όμορ-
φη καί είναι 19 χρονών. ‘Η
γυναικά μου ήταν όμορφη
καί είναι 32 χρονών. (‘Ετσι λέει,
δηλαδή, καί μούχει άπαγορεύσει νά
φανερώνω τήν πραγματική της ή-
λικία. ‘Αλλά, έδω που τά λέμε με-
ταξύ μας, όταν τήν παντρεύτηκα
ήτανε 25 χρονών — τόσο έλεγε δη-
λαδή. Τώρα, πόσο ήτανε τότε. καί
πόσο είναι αυτή τή στιγμή που μι-
λάμε, δέν ξέρω). Δέν μ' ένδιαφέ-
ρει όμως ή γυναικά μου, αλλά ή
κόρη μου, ή Νίτσα, πού, όπως σ'ας
είπα, είναι όμορφη. Κι' αυτή ή ό-
μορφιά της έξοπάει σ'α αυτιά μου.
Καταλαβαίνω πώς σ'ας ξαφνιάζει
καί σ'ας παραξενοφίνεται αυτό τó
πράγμα. Σ'ας βλέπω νά στραβώνε-
τε τó σαγόνι σας σ' ένδειξι άπορί-
ας καί σ'ας άκούω νά ρωτάτε:

—Μά πώς είναι δυνατόν ή όμορ-
φιά νά έξοπάη σ'α αυτιά ενός άν-
θρώπου;

Καί όμως, αυτό είναι αλήθεια
καί μπορεί νά συμβή καί σέ
σας. Πολλοί νέοι της γειτονιάς της
δικής μου, αλλά καί από άλλες
γειτονίες, είναι ξετρελλαμένοι με
τήν κόρη μου. Καί γιά νά τή συγ-
κινήσουν, μαζεύονται παρέες-παρέ-
ες, έρχονται κάθε νύχτα κάτω από
τά παράθυρά μου κι' άρχίζουν τίς
καντάδες. Τενόροι, βαρύτονοι, μπάσ-
σοι, ώπλισμένοι με κιθάρες, στή-
νουν τó πρόχειρο όδείο τους κάτω
άπό τó σπíti μου κι' αφήνουν τούς
πόνους της καρδιάς τους ν' άνεβαί-
νουν ψηλά, ως τó δεύτερο πάτωμα
πού έχω τήν ευχάριστη νά κάθω-
μαι. (Τό σπíti είναι δικό μου). Κα-
ταλαβαίνετε, λοιπόν, τί ένόχλησι
είναι αυτή γιά μένα, πού είμαι καί
νευρικός άνθρωπος καί με πειράζει
ό παραμικρός θόρυβος. Γιά νά Ιδής
τό πόσο με πειράζει ο θόρυβος, άρ-
κεί νά σ'ας πώ πώς κάθε δεύτερη
μέρα γυρίζω με τó λαδωτήρι καί
λαδώνω όλες τίς πόρτες τού σπιτι-
ού γιά νά μήν τρίξουν, καί πώς έ-
κοψα τή γλώσσα τού σκυλιού μας
γιά νά μη γαυγίξη. Καί μ' όλη αυ-
τή τήν κατάσταση, νάχης τούς νεα-
ρούς έρωτοχτυπημένους νά σο
παίρνουν τ' αυτιά ως τά ξημερώ-
ματα!

Πολλές φορές έσησα καυγάδες
με τ' άναξιοπρεπή αυτά πρόσωπα.
Τή μιά φορά άνοιγα τó παράθυρο
καί φώναζα:

—Βρέ σεις, δέν πάτε παρακάτω
νά κοιμηθούμε λιγάκι;

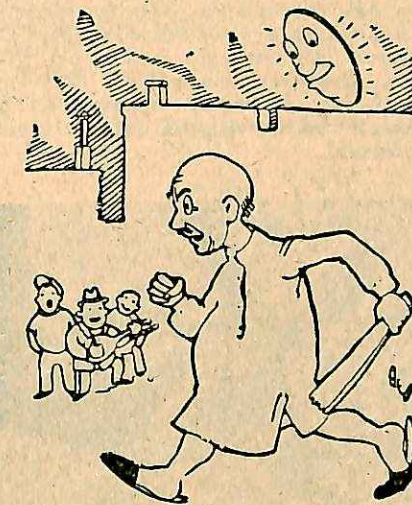
Εκείνοι έπαναν γιά λίγο κι' έ-
πειτα ξανάρχιζαν. Κάποτε-κάποτε
όμως δέν έδιναν καθόλου σημασία
σ'α λόγια μου κι' έξακολουθούσαν
τό χαθά τους. Μερικοί μου άπαν-
τούσαν:

—Ο δρόμος είναι δημόσιος!

—Μά δέν μπορώ νά σ'ας άκούω.

—Νά βάλης σ'α αυτιά σου μπα-
μπάκι.

‘Αλλες φορές άναγκαζόμουν νά
κατεβαίνω κάτω με τά νυχτικά καί
νά τούς κυνηγάω με μιά σανίδα σ'α
χέρι, σάν φάντασμα. ‘Αλλες πάλι
τούς άδειαζα κανάτια νερό, ή τούς
πέταγα γλάστρες. Τό πρώτο δέν
ήτανε καί τόσο άποτελεσματικό μέ-
σον άμύνης, γιάτί άρχίσανε κι' έρ-
χόντουσαν με όμπρέλλες καί μ' ά-
διάβροχα. Τότε βρέθηκα σ'α ανά-
γκη νά τούς πετάω όλόκληρο τó
κανάτι. ‘Η αλήθεια είναι ότι μ' αυ-
τό τó όπλο έφερνα κάποιο άποτέ-
λεσμα, αλλά γρήγορα άνακάλυφα

— Κατεβαίνω με τά νυχτικά καί τούς
κυνηγάω με μιά σανίδα.

πώς δέν με συνέφερε οικονομικά.
‘Επρεπε κάθε μέρα ν' αγοράζω κα-
νάτια καί γλάστρες, κι' αυτό μου
στοίχιζε πολύ. Κι' έπειτα, γιά λο-
γαρίστε καί τόν έκνευρισμό πού
μ' έφερνε άνω-κάτω ψυχικάς. Κα-
θώς ήμουν καί νευρικός, δέν μπο-
ρούσα πιά νά κλείσω μάτι, ένώ ή
κόρη μου σ'α κάρη της έ-
κάνιζε τó τοιγαράκι της (έπειδή
της τó είχα άπαγορεύσει άυστηρά)
κι' αισθανόταν περηφάνεια καί ι-
κανοποίηση τής ματαιοδοξίας της,
άκούγοντας τούς άναστεναγμούς
τών θυμάτων της. Κάποτε πού της
έκανα τήν παρατήρησι γιά νά ξε-
σπάσω σ' αυτή, μου άπάντησε:

—Μά τί φταίω έγώ, μπαμπά;

Κι' αλήθεια. Τί έφταιγε τó κορί-
τσι;

Θά έξακολουθούσα, παρά τή ζη-
μία μου νά πετάω κανάτια καί
γλάστρες, αλλά κάποιο βράδυ συ-
νέβη ένα δραματικό έπεισόδιο. Μιά
γλάστρα σεβαστών διαστάσεων, έ-
πесе κατ' ευθείαν σ'α κεφάλι κά-
ποιου κανταδόρου καί τούφερε με-
γάλη βλάβη. Χρειάστηκε νά μείνη
δέκα μέρες σ'α νοσοκομείο καί νά
πληρώσω έγώ τά έξοδα της νοση-
λείας, γιά νά έξουδετερωθών τ' α-

ποτελέσματα της επίθεσως.

Δέν ήξερα τί νά κάνω πιά. Ένα
βράδυ άποφάσισα νά τούς φέρω
στό φιλότιμο καί τούς έβγαλα λό-
γο.

—Βρέ παιδιά, δέν με λυπόσαστε
πιά; Είμαι γέρος άνθρωπος καί δέν
μ' αφήνετε νά κοιμηθώ. Κάνω εκ-
κλησι σ'α φιλανθρωπικά σας αί-
σθήματα καί ο'ας παρακαλώ νά πα-
ραιτηθήτε άπ' αυτή τή δουλειά, ά-
φοι μάλιστα βλέπετε πώς δέν βγαί-
νει καί τίποτα.

Τότε πετάχτηκε ένας άναιδής καί
μου άπάντησε:

—Ποιός σούπε νάχης όμορφη κό-
ρη;

Καί ο λόγος μου διεκόπη σ' αυτό
τό σημείο.

— — —

‘Η παρατήρησι αυτή όμως μ' έ-
κανε νά σκεφθώ. Με τó άγριο,—είπα
— δέν γίνεται τίποτα. Με τó καλό,
τό ίδιο. Πρόπει κάτι άλλο νά βρω,
γιά νά ήσυχάσω. Θα μπορούσε βέ-
βαια νά πάω νά μείνω άλλού. Γιά μέ-
να όμως αυτό ήταν άπολύτως άδυ-
νατο. Σ' αυτό τó σπíti είχα γεννη-
θή καί δέν έννοούσα νά τó κουνήσω
βήμα. Κι' έπειτα — λέω — αυτό έ-
λειπε νά με ξεοπιτώσουν αυτά τά
παλιόπαιδα. ‘Ωστε;

‘Ωστε δέν έμεινε παρά νά διώξω
τήν κόρη μου. Καί τó άποφάσισα.

—Θά π'ας νά μείνης σ'α θεία σου!

Της είπα.

—Γιατί, μπαμπά;

—Γιά νά κοιμηθώ! έφώναξα! Γιά
νά βρω τήν ήσυχία μου! Γιά νά
γλυτώσω άπ' αυτούς, τούς παληαν-
θρώπους!...

‘Η κόρη μου δέν είχε καί μεγάλες
άντιρρήσεις. Μάζεψε τά πράγματά
της, τάβαλε σ' ένα ταξί καί πήγε σ'α
θεία της τήν Ούρανία. Καί τó ίδιο
βράδυ, έγραψα με μεγάλα καλλι-
γραφικά γράμματα αυτή τήν είδο-
ποίησι, πού τήν έκρέμασα σ'α πόρ-
τα τού σπιτιού μου, άφοι φρόντισα
νά τοποθετήσω από πάνω ένα ήλε-
κτρικό λαμπάκι, γιά νά φαίνεται:

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΚΑΝΤΑΔΟ-
ΡΟΥΣ

Λαμβάνω τήν τιμήν νά είδοποιή-
σω τούς κ. κ. κανταδόρους, οι όποί-
οι μου κάμνουν τήν ευχάριστησαν
νά με τέρπουν κάθε νύκτα, ότι, δια
λόγους ήσυχίας καί δημοσίας τά-
ξεως, άπέστειλα τήν κόρην μου Νί-
τσαν, εις τήν οικίαν της θείας της
Ούρανίας, εύρισκομένην εις τήν συ-
νοικίαν Γούδας, όδός ‘Αλεξάνδρου
τού βου, άριθ. 389. — ‘Από σήμερα,
λοιπόν, όλοι εκεί!

— — —

‘Από τó βράδυ εκείνο κοιμήμαι
ήσυχος. Τώρα, άν κοιμάται τó ίδιο
καί ή θεία Ούρανία, αυτό είναι άλ-
λο ζήτημα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ιστορικά

«Καταστραφάτω ἡ Καρχηδόνα»

Ο Ρωμαῖος συγγραφέας Κάτων (237—142 π. Χ.), επισκεφθείς τὴν Καρχηδόνα, ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν εὐημερία καὶ τὸν πλοῦτο της. Αὐτὸ τὸ ἐθεώρησε ὅτι περιέκλειε μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὴν πατρίδα του, κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κάθε φορά πὺ μιλῶσε στὴν Γερουσία, καὶ γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα, τελείωνε τὸν λόγο μὲ τὴν ἐξῆς φράση: «Ἐξ ἄλλου, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ καταστραφῇ ἡ Καρχηδόνα».

Ο ὁρόρυθος τῶν δπλων με ἐμπόδισε νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴ τοῦ νόμου.

Ὅταν κάποιος κατηγορήσε τὸν Γάιο Μάριο (156—86 π. Χ.) ὅτι δὲν ἐτήρησε τὸν νόμο ἐν ὥρᾳ πολέμου, ἐκείνος δικαιολογήθηκε:

«Ο ὁρόρυθος τῶν δπλων με ἐμπόδισε νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴ τοῦ».

«Δυστυχησμένε! Θὰ τολμήσης νὰ σκοτώσης τὸν Γάιο Μάριο»

Ο αὐτὸς Γάιος Μάριος, καταδιωχόμενος ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ θανάσιμου ἀντιπάλου του, τοῦ Σύλλα, συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ὅταν ἔφθασε ὁ δήμιος πὺ θὰ ἐξετέλει τὴν ἀπόφαση, ὁ Μάριος τὸν ὑποδέχθη μὲ τὴν περὶ φωνὴ αὐτῆς φράση:

«Δυστυχησμένε! Θὰ τολμήσης νὰ σκοτώσης τὸν Γάιο Μάριο»

Καὶ ἦταν τότε ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Μαρτίου καὶ σ' αὐτοὺς ἀκούη τοὺς ἐχθρούς του πὺ μόλις ὁ δήμιος ἀκούσε τὰ λόγια αὐτά, πέταξε κάτω τὸ σπαθὶ του καὶ ἔφυγε.

Ο Μάριος, ἐπωφεληθεὶς τῆς συγχύσεως ἐδοῦν ἑαυτὸν καὶ ἐσώθη.

«Ο ἀνατέλλων ἥλιος ἔχει περὶ σὺ τερροῦς θαυμαστάς ἀπὸ τὸν δύνοντα».

Τὴν μεταγγολικὴ αὐτὴ σκέψη ἔκανε ὁ Πομπήλιος πρὸς τὸν δικτάτορα Σύλλα, ὅταν αὐτὸς, στὸ ἀπόγειο τῆς δόξης του, παρητήθη οἰκειοθελῶς, καὶ εἶδε μὲ πικρία τοὺς φίλους του πὺ τὸν ἐκολάκευαν ταπεινὰ προσηγουμένως, νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν τῶρα. (78 π. Χ.).

Ὁ λόγος τοῦ ἀδυνάτου

«Ἐνας δημοσιογράφος ἐπισκέπτεται ἐνα φρενοκομεῖο. Ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομεῖο λέγει:

— Ἐγὼ θοῇ μὴν ἀλάνθαστη μέθοδο γιὰ νὰ ἐξακριβῶν ἂν ἕνας τρελλὸς μπορῇ νὰ θεραπευθῇ ἢ εἶνε ἀνίατος. Τοῦ διηγούμαι μιὰ ἱστορία ἐξωφρενική. Ἄν ὁ ἄρρωστος ἀντιληφθῇ πὺς ἡ ἱστορία μου εἶναι ἡλιθία, τότε θὰ πῇ πὺς ἡ τρέλλα του εἶναι θεραπεύσιμη. Ἄν δὲν τὸ ἀντιληφθῇ, τότε εἶναι ἀνίατος τρελλός. Νά, θέλετε νὰ σὰς κάμω ἕνα πείραμα;

Ο δημοσιογράφος δέχεται εὐχαρίστως κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομεῖο προσκαλεῖ ἕναν τρελλό.

— Ἀκουσε, φίλε μου, τοῦ λέει: Χθὲς Κυριακὴ, ἐξῶ ἀπὸ τὸ ἱδρυμὰ μας συνέβη ἕνα δυστύχημα. Ἐνα αὐτοκίνητο ἀνέτρεψε ἕνα ποδηλάτο καὶ ἔκοψε τὰ πόδια τοῦ ποδηλάτου. Ὁ σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου φοβήθηκε καὶ τώθαλε στὰ πόδια. Ἐτσι, ὁ ποδηλάτης ἀναγκάστηκε ν' ἀνέβη πάλι στὸ ποδηλάτο του, καὶ νὰ πάη στὸ φαρμακεῖο τῆς γωνίας γιὰ νὰ δέση τὰ τραύματά του.

— Ἀδύνατον! λέει ὁ τρελλός.

— Δὲν σὰς τώλεγα; λέει θριαμβευτικὰ ὁ διευθυντὴς στὸν δημοσιογράφο. Ὁ ἄρρωστος μου κατὰλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ ἦταν ἀδύνατη!

— Φυσικὰ ἀδύνατον, συμπεραίνει ὁ τρελλός: τὴν Κυριακὴ, τὰ φαρμακεία εἶνε κλειστά!

Διάφορα

Ο Ἄντον Ζίσκα, στὸ ἐνδιαφέρον διβλίο πὺ ἐξέδωκε τελευταία μὲ τίτλο «Ὁ μυστικὸς πόλεμος γιὰ τὸ πετρέλαιο», ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιο:

Ἐνας νεαρὸς Καναδὸς μηχανικός, ὁ Οὐίλλιαμ Νότ, εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ πετρελαιοπηγὴ στὴν Περσία καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἄδεια ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ ἄδεια αὐτὴ ἔξιζε φυσικὰ μιὰ ὀλόκληρη περιουσία, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι διαφόρων τράστ δὲν ἔλειψαν νὰ τοῦ κάμουν μυθώδεις προσφορὲς γιὰ νὰ τὴν ἐξαγοράσουν.

Ὁ παράξενος ὅμως Καναδὸς ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ καὶ ἐγκαταλείποντας ξαφνικὰ τὴν Περσία, ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Ἀμερική μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ γίνῃ... πᾶστω καὶ νὰ ζήσῃ φτωχικά!

Στὸ ἀτμόπλοιο ἀπέφυγε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὸν συγχρωτισμὸ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, καὶ περιωρίστηκε νὰ συνάψῃ σχέσεις μ' ἕναν Ἀγγλο πᾶστορα πὺ κατὰ τύχην ταξίδευε μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο. Κάποια μέρα, ὁ Καναδὸς τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τὴν ἀπόφασή του νὰ περὶφρονήσῃ τὴν πηγὴ τοῦ πλοῦτου πὺ θοισκόταν στὴν κατοχὴ του καὶ νὰ ἀφιερῶθῃ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἀγγλος πᾶστωρ ἐπήνεσε τὴν ἀπόφασή του.

Ἐπειτα ὅμως, ἀπὸ σκέψῃ, τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ μιὰ ἰδέα... Ἄντὶ νὰ γαθῇ ἡ περιουσία αὐτὴ, δὲν θὰ-ταν καλλίτερο νὰ τὴν προσέρομε σ' οὓς Ἀγγλους μισιονάριους, γιὰ νὰ υποσέουν ἐστὶ νὰ... ἐχρηστιά-νισουν τὴν Περσία;

Ὁ καλοπροαίρετος Καναδὸς ἤρε τὴν ἰδέα θανασιᾶ καὶ δὲν ἐδίστασε, νὰ μεταβιβάσῃ τὰ δικαιώματά του στὴν αἰδεσιμολάτο πᾶστορα — ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἢ πὺ τὸν Σίντνεϋ Ρέλλυ, ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱερωμένους πᾶστο-ρας τῆς Στάνταρ. Ὅχι!

Τὸ 1590, ὁ νούντιος τοῦ Πάπα στὸ Παρίσι παρεκλήθη νὰ εὐλογήσῃ τὰ στρατεύματα πὺ θὰ ἐλάμβαναν μέρος στὸν θοη-σκειντικὸ πόλεμο. Τὰ στρατεύματα αὐτὰ ἀπετελοῦντο ἀπὸ μονα-γούς... ὀπλισμένους! Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρελάσεως πὺ ἔγινε, θοισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς των ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Σενλὶς. Ὅταν ὅμως ὁ νούντιος πῆγε νὰ εὐλο-γήσῃ τοὺς ἱερωμένους αὐτοὺς ἐξήλθον καὶ ἄσπασαν τὰ δπλα τοὺς γιὰ νὰ κάμουν τὸ ση-μεῖον τοῦ σταυροῦ. Τὰ δπλα ἔπεσαν, ἐκ-πυροσκόπησαν ἄρκε-τὰ καὶ ἐκτελέσαν ἕ-ναν... παπᾶ! Ὁ νούντιος τότε τοῦνῆξε καὶ ἀπεγώγησε βια-στικὰ ἀπὸ τὴν πρωτο-φανῆ αὐτὴ παρελάση!

Φθινόπωρο

* Ἀσε τὸ φθινόπωρο γύρω σου νὰ στρώσῃ
τ' ἄνθη τὰ στερνά.
μὴ ζωὴ πεθαίνει, μὴ ζωὴ περᾶ —
μὴ ζωὴ προσμένει μὴ ἀνοιχτὴ ξανά;
τὰ σε προσμένει γύρω σου ν' ἀπλώσῃ
μὴ στενὴ εὐωδιά.
* Ἀσε τὸ φθινόπωρο γύρω σου νὰ χαρὰ χαμένη
μὴ φωνὴ σπαίνει, μὴ χαρὰ χαμένη
μέσα στὴν καρδιά.
Τὰ στερνά τὰ φύλλα παίρνει τὸ φθινόπωρο
γύρω ἀπ' τὰ κλαδιά...

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ζεῖ εἰς θυμῷ τοῦ δικαστηρίου Ἡ Ἑλένη τῶν Κιούρκων

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ἡ ὑπεράσπις καμμίαν ἐρώ-τησιν;

— Μάλιστα κ. πρόεδρε. (στροφή πρὸς τὴν μάρτυρα)

Εἶπες ὅτι σὲ κυνηγοῦσε

— Ἀμῆ;

— Σοὺ μιλοῦσε;

— Ἀμῆ;

— Κι' ἐσὺ τί ἔκανες;

— Ἀμ' τί νὰ τοῦ κάνου; Λιέου, αἱ χριστιανέμ' στὴ δ'λειά σ' κὶ μὴ τοῦ μαθ' οὐ πατέρας μ' κὶ σοὺ τὸ πρήξη τοῦ κιφάλ'! Ἐμ' τοῦτο τοῦ ζουντὸ-βουλου δὲν ἱεπαίρνε νὰ καταλάβ' πα-ρὰ ἱρχόταν κὶ ξαναρχόταν κὶ μα-ταρχόταν.

— Σ' ἀγαποῦσε;

— Ἰέτς τὸ ἔλεγι.

— Κι' ἐσὺ δὲν τὸν ἤθελες;

— Οὐόχι.

— Γιατί;

— Ἐκρηξίς!

— Γιατί δὲν μοῦ ἔκανι χάξ!... ὦωω λογαριασμὸ θὰ σ' δώσ!

Τὰ χάνει πρὸς στιγμὴν ἡ ὑπερά-σπις ἀπὸ τὸ ἀπότομο ἀγρίεμα τῆς μάρτυρος καὶ παθοῦσης. Βγάζει λοιπὸν μαντῆλι, σκουπίζει τὰ ἔλα-φρῶς γιὰ νὰ δώσῃ τόπο στὰ νεῦρα τῆς ὠραίας χωριότοπούλας νὰ πέ-σουν κὶ ὑστερα μὲ ὕφος πὺ μαλακό, πὺ τρυφερό, πὺ εὐγενές, πλησιάζει:

— Ἀκουσε Ἑλένη.

— Σ' ἀκούω.

— Δὲν πρέπει νὰ θυμῶνῃς. Ἐδῶ εἶ-νε δικαστήριον, καὶ ἕνας ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας σου μπορεῖ νὰ μὴ φυλακῇ γιὰ πολλοὺς μῆνες! Θελεῖς ἔτσι, νὰ μὴ φυλακῇ ἕνας ἄνθρωπος πὺ σ' ἀ-γαποῦσε;

— Θέλου!

Πάγος. Ζαλίζεται ἡ ὑπεράσπι-σις:

— Δὲν εἶσαι εὐλικρινής.

— Οὐόχι! Δὲν εἰμι! Λικρινής ἦταν τοῦτος πὺ δὲν μ' ἄφινε νὰ ξανα-σάνου. Ἰελέν, θὰ σὶ κλέψου! Βρὲ ἄε στὴ δ'λειά σ' χαζόπρομμα! Ἰε-λὲν θὰ σὶ κλέψου! Κὶ ἂν δὲν σὶ κλέ-ψου, θὰ σκοτουθῶ! Κὶ ἂν δὲν σκο-τουθῶ, θὰ σὲ σκοτώσω! Κὶ ἂν δὲ σὲ σκοτώσω, θὰ βάλου φωτιά νὰ κάψω τὸ σπιτικό σ' κὶ τὸν πατέρα σ' καὶ τὴ μάνα σ' καὶ οὐλα σου τὰ πρόπα!

Τέτοιον φοβερὸν ἔρωτα εἶχε ὁ δυ-στυχῆς Θανάσης — ὁ Πάρις τῆς πα-ρούσης ἀποπειρᾶς ἀπαγωγῆς τῆς ὠραίας Ἑλένης τῶν Κιούρκων! Ἀπὸ ὅλες δὲ αὐτὲς τίς ἀπειλές, εἰς τίς ὁ-ποῖες τὸν ὠδηγοῦσε τὸ φλογερὸ τοῦ πάθος, εὐτυχῶς καὶ δὲν ἐπραγματο-ποίησε παρὰ τὴν λογικώτεραν. Συ-νέλαβε τὸ σχέδιον τῆς ἀπαγωγῆς, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶχε καθόλου τὴν αἰσίαν ἐκβάσιν τοῦ μεγάλου συ-ναδέλφου του τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου,

Διότι καὶ ἐδῶ ἔγινε Τρωϊκὸς πόλε-μος, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπαγωγῆς.

Ὅταν, μετὰ τὰ φοβερά συμβᾶντα πὺ ὠδήγησαν στὸ δικαστήριον τὸν πρωταγωνιστὴν του, ἐνεφανίσθη ἡ πρωταγωνίστρια μπρὸς στὴν προε-δρικὴν ἔδραν, ψίθυρος θαυμασμοῦ διέτρεξε τὴν αἴθουσαν.

— Πὺς λέγεσαι;

— Ἰελέν!

— Τὸ ἐπιθετό σου;

— Γκίκα.

— Τὸ πατρικό σου;

— Τοῦ Γκίκα.

— Πόσων ἐτῶν;

— Εἴκοσ'...

Εἴκοσι ἐτῶν εἶναι ἡ ὠραία Ἑλένη

— Μήδὶ στρασὸς εἶμαι, μήδὶ κουτσός!

Γκίκα τοῦ Γκίκα τῶν Κιούρκων. Ὁ μακαρίτης ποιητὴς τῆς Ἰλιάδος δὲν μᾶς ἔδωκε πουθενὰ περιγραφὴν τῆς ἡρωίδος του. Ἀπλῶς γιὰ νὰ μᾶς δώ-σῃ μιὰ ἰδέα, ἱσχυρίσθη ὅτι καθὼς ἐπρόβαλε σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦ Τρωϊ-κοῦ πολέμου ἑπάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Τροίας, ἐσέκωσαν κατάπληκτοι οἱ γέροντες τὰ κεφάλια τους, τὴν εἶδαν καὶ εἶπαν πὺς ἄξιζε γιὰ μιὰ τέτοια γυναῖκα νὰ γίνῃ ἕνας τέτοιος πόλεμος. Τὸ ἴδιο περίπου ἔγινε καὶ στὴν παρούσαν περίπτωσιν τῆς ὠραι-ας Ἑλένης Γκίκα τοῦ Γκίκα, μὲ τὸν θαυμασμόν τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐχρει-άστηκε νὰ σηκωθῇ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου καὶ νὰ βροντήξῃ τὴ γροθιά ἑπάνω στὴν ποσειδωνικὴν ἔ-δραν γιὰ νὰ κοπάσῃ ὁ σάλος τοῦ θαυ-μασμοῦ.

— Λέγε, τί σοὺ συνέβη;

— Ἦτανε βράδ'.

— Λοιπὸν;

— Ἰδὲν κα μόνάχ' μ' στοὺ χωράφ' νὰ πάρου λιγούλακ' ἀέρα κὶ νὰ μᾶσω τὰ πρόπα πὺ βόσκανι ἐκεῖ κοντὰ μ'. Κὶ γλέπου τὸν Θανάσ' νὰ τρέχ' κὶ νάρχητι κοντὰ μ' κὶ νὰ μὴ λῆθ' Ἰελέν, θὰ ἔρθῃς μαζί μου. Κὶ νὰ βγαίνου κὶ ἄλλοι δυὸ κὶ νὰ κρατᾶνι καραοῦλ' κὶ νὰ βοηθάν!

Ἐτσι τὴν εἶχε καταστρώσει τὴν ἀπαγωγὴ ὁ Πάρις τῆς Κεραιέας. Ἀλλὰ ἡ ὠραία Ἑλένη τῶν Κιούρ-κων δὲν ἦταν οὔτε τόσο εὐαίσθητη, οὔτε τόσο ἀγαθὴ, οὔτε τόσο ὑποτακτι-κή, ὅσο ἡ Ἑλένη τῆς Σπάρτης. Εἰς τίς φλέβες τῆς ἔτρεχε αἷμα ἀρδανίτι-κο κὶ ἀνέπτυνε αὐτοστιγμὴ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητά Μπουμπούλι-νας. Ὅταν εἶδε τὰ σκοῦρα, πρῶτον ἔβαλε τίς φωνές. Ὑστερα ἐσέκωσε τὴν γκλίτσα, καὶ τὴν κατέβασε στὴν κεφαλὴ τοῦ Πάρι. Ὑστερα ἐ-δάρεσε μιὰ γροθιά τοῦ Ἐκτορα καὶ μιὰ κλωτσιὰ τοῦ Μήτρου. Ὁπι-σθοχώρησαν οἱ τρεῖς κὶ ἀντεπετέ-θησαν ἀμέσως. Ἐπηκολούθησε πάλι τρομερά. Ἐξαγριωμένος ὁ Πάρις ὤρμησε κὶ ἐπῆρε στὰ μπράτσια του τὴν ὠραίαν, ἐνῶ ἐκείνη ἔχωσε τὰ νύχια τῆς στὸ πρόσωπο τοῦ ἀπαγω-γέως κὶ ἐκλωτσούσε μανιωδῶς ἔτσι πὺ οἱ δυὸ φαρυδῆς τῆς πατοῦδες ἐστραπατασάρισαν τὴν μούρη τοῦ θυ-μοειδοῦς τῆς παρέας.

Ἀνεστατώθη τὸ χωριό. Ἐτρεξαν πολλοί, συγγενεῖς καὶ φίλοι. Ἐτρε-ξαν κὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην παράταξιν συγγενεῖς καὶ φίλοι. Συνήφθη μά-χη, Πολλὰ κεφάλια ἀνοῖξαν. Ἀρκε-τὸν αἷμα ἔρρευσε. Ἀποτέλεσμα δὲ τῆς ἐπικίχῃς αὐτῆς σελίδος ἦταν ἡ πεζότης τοῦ δικαστηρίου.

— Σήκω ἑπάνω, Θανάση.

Σηκώνεται.

— Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;

— Ἐπικολοῦται τὸ πάθος του;

— Τὴν ἀγαποῦσε.

— Ἀφοῦ δὲν σ' ἤθελε...

Κατεβάζει τὸ κεφάλι:

— Κὶ γιατί δὲν μ' ἤθιλε; Μήδὶ

στραθὸς εἶμαι, μήδὶ κουτσός!

Ἡ λογικὴ αὐτὴ ὅμως δὲν συγκι-νεῖ τὸ δικαστήριον. Ἐξῆς μῆνες φυ-λακῇ εἰσπράττει ὁ αὐτουργὸς κὶ ἀ-πὸ τρεῖς οἱ δυὸ συνεργοί. Κὶ ἔτσι ἐτελείωσε ὁ νέος Τρωϊκὸς πόλεμος τῶν Κιούρκων, γιὰ τὸν ὁποῖον ζητεῖ-ται ποιητὴς νὰ γράψῃ.. Κιουρκιά-δα..

Η σύγχρονη κατασκοπεία

"Επαυσε νάναι ρωμαντική!

Η σύγχρονη τεχνική του πολέμου είναι έντελως διαφορετική από την τεχνική που είχε γνωρίσει η ανθρωπότητα κατά τις προηγούμενες παγκόσμιες συρράξεις. Όλα μετεβλήθησαν. Τα όπλα επιθέσεως, καθώς και τα όπλα άμυνας. Νέα όπλα, νέα μέθοδοι, νέα τεχνική...

Την επανάσταση αυτή της πολεμικής τέχνης, ακολούθησε, όπως ήταν φυσικό, και η κατασκοπεία με το αντίδοτό της, την αντικατασκοπεία.

Πέρασαν πιά οι καλοί εκείνοι καιροί που η κατασκοπεία είχε και κάποτε το ρωμαντικό. Ο καιρός που οι κατάσκοποι χρησιμοποιούσαν με χίλιους κινδύνους τα πιο στοιχειώδη μέσα για να επικοινωνήσουν με τους άρχηγούς των παρήλας. Η εποχή της σιμπαθητικής μελάνης, που άλλοτε κατεσκευάζετο από ασπιρίνη, γάλα, χυμό του λεμονιού, ακόμα από σάλιο και ούρα, έταφη οριστικά.

Ο τρόπος αυτός της μεταδόσεως ειδήσεων θεωρείται σήμερα πάρα πολύ παιδαριώδης και πολύ ρωμαντικός. Τα κούφια δόντια, τα γυάλινα μάτια, οι περρούκες που έκρυβαν τα κλεμμένα μυστικά, άποτελούν σήμερα... αρχαιολογία!

Ο σημερινός κατάσκοπος δεν έχει πιά ανάγκη από όλα αυτά. Σήμερα εύρισκόμεθα στην εποχή του ραδιοφώνου, της ταχύτητας και του ηλεκτρισμού. Αι ειδήσεις πρέπει να μεταβιβάζονται αμεσολάβητα, άλλωστε γίνονται άχρηστες κατά 70 τοις εκατόν. Ο μοντέρνος όμως κατάσκοπος έχει στην διάθεσή του τον ασύρματο και το ραδιοτηλέφωνο.

ΧΙΛΙΟΙ ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΡΑΔΙΟΠΟΜΠΟΙ

Σύμφωνα με τελευταίες αποκαλύψεις, εις μίαν από τας έμπολέμους χώρας, ο έχθρος είχε κατορθώσει να έχει εγκαταστήσει χίλιους διακοσίους μυστικούς ραδιοπομπούς!

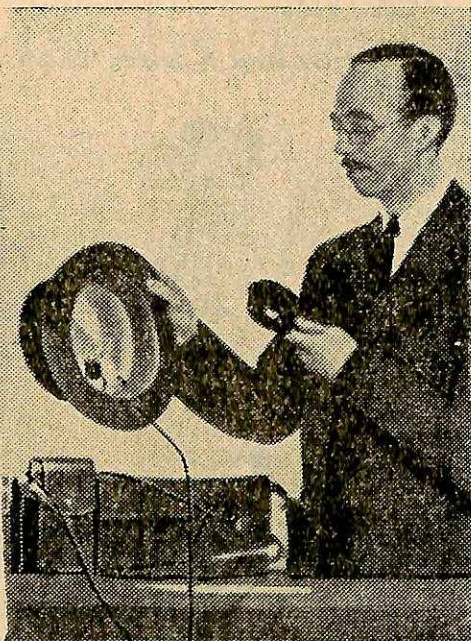
Οι κατάσκοποι, οι οποίοι χρησιμοποιούν τον ραδιοπομπό για να μεταβιβάζουν τις πολύτιμες πληροφορίες των, προσπαθούν φυσικά με κάθε τρόπο ν' αποφύγουν την ανακάλυψη. Γι' αυτό, χρησιμοποιούν πομπούς με «βραχεία» και μάλιστα «υπερβραχεία» κύματα, και πολλές φορές το «μήκος κύματος» του κατασκοπευτικού πομπού, μόλις φθάνει τα πέντε μέτρα. Έτσι το κύμα είναι πολύ ασθενές, ώστε διαφεύγει τον αντικατασκοπευτικό έλεγχο.

Οι κατασκοπευτικοί πομπόι είναι δύο ειδών: Οι πομπόι ραδιοφωνικών έκπομπών που χρησιμοποιούνται για την διενέργεια προπαγάνδας στην

έχθρική χώρα, διά της διαδόσεως ψευδών ειδήσεων, και των πομπών, οι οποίοι χρησιμοποιούνται για την συνεννόηση μεταξύ των κατασκόπων και των άρχηγών των. Οι τελευταίοι χρησιμοποιούν πάντοτε «υπερβραχεία» κύματα. Τους πομπούς αυτούς χρησιμοποιούν οι πραγματικοί κατάσκοποι.

ΠΟΜΠΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΠΕΛΛΟΙ

Ο σημερινός κατάσκοπος, όπως είπαμε, δεν έχει ανάγκη να σπάση

Ο κατάσκοπος έχει τον ραδιοπομπό μέσα στο... καπέλλο του!

το κεφάλι του για να βρή ασφαλή τρόπο μεταδόσεως των πληροφοριών του. Από οιοδήποτε κατάστημα ραδιοφώνου μπορεί να προμηθευθεί το μηχανήμα που του χρειάζεται. Με ένα μηχανήμα των 5 βάττ είναι δυνατόν να επικοινωνήσει με όλη την Ευρώπη. Με ένα μηχανήμα των 2 βάττ μπορεί να συνεννοηθεί με τον άρχηγό του, χωρίς να δημιουργήσει ύποψες.

Τον «πομπό» αυτόν, μπορεί να τον κρύψει στην τσέπη του. Μια συνηθισμένη άθωα αγκαροθήκη, είναι δυνατόν να είναι ραδιοπομπός. Ο ίδιος ραδιοπομπός μπορεί ν' αποκρυβεί μέσα σ' ένα συνηθισμένο μπιστούνι από σακαροκάλαμο, ή και μέσα στο καπέλλο του. Ακόμα ο κατάσκοπος μπορεί να κρύψει τον πομπό στην άριστερή τσέπη του γιλέκου του και τον δέκτη στην δεξιά.

Ο κατάσκοπος σήμερα δεν έχει ανάγκη να κρύβεται για να λάβη ή να δώση πληροφορίες. Κυκλοφορεί στον δρόμο κι' εκεί λαμβάνει διαταγές και δίδει πληροφορίες.

Βέβαια η αντικατασκοπεία λαμβάνει τα μέτρα της. Για να συλλάβη όμως τα άδρατα ραδιοηλεκτρογραφία, που μεταδίδονται με τα υπερβραχεία κύματα, πρέπει ο αντικατασκοπευτικός δέκτης να ευρίσκεται επί της ίδιας ακτίνας, διά της οποίας διέρχεται το «κύμα» του κατασκοπευτικού πομπού. Διότι τα «υπερβραχεία» κύματα είναι δύσκολο ν' ανακαλυφθούν!

Τελευταίως ανέκαλύφθησαν εντός της αιθούσης Χρηματιστηρίου Ευρωπαϊκής πρωτεύουσας κατάσκοποι μεταδίδοντες πληροφορίες διά του τρόπου αυτού.

Οι σύγχρονοι κατάσκοποι δεν καταφεύγουν πλέον εις έρήμους τόπους για να επικοινωνήσουν με τους άρχηγούς των. Τό κατορθώνουν όπου και αν βρίσκονται με τους ραδιοπομπούς. Τελευταίως σε κάποια χώρα ανέκαλύφθη ολόκληρος εγκατάστασις ραδιοφωνικών έκπομπών στα ύπογεια μιάς εκκλησίας. Άλλος πάλι κατάσκοπος συνελήφθη εντός του σιδηροδρόμου. Ή άθωα βαλίτσα του ήταν... ραδιοπομπός.

Οι κατάσκοποι, χωρίς στο νέο μέσο που διαθέτουν, μπορούν να καθοδηγούν την ώρα της επιδρομής τα φιλικά των αεροπλάνα, μεταδίδοντες λεπτομερείς πληροφορίες των συγκεντρώσεων, των πολεμικών εγκαταστάσεων, των κινήσεων των στρατών, των μέσων άεραμύνης κ. λ. π. από το έδαφος όπου έχουν εγκατασταθεί ως άθωοι και άπλοϊ πολίται.

Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΔΕΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Οι κατάσκοποι σήμερα έπαυσαν νάναι ρωμαντικά πρόσωπα. Δεν απαιτείται μεγάλη τόλμη, θάρρος και δεξυδερκεία, όπως πριν. Ωστόσο είναι περισσότερο επικίνδυνοι.

Εις τα νέα μέσα των κατασκόπων, η αντικατασκοπεία άμύνεται με τα ίδια όπλα. Ειδικά αυτοκίνητα, κυκλοφορούν εις τας οδούς, έφωδιασμένα με ειδικούς ραδιοφωνικούς δέκτες, καθώς και αστυνόμοι με ειδικούς δέκτες στις τσέπες τους κλπ. Ο πόλεμος στα μετόπισθεν είναι τόσο σκληρός, όσο και στο μέτωπο.

Ο τραχανάς

Α ΠΟ που έρχεσαι, Προφυρία μου;

Μιά γυναίκοιλα ηλικιωμένη μ' ένα μωρό στα χέρια, φώναζε στην Προφυρία, που περνούσε εκείνη την ώρα βιαστικά, από την πόρτα της στο Βύρωνα.

Η Προφυρία σταμάτησε, χαμογέλασε και είπε:

—Καλ' εσύ σαι, Κλεάνθη μου; Δε σέδα με τη βιάση μου. Έρχομαι να σε χαρώ απ' το άεσδρέφης μου στη Σεμόφρας. Ήπια να τήνε περικαλέσω νάρθη αύριο σπíti μου, να μου μεταπάση που θα κάνω τραχανά, μά έχει, λέει, μπουγάδα. Και μην τάρωτάς, Κλεάνθη, τη σκάση μου, γιατί η κόρη μου δεν μπορεί να με βοηθήσει στη θέση που βρίσκεται έγγυα, τί να κάνω, δε ξέρω.

—Καλέ γι' αυτό χολοσκάς; Και δεν έρχομαι εγώ; Για τραχανάδες δά, είμαι μάννα. Κάθε χρόνο δεν μάς ήλειπε από το σπíti.

Η Προφυρία έκανε νάζια.

—Όχι δά, δε θέλω να σε βάλω σε κόπο.

—Σε κόπο; Έλα Χριστέ και Παναγιά. Καλέ γιατί είναι οι γειτόνοι; Τόνα χέρι νίβει τ' άλλο και τα δυο το πρόσωπο. Ή νύφη μου τα καταφέρνει να μείνη μοναχή τη στο σπíti. Θα σουρθω από το πρωί.

—Άχι! Ο Θεός να σέχη γερή, Κλεάνθη μου.

—Δε μου λές, Προφυρία, έχεις μέρες το γάλα για να γίνη ζυνούταικος;

—Τόνε κάνω με γισοῦρτι, μάτια μου, και γίνεται μιά χαρά. Σάν τότε βράσω με ζουμί και χυλώση, είναι πιά κορδιάλει!

—Βάζεις τομάτες;

—Τομάτες; Άρκετές, κόκκινη πιπεριά και κρομμύδια. Θα σου δώσω μιά ψησιά να φάς, να μη ξεχνάς τη γλύκα.

—Καλέ δεν είν' ανάγκη. Εγώ θάρω να σε βοηθήσω. Τόνε κάνω ψιλό και σπυρτά, θα δής.

—Πάω, γιατί η κόρη μου θα γεννήση δέκα παιδιά ως που να με δή. —Στο καλό, Προφυρία μου. Με το καλό να τόνε ζυμώσης. Καλοξόδιαστος νάναι.

Η Προφυρία έφυγε βιαστική και πήγε στην κόρη της να της πη πως η Κλεάνθη του Κολαξή, θα πάη να τη μεταπάση στον τραχανά αύριο.

—Τί καλή γυναίκα, Σουλτάνα μου και τί παστρικά! Είναι συντρέχτρα, και χρόνια φιλενάδα μου, απ' τον καιρό που καθούντανε στού Φασουλά το χάνι. Τώρα κάθεται με το γυιό της και τη νύφη της. Έχουνε κι' ε-

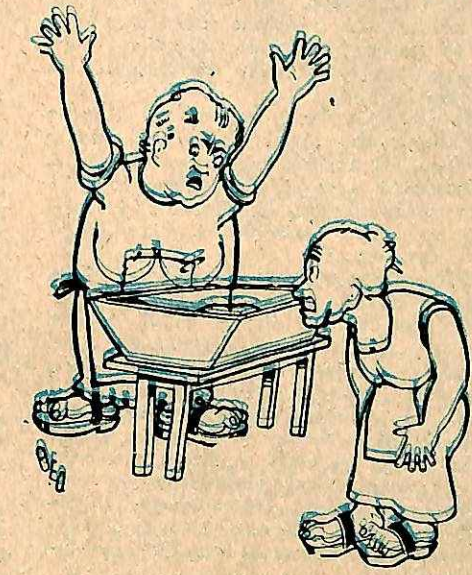
να μωρό που το νταντεύει πιά και το καμαρώνει.

Πρωί-πρωί, την άλλη μέρα χτύπησε την πόρτα της Προφυρίας η Κλεάνθη.

—Άχι να σε χαρώ, πρωινή, πρωινή. Κοιπάστε, περάστε — φώναξε η Προφυρία.

Η Κλεάνθη κρατούσε πάλι το μωρό.

—Ήφερα, Προφυρία μου και το έγγονάκι μου ματζί μου, γιατί ποιος θα το μερώνη σάν μαγειρεύη ή

Άγριεμένη η Προφυρία σκάνει τα χέρια της ψηλά.

νύφη μου; Ύστερα δεν είναι γρινιάρικο το κακόμυρο. Δεν ακούεται. Θα το άκουμπήσω σε μιά γωνιά και θα σου βοηθήσω μιά χαρά. Δεν πειράζει, ε;

—Τί λές, καλέ; φώναζεν η Προφυρία. Και δεν το δίνω να το βαστά η κόρη μου ή Σουλτάνα; Άς μάθη από τώρα πως βαστούνε τα μωρά. Έλα στην κουζίνα. Σου 'κανα καμπόσες τηγανίτες με το πετιμέζι να φας. Έμεις τή ζάρομε. Κάθε τόσο και τή κάνω.

Η Κλεάνθη πήγε, κάθισε, έφαγε τηγανίτες, ήπιε καφέ, χόρτασε.

—Έλα τώρα να τόνε ζυμώσωμε, είπεν η Κλεάνθη. Άφησε να τότε ζυμώσω εγώ. Τόνε κάνω ανάριο, ανάριο, για νάναι παχύς.

Η Κλεάνθη ζύμωνε το γάλα με τ' αλεύρι κι' η Προφυρία όρθη από πάνω της χόρευε το μωρό, νανουρίζοντάς το.

—Επειτα φώναξε την κόρη της τη Σουλτάνα κι' είπεν:

—Πάρτο, κόρη μου και βάλτο στο κρεβάτι μου τώρα που το πήρ' ο υ-

πνος.

Η Σουλτάνα πήρε το μωρό και κατόπιν οι δυο γυναίκες έκοβαν μεγάλα κομμάτια ζύμης και τ' άπλωναν επάνω στο άσπρο τραπέζομάνηλο για να στεγνώσουν, να τα τρίψουνε.

—Άς τόν άφήσωμε να στεγνώση καλά κι' απε τότε κόθουμε πιο μικρό, είπεν η Προφυρία, έλα τώρα να σε κεράσω μιά μαστιχία.

Και τήνε σέρβιρε μαστίχα με λακέρδα μεζέ.

Το πρώτο ποτήρι ακολούθησε και δεύτερο. Η Προφυρία άγαπούσε λίγο το ρακί.

Αφού καθίσανε κι' είπαν τόνα και τ' άλλο, σηκώθηκαν πάλι να κόψουν τον τραχανά.

Εκεί που έκοβε τη ζύμη η Προφυρία ξεφώνησε:

—Καλέ τ' είν' έτοῦτο; Ήθόι, ένα άσπρο πράμα σάν πεσί που δεν κόβεται.

Η Κλεάνθη πλησίασε:

—Αί! Δεν είναι τίποτα, είπεν με γέλια το παπουτσάκι του μωρού θα σπύλεσε μέσα την ώρα που το χόρευες άπάνω από τη σκάφη. Γούρι, γούρι.

Κατακόκκινη κι' άγριεμένη η Προφυρία, σήκωσε τα χέρια της ψηλά:

—Τί γούρι, μου λές, κερά μου; Γούρι είναι να μουνταρέψης τόσο τραχανά με το βρωμοπάπουτσο του μωρού σας; Καλέ, κόλπος θα μου κατέβη, να τ' άκούση κι' ο γαμπρός μου που είναι μη μου άπτης! Ήθόι, συμφορά, τί να τήνε κάνω τόση ζύμη!...

Η Κλεάνθη ντροπιασμένη είπεν:

—Μην κάνης έτσι και δεν είναι βρώμικο καλέ το ποδαράκι του μωρού. Άγγελάκι είναι.

—Νά σοῦ πῶ, κερά μου. Έσύ μπορεί να τρώς ό τι θές, έμεις δε μπορούμε να φάμε κάθε σπουσιτιά, το κατάλαβες; Έγώ φταίω που σουπά νάρθησε!

Η Κλεάνθη έτρεξε να πάση το μωρό από μέσα να φύγη. Η Προφυρία το σήκωσε από το κρεβάτι της.

—Άχου! μου λέρωσε και τα σεντόνια, ώρα να τδέρη. Καλέ, τί μούρη ώρα ήταν αυτή που σε φώναζα!

Η Κλεάνθη τύλιξε το μωρό στην πάνα του και βγήκε έξω.

—Νά χαθής, λωλή, που θα συχαθής το μωρό, βρωμοκατσιβέλα, ντελή Προφυρία!

Κι' έφυγε τρεχάτη, ενώ η Προφυρία με βλαστήμιες καθάριζε τον τραχανά της:

—Άκούε εκεί, να μάς τάση τη γλύτσες της ή λωλοσεβόλια!

« Η 'Ωραία του Πέραν »

ΕΝΑ από τὰ πολύκοστα νεοελληνικά βιβλία είναι και τὸ ρομάντσο «Η 'Ωραία του Πέραν» τοῦ Τυμφορητοῦ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν ἐπρό- κάλεσε ταραχές, φα- σαρίες ἢ καταδιώξεις. Μὰ ἐδιαβάσθηκε πολὺ, ἐκυκλοφόρησεν εὐρύτατα καὶ ὑ- πῆρξεν ἕνα ἔργο γύρω στὸ ὁποῖον ἀναψεν ἡ συζήτηση. Καὶ ἡ συζήτηση αὐτὴ κατέ- ληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔ- παυσε καθόλου νάναι ὡς τὸ κόκκαλο ρω- μαντικὸς!

Τὸ ρομάντσο αὐτὸ εἶναι ἕνα ρομαντι- κὸ δημιούργημα χωρὶς ἐξαιρετικὴ φιλο- λογικὴ ἀξία. Ρομαντικὸ ὅμως ὑπερβολι- κά. Ρομαντικὸ τοῦ παλτοῦ καιροῦ... Κι' ἐκυκλοφόρησεν εὐρύτατα σὲ πέντε ἐκδό- σεις, 15.000 περίπου ἀντίτυπα τοῦ ἐκυ- κλοφόρησαν καὶ ἐρουφήχθηκα τὸ περι- χόμενό τους μὲ ἀπληστία... Ἀλλὰ αὐτὴ ὡ- ραία τοῦ Πέραν» ἐδημοσιεύθη δολιχόληρη καὶ σὲ δύο Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Καὶ σήμερα ἀκόμη, τὸ ρο- μάντσο αὐτὸ διαβάσκει καὶ θαυμάζεται, συζητεῖται καὶ σχολιάζεται...

Ὁ συγγραφέας τῆς πολυκόστης «Ὁραί- ας τοῦ Πέραν» ἦταν ὁ μακαρίτης Δημή- τριος Παπαδόπουλος. Γεννήθηκε στὴν Εὐρυτανία τὸ 1882 καὶ ἀπέθανε στὴν Ἀ- θῆνα τὸ 1930. Ἐσπούδασε νομικὰ καὶ ἦ- ταν ὑπάλληλος στὸ νομικὸ τμήμα τῆς Ἑ- λληνικῆς Τραπεζῆς. Καταγίνετο ὡς ἄ- πό νέος καὶ στὴ λογοτεχνία.

Ἐδιάλεξε γιὰ ψευδώνυμό του τ' ὄνομα τοῦ ψηλοῦ θουνόου τῆς πατρίδας του κι' εἶπε: Τυμφορητός. Ἐπει ἀπὸ τὸ 1900 ἄρχισε νὰ γίνεταί γνωστὸς στὴν φιλολο- γία μας. Ἐδημοσίευσεν αὐτὸ τὸ ψευδώνυ- μου ποιήματα, σ' ἐφημερίδες καὶ σὲ πε- ριοδικὰ. Ρομαντικὸς ἐξ ἀρχῆς, ἐκέρδισε τὴν συμπάθεια τοῦ πῶς ρομαντικοῦ μέ- ρους τῆς νεολαίας μας...

Τὸ 1905 ὁ Τυμφορητὸς ἐξέδωκε τὸ πρῶτό του βιβλίο. Ἦταν μιὰ συλλογὴ ποιημάτων μὲ τίτλο «Τραγοῦδια τῆς ἀ- γάπης».

Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς τὸ πρῶτο βιβλίο τοῦ Τυμφορητοῦ πέσσε σκεδὸν ἀπαρά- τητο. Μερικοὶ ρομαντικοὶ νέοι τὸ διά- βασαν μὲ συμπάθεια. Οἱ λογοτέχνες ὁ- μως εἶπαν: «Συνηθισμένα καὶ περασμένα πράγματα...». Οἱ κοίτικοι δὲν τὸ ἀξίωσαν καμμιᾶ προσοχῆς...

Μὰ ὁ Τυμφορητὸς δὲν ἀπογοητεύθη- κε. Ἀπὸ τὸ 1905 ὡς τὸ 1920 ἐξέδωκεν ἄλλα ἔξη βιβλία. Τὰ «Ἑμμετρα καὶ πεζὰ» τὸ 1909, τὰ διηγήματα «Ἀγάπη καὶ πόλεμος» τὸ 1913. Τὰ «Πολυεὶκά τραγοῦδια» τὸ 1914. Τὴν μελέτην «Κω- στὴς Παλαμᾶς» τὸ 1918. Καὶ τὰ «Διη- γήματα τοῦ γωιοῦ καὶ τῆς Πόλης» τὸ 1919. Ὡστόσο ὅλ' αὐτὰ τὰ βιβλία ἐκυ- κλοφόρησαν σὲ στενὸ κύκλο καὶ ἡ κριτι- κὴ τ' ἀντίκρουσε μὲ πειρασμὸν... Τὰ θεωρεῖται ρομαντικά, ἄψυχα, ψευτικά, ἄ- τεργα...

Ἐκδικήθηκε ὅμως ὁ Τυμφορητὸς μὲ τὴν «Ὁραία τοῦ Πέραν». Τὸ ρομάντσο αὐτὸ ἐδημοσιεύθη στὴν καθ' ἑαυτοῦ ἐφη- μερίδα «Νέον Πνεῦμα» τὸ 1919. Ἦ ἑ- σπερίδα ἔζησε λίγο καιρὸ, μὰ ἐποφθα- σε νὰ κἀν ἀθάνατο μὲ τὴν δημοσίευσή ὁ- λολόγησε τὴν «Ὁραία τοῦ Πέραν» τὸν

Τὸ ρομαντικὸ ρομάντσο ποὺ ἔχ' ἰσχύει 7 χρόνια ἐξη- ντήθησαν 5 ἐκδόσεις του εἰς 15.000 ἀντίτυπα. — Ποῖος ἦτο ὁ Τυμ- φορητὸς. — 16 ἀποτυχίαι καὶ μία θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. — Ἡ ὑπό- θεσις τοῦ βιβλίου καὶ ὁ ρομαντισμός.

Τυμφορητό!

Πλήθος γράμματα γεμάτα θαυμασμὸ καὶ συγχαρητήρια ἐφθάναν στὰ γραφεῖα τοῦ «Νέου Πνεύματος» γιὰ τὸν Τυμφορη- τὸ. Κόσμος πολλὸς εἶχε κλάψῃ μὲ τις ἐ- ρωτικές περιπέτειες τῶν ἡρώων τοῦ ρο- μάντσου καὶ οἱ εὐαίσθητες καρδιές συγ- κλονίσθησαν ἐκ βάθρων!

Μάλιστα μιὰ νέα ποιήτρια, ἡ δὲς Ἑλ- λη Ἀζαριάδου, ἔγραψε πολυσέλιδο ἐνθου- σιαστικὸ γράμμα στὸν Τυμφορητὸ, ὅ- που ἀνέλυε κι' ἐσκόλιαζε τὸ ρομάντσο.

Ὁ Τυμφορητὸς, σὰν εἶδε τὸσον ἐνθου- σιασμὸ γιὰ τὸ ρομάντσο του, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐκδώσῃ σὲ βιβλίο. Ὁ οἶκος Ἰ. Ν. Σιδέρη λοιπὸν τὸ 1921 τὸ ἐξέδωσε σὲ πρῶτην ἐκδοσί.

Ἡ ἐπιτυχία ἦταν ἀφάνταστη! Κανένα ἄλλο ἑλληνικὸ ρομάντσο δὲν ἐδιαβάσθη- κε τόσο. Ἡ ἐκδοσις ἐκίνησε ἀπὸ 3.000 ἐ- ξαντλήθηκε μέσα σ' ἕνα χρόνον. Καὶ ὁ συγγραφεὺς ἔλαβεν ἑκατοντάδες ἐνθουσι- ῶδη γράμματα ρομαντικῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστρίων.

Ἐπακολοθοῦν ἀμέσως κατόπιν ἄλλη ἐκδοσις, καὶ τρίτη καὶ τετάρτη καὶ πέμ- πτη. Ἀπὸ τὸ 1920 ὡς τὸ 1928, δηλαδὴ μέσα σ' ἑστὰ χρόνια, ἐξηγνήθησαν κι' οἱ πέντε ἐκδόσεις, δηλαδὴ 15.000 ἀντί- τυπα. Ἡ ἐπιτυχία ἦταν θριαμβευτικὴ.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ, ἀρκεῖ νὰ ξέρῃ ὅτι βιβλίο αὐτὸ ἑλληνικὰ ρομάντσο ἢ διηγήματα ποτὲ δὲν καταφέρουν νὰ ἐξοδεύουν σὲ τοια- ῦτα χρόνια τὴν πρῶτην ἐκδοσὶν ἀπὸ 2000— 3000 ἀντίτυπα. Τὰ ποιήματα σπανίστα- τα πωλοῦν περισσότερα ἀπὸ 300 ἀντίτυ- πα συνολικά!

— ΕΕ —

Μὰ τί ἦταν ἡ ὥραία τοῦ Πέραν;

Τὸ ἑξοφ' ἄλλο τῆς 5ης ἐκδόσεως, τῆς «Ὁραίας τοῦ Πέραν».

Ἕνα βιβλίο βουτηγ- μένο στὸν ρομαντι- σμό! Ὁ ὑπεργήινος ἔρωσ ἐκεῖ μέσα θεο- ποιεῖται καὶ ἡ ζωὴ παίρνει ἰδεαλιστικὴ ὄ- ψιν ἐξω ἀπὸ τὴν ὥμην πραγματικότητά.

Ἡ τέχνη τοῦ βι- βλίου εἶναι τὸ γύριμά του μὲ ἱερχο- τρόπο στὰ ὑποδείγματα τῶν Γάλλων ρω- μαντικῶν τοῦ περασμένου αἰῶνα. Ἡ γο- ητεία τοῦ εἶναι ὁ ἀνικανοποίητος ἔρωσ τῶν ἡρώων του: τοῦ Αἰμιλίου καὶ τῆς Ἑομίνης.

Στὸ ξωφύλλο τοῦ βιβλίου σημειώνον- ται δύο ῥητὰ γιὰ τὸν ἔρωτα: τὸ «Ἐρως ἀνίκηται μάχαν» τοῦ Σοφοκλέους καὶ οἱ δύο στίχοι τοῦ Ντάντε:

«Ὡς ἀγαπᾶμε κι' ὁ καιρὸς ὀργήγορα διαβαίνει, ἡμέρα χωρὶς ἔρωτα εἶναι πικρὴ, γα- μένη»

Τὸ ἔργο ἀφιερώνεται στὸν ποιητὴ Παλαμᾶ, κι' ἐπειτα ὁ πρόλογος. Ἡ ἀρ- γὴ τοῦ προλόγου ὀρίζει ποιοὶ θὰ νοιώσουν τὸ ρομάντσο τοῦ Τυμφορητοῦ.

«Ἄν κανεὶς ἢ καρδιά, — γράφει ὁ συγγραφεὺς — ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν ἐ- πικράτησιν τῆς βλῆς καὶ τῆς περότης τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ποὺ καθὲς ἰδιανικὰ καὶ εὐγενικὰ σκέψι ξαφανίστηκε καὶ ὑό- νος κυρίαρχος Θεὸς ἀπόμεινε τὸ γρήμα, δίψασε γιὰ ψυχικώτερον καὶ πνευματικώ- τερον ζωὴ, κι' ἡ ψυχὴ του πόθησε νὰ δυ- θιστῇ, γιὰ μιὰ στιγμή, σὲ ρομαντικὰ, σ' ἐκστατικὰ μέθη!

» Ἄν κανεὶς ἐνοιῶσε στὴν καρδιά του παλινὸς εὐγενικοῦ, ποὺ νεκρωθῆκα- νε ἀποστὰ στὸν θωμὸ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς λύπης!

» Ἄν ζοῦσε καὶ τρεφόντανε αὐτὸ ὡ- ραῖο θῆριο καὶ, ξυπνώντας ἄξαφνα μιὰν ἀνγούλα εἶδε τὸνερο σὰν καπνὸς νὰ δια- λυεταί!

» Ἄν κανεὶς ἀγρόπνησε ποτὲ μοναχὸς του, σὲ καμμιὰ καλοκαιρινὴ νύκτα, κάτω ἀπὸ σφενδαλωμένον οὐρανὸ, κι' ἡ ψυ- γὴ του, λυτρωμένη ἀπ' τὰ σίδερα τῆς β- λῆς, πέταξε στὰ οὐράνια ζητώντας τ' ἄπειρο!

» Ἄν... » Αὐτὸς μοναχὰ ἄς διαβάσῃ τὸ βιβλίο μου. Οἱ ἄλλοι θὰ κάμουν καλὰ νὰ τὸ κλείσουν, γιατί δὲ θὰ τὸ νοιώσουν...».

Ὁ συγγραφεὺς φοβᾶται πὼς θὰ τοῦ κατηγορήσουν τὸ ἔργο γιὰ ρομαντικὸ καὶ ἀπίθανο. Καὶ τὸ γράφει αὐτὸ καὶ στὸν πρόλογό του. Μὰ φαίνεται πὼς οἱ κατῆ- γοροι ἦσαν λίγοι καὶ ἦσαν πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ περινόησε ὁ συγγραφεὺς προσηπῶν, αὐτοὶ οἱ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἐπικρά- τησιν τῆς περότης, οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς εὐγενικοὺς παλινὸς μὲ τὰ ὡραῖα θῆρια, αὐτοὶ ποὺ ζητοῦσαν τὸ ἄπειρο... Τὸ ρομάντσο πίνεσι 220 σελίδες καὶ ἐκτείνεται στὸ Πέραν τῆς Πόλης, μὰ καὶ σὲ μερικὰ στίχους τοῦ στῆ Ρωσίας, σ' ἐξογὲς τῆς Πόλης καὶ στὰ μαγευτικὰ ἀναμνήματα τοῦ Βοσπόρου...

Σ' ἕνα στίχον τῆς Πόλης, περνᾶνε φθι- νικὸν ἕνας νέος, ὁ Αἰμιλίου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχεται ἡ ὥρα. Διηγεῖται ἀπὸ τὸ τέλος. Ὁ Αἰμιλίου εἶναι ὁ νικητὴς ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Καὶ ὁ συγγραφεὺς διηγεῖται τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν ἡρώων. Ὁ Αἰμιλίου ἀναμνήματα τοῦ Βοσπόρου. Ἐπειρο- λοθοῦν ρομαντικὰ, ἀγνὰ καὶ αἰθέρια ραν-

τεβοῦ... Ἐδὼ στᾶζει μέλι καὶ σιρόπι... Ἀπρόσπας γωρισμός ἀκολουθεῖ. Ἡ ἑρ- μίονη ἀρραβωνιάζεται γιὰ νὰ μὴ δυσ- ρεστήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς, μὲ ἄλλον. Καὶ ἡ ἱστορία τραβάει τὸν πῶς ρομαντικὸ κα- τήγορο... Καὶ φέρνει στὴν καταστροφή. Αὐτοκτονεῖ ἐκεῖνη, πεθαίνει ἐκεῖνος καὶ ἡ μάχην του τρελλαίνεται...

Ἡ ἀφήγησις δὲν ἔχει καμμιὰ ἰδιαιτε- ρὴ τέχνη ἢ τεχνικὴ. Εἶναι παλαιὸν τρό- που καὶ ἥρεμη. Μὰ ὁ ρομαντικὸς ἀνα- γνῶστης γοητεύεται...

— ΕΕ —

Ἡ μεγάλη, ἡ ἀφάνταστη ἐκδοτικὴ ἐ- πιτυχία τῆς «Ὁραίας τοῦ Πέραν» ἔκα- μέ τὸν συγγραφεὴ τῆς περήφανο. Ἀ- πέκτησε μεγάλην ιδέα γιὰ τὸ ταλέντο του. Καὶ ἐπίστεψε πὼς ἀπὸ τὸ ἔργο του αὐτὸ καὶ κατόπιν ὅλα τὰ βιβλία του θὰ εἶχαν ὅμοια θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Μὰ γελάστηκε!... Κανένα τοῦ βιβλίο δὲν ἐσημείωσεν ὅμοια ἢ ἀνάλογη κάπως ἐπιτυχία.

Μετὰ τὴν «Ὁραία τοῦ Πέραν», ὁ Τυμφορητὸς ἔγραψε καὶ ἐξέδωσε τὴν «Πόλησιν τῶν Ἀθηνῶν». Τὸ ρομάντσο ἐ- κείνο, ὅπως ὁ συγγραφεὺς σημειώνει στὸν πρόλογό του, «ἔχει μεγάλῃ ἐσωτερικὴν σγῆσιν» μὲ τὴν «Ὁραία τοῦ Πέραν». Ὁ Τυμφορητὸς ἠθέλησε νὰ συνδυάσῃ τὸ νέο τοῦ βιβλίου μὲ τὸ προηγούμενον γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τραβήξῃ τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας τοῦ πρώτου...

Μάταιη ἀπόπειρα. Ἡ «Πόλησιν τῶν Ἀθηνῶν» ἐξεδόθη τὸ 1922 καὶ εἶχε μι- κρὴ κυκλοφορία. Ἐλησμονήθηκε μάλιστα γρήγορα...

Ἀλλ' ὁ Τυμφορητὸς ἐξέδωκεν ἀκόμη ἑκτὸ βιβλίο. Τὸ 1923 ἐτύπωσε σὲ τόμο τὰ ποιήματα «Δειλιὰν». Τὸ 1923 ἐξέ- δωσε τὴν «Μικροῦλα», ρομάντσο, ποὺ ἔ- φασε τις δύο ἐκδόσεις. Τὸ 1925 παρου- σίασε τὸ ρομάντσο «Ἡ προσφυγοπούλα». Τὸ 1928 ἐξέδωσε σὲ τόμο ἱστορικὲς μελέ- τες μὲ τίτλο «Ὁραία ζωὴ». Τὸ 1928 ὁ- μοίως ἐτύπωσε τις «Δύο φυγές». Τὸ 1929 ἔδωκε δύο βιβλία: «Στὰ δίχτυα τοῦ ἔ- ρωτος» καὶ «Τοῦ ἄλλου ἀπὸ ἀγάπην». Τέλος τὸ 1930 ὁ Τυμφορητὸς ἐξέδωκε τὸν «Ἀνθρωπιστὴν» του. Καὶ τὸν ἴδιον χρόνον ἀπέθανε.

Ἐξέδωκε λοιπὸν, ὁ Τυμφορητὸς 17 βι- βλία μὲ ἔργα του. Ἀρχισε νὰ ἐκδίδῃ ἀπὸ τὸ 1905 καὶ ἐξακολούθησε ὡς τὸ 1930. Ἐπὶ ἕνα τέταρτον αἰῶνα. Καὶ ὁ- μως κανένα ἀπὸ τὰ ἔργα του αὐτὰ δὲν εἶνε τὴν ἐπιτυχία τῆς «Ὁραίας τοῦ Πέραν». Ὅλα ἔσβυσαν καὶ μόνο αὐτὸ ἐ- ζῆσε!

— ΕΕ —

Ἡ «Ὁραία τοῦ Πέραν» ζῇ καὶ σήμε- ρα. Οἱ ρομαντικοὶ τὸ διαβάζουν μὲ πά-θος. Τώρα τελευταῖα, ἀφοῦ ἐξηγνήθησαν 15.000 ἀντίτυπα του, τὸ ἀναδημοσίευσεν ἡ ἐφημερίδα «Χρόνος» καὶ... αὐξήσῃ μ' αὐ- τὸ τὴν κυκλοφορίαν τῆς. Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ καὶ ἀπὸ τὸ «Νέον Πνεῦμα», πλῆθος ἐσπερίδων καὶ περιοδικῶν ἔχουν ἀναδη- μοσιεύσῃ τὸ θριαμβευτικὸ ρομάντσο τοῦ Τυμφορητοῦ.

Σημεῖο τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς «Ὁραίας τοῦ Πέραν» εἶναι καὶ τοῦτο: Κάποιος ἐκδότης παρήγγειλε σ' ἕναν δη- μοσιονομὸν νὰ γράψῃ ἕνα ρομάντσο μὲ τὸν ἴδιον τίτλο. Καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἐγρά- φη καὶ ἐξεδόθη τὸ 1928... Ἡ ἐκμετάλ- λευσι τοῦ τίτλου δίκαια ἐξαγνοῦσε τὸν Τυμφορητὸ. Μὰ ὁ «ἔξυπνος» ἐκδότης δὲν ἔκαμε τίποτε. Τὸ βιβλίο μὲ τὸν κλειμέ- νο τίτλο ἐλησμονήθη, γιὰ νὰ κυκλοφο- ρήσῃ σκεδόν... Ἀντίθετα ἡ Ὁραία τοῦ Πέραν» τοῦ Τυμφορητοῦ ζῇ καὶ θριαμ- βεύει καὶ σήμερα.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἐρωτικές ἐπιστολές Ὁ Τζὼν Κήτς στὴ Φάννου Μπρόουν

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας δημοσιεύσαμε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Κήτς πρὸς τὴν Φάννου Μπρό- ουν. Σήμερα δημοσιεύομεν μι- ἄν ἄλλη, ἐξ ἴσου παθητικῆς:

«Γλυκεῖά μου Φάννου,

Φοβάσαι κάποτε πὼς δὲν σ' ἀγαπᾷ ὅσο ἐπιθυμῶ. Κι' ὅμως λατρευτὴ μου, σ' ἀγαπᾷ ἀπόλυτα, γιὰ πάντα, χωρὶς πε- ριορισμό! Κι' ὅσο σὲ γνωρίζω περισσότε- ρο τόσο σ' ἀγαπᾷ περισσότερο. Κάθε σκέ- ψη μου, κάθε πράξη μου, κάθε κίνησίς μου, εἶναι ἀγάπη. Κι' ὅταν σὲ ζηλεύω, εἶναι γιὰ σ' ἀγαπᾷ. Κι' ὅταν θυμῶνω καὶ παραφέρωμαι, εἶναι γιὰ σ' ἀγαπᾷ. Κι' ὅταν σὲ πικραίνω, εἶναι γιὰ σ' ἀ- γαπᾷ. Τί νὰ κάμω; Ἡ ἀγάπη μου μὲ τυ- ραννεῖ διαρκῶς, κι' εἶναι δυνατώτερη ἀπὸ ὅλα, Κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μου.

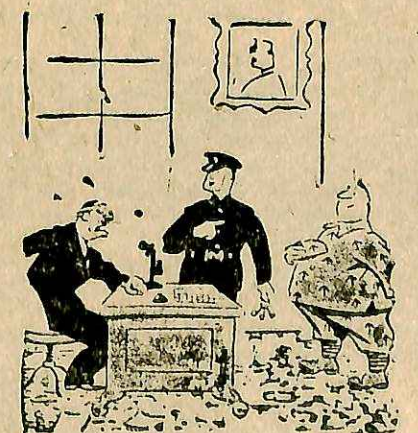
Κάθε φορὰ ποὺ μὲ φιλεῖς, ἔχω τὴ συ- ναίσθησιν ὅτι τὸ τελευταῖόν σου φίλημα ἦ- ταν γλυκύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα. Κάθε φορὰ ποὺ σὲ βλέπω, μοῦ φαίνεται ὥραϊότερη κι' ἀπὸ πρῶιν.

Εἶπε βρίσκεσαι κοντά μου, εἶπε εἶσαι μακριά, ἡ σκέψη μου εἶναι πάντα συγκεν- τρωμένη σὲ σένα, σὲ περιβάλλει, σὲ χαί- δεύει, σ' ἀκολουθεῖ...

Δὲν ὑπάρχεις παρὰ ἐσὺ στὸν κόσμον, ἀ- γαπημένη μου... Καὶ δὲν μπορῶ παρὰ ν' ἀγαπᾷ μόνο ἐσένα...

BENTBOPE, Μάρτιος 1810

Ἐπιθυμία

Ὁ δεσμοφύλαξ:—Κύριε διευθυ- ντά, ὁ κρατούμενος, σύμφωνα μὲ τὸν κα- νονισμὸν ποὺ ὀρίζει ὅτι κάθε φυλακισμένος πρέπει νὰ μάθῃ ἕνα ἐπάγγελμα, θέλει νὰ γίνῃ... ἀεροπόρος!

ΧΑΙΔΕΨΕ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν μυθιστόρημα
τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Τὰ προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, πῆρε στο σπίτι του μία ἀπελπισμένη κοπέλλα, τὴν Σόφη Πετρίδη, ποὺ ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ ὅλους, εἶχε λιγοθυμήσει στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν πείνα. Ζούνε μαζί. Σιγά-σιγά ἔνα ἰσχυρὸ αἰσθημα ἀρχίζει νὰ γεννιέται μεταξύ των. Στὸ τέλος ὁ Μαράλης ἀρραβωνιάζεται τὴν Σόφη. Τὸ ἴδιο ὅμως θράδν στη Γλυφάδα, ὅπου πῆγαν νὰ ἐορτάσουν τὸ γεγονός, ὁ Μαράλης βλέπει τὴν πρώτη του γυναῖκα. Ἀπότομα αἰσθάνεται νὰ φωντάνει μέσα του ὁλος ὁ παλῆς του ἔρωσ πρὸς τὴν Ντόρα. Ἀλλὰ κ' ἐκείνη ἀναστατώνεται. Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ τηλεφωνεῖ καὶ τὸ θράδν συναντώνται. Πηγαίνουν μακριά, σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο, κ' ἐκεῖ ξαναθυμούνται τὰ παλιά. Ἡ Ντόρα δὲν πιστεύει ὅτι ὁ Γιώργος ἔχει μείνει ὁ ἴδιος.

21ον

-Δ ΕΝ βρίσκω πὼς ἔχεις δίκιο... Αὐτὸ ποὺ νοιώθω γιὰ σένα σήμερα, δὲν εἶναι πάθος, γιὰ νὰ φαντάζεσαι πὼς φυσικὸ εἶναι νὰ περάσῃ... Εἰν' αἰσθημα σταθερὸ κ' ἰσορροπημένο... Νά, τώρα ποὺ σὲ βλέπω στὸ πλάι μου, δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ στὸ κεφάλι μου τὸ πὼς μείναμε τόσον καιρὸ χωρισμένοι... Νομίζω ὅτι δὲν πάψαμε οὔτε στιγμή νάμαστε σύζυγοι, καί, τώρα πιά, θὰ μοῦ φανῇ τεραστίως κ' ἀβάσταχτο νὰ σὲ χάσω. ἔ-στω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή... Ἡ Ντόρα ἔγειρε στὸν ὄμο του τρυφερά.

— Ἀλήθεια... Πόσο ἀπότομο ἦτανε τὸ χτεσινόν... Νὰ βρεθῆς μπροστά μου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χαμένα μερόνυχτα... Γιὰ μιὰ στιγμή, μοῦ ξέθαψες μιὰν ὁλόκληρη ἐποχὴ, ποὺ νόμιζα πὼς τὴν εἶχα θαμμένη καλὰ, μέσα στὴν καρδιά μου...

— Ὅταν χωρίζαμε, ἂν μᾶς τῶλεγε κανεὶς πὼς δὲ θὰ ξαναθελόμαστε πιά ποτέ, δὲ θὰ τὸν πιστεύαμε...

Τῆς Ντόρας ἡ φωνή, ἀκούστηκε πασμένη ἀπ' τὴ συγκίνηση:

— Ἐμένα ἂν μοῦ τῶλεγε κανεὶς δὲ θὰ τὸ πίστευα... Γιατὶ ἐσὺ τῶλεες... Δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ νὰ τῶλεες... Μιὰ ἀφορμὴ ζητοῦσε νὰ φύγῃ, νὰ μὲ διώξῃ, νὰ χωρίσουμε, — κ' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ τὴ βρῆκες!...

— Ἀφορμή;... Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Ντορίτσα... Ἰσα-ἴσα, ἀφορμὴ ζη-

τοῦσα γιὰ νὰ μείνω, καὶ δὲν τὴν εὐρίσκα... Δίπλα στὸν ἔρωτα, ἐνὸς στὴν καρδιά ἐνὸς ἀντρα, ὑπάρχει καὶ ἡ κοινωνικὴ σκοπιμότης... Μέσα μου, εἶχα βγάλει θετικὸ τὸ συμπέρασμα πὼς εἶ-χες κάτι μὲ τὸν Φλωρὰ, κ' εἶχε δημιουργηθῇ μέσα μου ἀ-τράνταχτη ἡ βεβαι-ότητα, ὅτι τὸ κάτι αὐτὸ δὲ θὰ μπορού-σα νὰ τὸ ξεχάσω ποτέ...

Ἡ Ντόρα τὸν κύ-ταζε στὰ μάτια, μέσ' ἀπ' τὰ δάκρυά της:

— Καὶ τώρα;... Πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ τὸ ξεχάσῃς, ἂν ὑποθεθῇ, φυσικά, πὼς μπορούμε νὰ δημιουργήσουμε τὴν καινούργια μας εὐτυχία, πάνω στὰ ερείπια τῆς παλαιᾶς;...

Ο Γιώργος χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸ ξεχάσω, γιὰ τὸν ἀπλουστάτο λόγο, πὼς ἐκείνη ἡ παλιὰ ἱστορία, ἡ παρεξήγηση, ἂν θές, ἔχει θαφτῇ κάτω ἀπ' τὴν πραγματικότητα, ἢ, ἂν προτιμάς, κάτω ἀπ' τὴς καινούργιες ὑποψίες... Ποιὸς μοῦ λέει ὅτι κ' ἂν ἀκόμη ὁ Φλωρὰς δὲν εἶχε τίποτα μαζί σου, δὲν ἐδημιούργησαν ὅμως ἄλλοι στὸ διάστημα αὐτὸ ποὺ ζοῦμε χωρισμένοι καινούργιες ἐρωτικὲς συγκινή-σεις γιὰ τὴν ψυχὴ σου;...

— Ὁχι, βέβαια... Σὰ γυναῖκα καὶ σὰν ἄνθρωπος δηλαδὴ, ποὺ μέσ' στὴν καρδιά μου κλείνω ἕνα ἀπόθε-μα τρυφερότητας, δὲν ἀποκλείεται νὰ συγκινήθῃ καὶ νὰ καρδιοχτύ-πησα καμμιά φορὰ.

— Μὴ μοῦ τὸ λές... Δὲ θέλω νὰ τ' ἀκούω...

— Γιατὶ, μήπως ἐσὺ ἔμεινες πιστὸς στὴ θύμησή μου;... Θάτανε παράλο-γο καὶ κοινὸ, νὰ φαντασθῶ πὼς στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν εἶχες ἔρωτες καὶ μάλιστα δυνατούς, ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶχα παρὰ μόνον διαδατικὲς καὶ φευγαλέες ἐντυπώσεις... Νά, κ' ἡ χτεσινὴ ντάρια σου, εἶχε ὅλα τὰ ἐ-ξωτερικὰ γνωρίσματα μιᾶς περιπέ-τειας, ποὺ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ ἐ-πιπόλαια κ' ἐπιδερμική... Ἡ ἀνάμνηση τῆς Σόφης πέρασε ἀπ' τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη στὴν καρδιά τοῦ Γιώργου, σὰ σουβλερὴ μαχαιριά. Ἀπρόσκλητη στὸ τραπέ-ζακι τῆς εὐτυχίας, κάθησε ἡ μικροῦλα μὲ τὸ θλιμμένο πρόσωπο. Καὶ δὲν ἔφυγε, ὅσο κ' ἂν ὁ Μαρά-λης προσπάθησε νὰ τὴ διώξῃ.

— Ἀστεία εἶν' ὅλ' αὐτὰ... ἀποκρί-θηκε βιασμένα ἐκείνος στὴ Ντόρα. — Δὲν ἔχεις τίποτε μὲ τὴ χτεσινὴ κοπέλλα ποὺ συνώδευες;... Ἀπ' τὴ γωνιά της, ἡ σκιά τῆς Σόφης τὸν κυττοῦσε στὰ μάτια, μ' ἕνα παραπνοημένο χαμόγελο. Κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα της, ὁ Γιώργος ἔ-σκυψε σὰ ντροπιασμένος τὸ δικό του, ἐνῶ ἀποκρινότανε σιγά:

— Δὲ μοῦ φάνηκε σὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει γιὰ ἐπάγγελμα τὴν νὰ ζῇ μ' ἕ-ναν ἄνδρα... συνέχισε μ' ἀνεξήγη-

τὴ ἐπιμονὴ ἡ Ντόρα.

— Οὐφ, Ντορίτσα!... Τί τὰ θέλεις τώρα ὅλ' αὐτὰ;... Εἰμάστε κοντά, μόνοι μας, ἡ εὐτυχία μᾶς ἐνώνει τὰ χεῖλια καὶ τὴς καρδιές... Ἄς μὴ μι-λάμε, παρὰ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὸν ἔ-ρωτά μας...

— Ἐγώιστή!...

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὴ φίλησε μὲ δύναμη. Ἡ Σόφη χάθηκε διακριτικὰ ἀπ' τὴ γωνιά της.

— Εἰν' ἐγώιστής, ὅποιος γυρεῖ νὰ γευτῇ λίγην εὐτυχία, ὕστερ' ἀ-πὸ τόσον καιρὸ ποὺ τὴν εἶχε στερη-θῇ;...

— Μ' ἀλήθεια;... Τὴ στερήθηκες τὴν εὐτυχία χωρὶς ἔμένα;... Εἶναι δυνατό;...

Τὰ χεῖλια του, κολλημένα σ' αὐ-τὴ της, ἀρχίσανε μιὰ ἐκμυστήρευση σιγανή, πούμιαζε πολὺ μ' ἐρωτικὸ παραλήρημα:

— Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ χωρίσαμε, πόσα ἀπογέματα πέρασα τρελλὸς μέσ' στὴν ἀπέραντη μοναξιά, ποὺ μ' ἔπνιγε σὰν ἐφιάλης, μὲ μόνον σύντροφο τὸ ρολόι, ποὺ μετροῦσε τόσο ἀνιαρά, τόσο νωθρά, τόσο ἀ-νυπόφορα τὰ λεπτὰ καὶ τὴς ὥρες... Χωρὶς ἐσένα, περνοῦσαν οἱ μέρες μου χαμένες, κ' ὕστερ' ἀκολουθοῦ-σαν ἄλλες, χαμένες κ' αὐτές!... Κάθε βράδυ, ὅταν ἔπεφτα στὸ κρεβ-βάτι μου, γιὰ νὰ συνεχίσω μέσα στὴς ἀτέλειες νυχτερινῆς ὥρας τὸ μαρτύριο τῆς ἀπέραντης μοναξιάς μου, νόμιζα πὼς δὲ θὰ μπορούσα πιά νὰ κρατηθῶ... Καὶ δὲν περίμε-να παρὰ τὴς πρώτης ἀχτίνος τοῦ ἡ-λιου, γιὰ νὰ τρέξω, νὰ σὲ βρῶ, νὰ πῶ σὰ πόδια σου νὰ σὲ παρακα-λέσω... Μαζὶ μὲ τὸ ξημέρωμα ὁ-μως, ξυπνοῦσαν κ' οἱ ἀμφιβολίες! Θὰ μὲ δεχόσουν, ἄραγε; Θὰ μ' ἀ-γαποῦσε ἀκόμα, ἔτσι, ποὺ νὰ κλει-σῃς τὰ μάτια, καὶ νὰ παραδοθῇς ἀνυπεράσπιστη στὴν ἀγκαλιά καὶ στὸν ἔρωτά μου;... Κ' ἡ ἀμφιδο-λία μοῦ φόδιζε τὴν ψυχὴ, καὶ μοῦ νέκρωνε τὸν πόθο... Ἀφίνα καὶ περνοῦσε ἡ μέρα, καὶ ξαναρχόταν ἡ νύχτα, μὲ τὸ μαρτύριο τῆς ἀπνί-ας, ποὺ τόκανε ἀβάσταχτο τὸ δρά-μά του... Καί, σιγά-σιγά, — ποῖος θὰ τὸ πίστευε; — ἀρχισα νὰ συνηθίζω στὴ μοναξιά... Ἡ ἀνάμνησή σου θαβότανε στὴν καρδιά μου, βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα, κ' ἀρχίσανε καινούρ-γιες ἐντυπώσεις νὰ τὴς σκεπάζουν... Σὲ ξέχασα; — Οὔτε μιὰ στιγμή! Στ' ὀρκίζομαι. Κ' αὐτὸ ποὺ τὴς πρώτες μέρες, τοὺς πρώτους μῆνες, ἦταν ἀνυπόφορο, ὕστερα ἔγινε ἕνας πόνος ἡσυχος, χωρὶς θυμούς, χωρὶς ἐξάψεις, χωρὶς ξεσπάσματα. Κ' ὁ πόνος μου ἔγινε ρουτίνα...

Ἡ Ντόρα τὸν ἀκούε, σιωπηλή, ἐκστατική, χαμένη μέσα στὸν ὥκε-ανὸ τῆς ἀγάπης, ποὺ φαινότανε νὰ ξεχειλίσῃ τὴν ψυχὴ του, καὶ τ' αὐ-τιά της μαγευόντουσαν ἀπ' τὰ λό-για του, μαζί μὲ τὸ ψιθύρισμα τῆς νυχτερινῆς αὔρας στὴς κορφές τῶν πεύκων.

— Καὶ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, Γιώρ-γο;... — Ἡ ἀγάπη μου δὲν ἔσθυσε ποτέ γιὰ σένα!... Ἦταν ὁ μόνιμος πόνος μου, ἡ ἀγίατρευτὴ πληγὴ μου, τὸ ἀβάσταχτό μου μαρτύριο...

— Καὶ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, Γιώρ-γο;... — Ἡ ἀγάπη μου δὲν ἔσθυσε ποτέ γιὰ σένα!... Ἦταν ὁ μόνιμος πόνος μου, ἡ ἀγίατρευτὴ πληγὴ μου, τὸ ἀβάσταχτό μου μαρτύριο...

— Καὶ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, Γιώρ-γο;... — Ἡ ἀγάπη μου δὲν ἔσθυσε ποτέ γιὰ σένα!... Ἦταν ὁ μόνιμος πόνος μου, ἡ ἀγίατρευτὴ πληγὴ μου, τὸ ἀβάσταχτό μου μαρτύριο...

— Καὶ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, Γιώρ-γο;... — Ἡ ἀγάπη μου δὲν ἔσθυσε ποτέ γιὰ σένα!... Ἦταν ὁ μόνιμος πόνος μου, ἡ ἀγίατρευτὴ πληγὴ μου, τὸ ἀβάσταχτό μου μαρτύριο...

Ἀπότομα, κούνησε τὴς καστανὲς μποῦκλές της.

— Ὑπερβολές! Ποιὰ ἀγάπη σου;...

Ἄν ἡ ἀγάπη σου ἦτανε τόσο μεγά-λη, ὅσο θές νὰ τὴν παρουσιάσῃς, πὼς εἶχες τὴ δύναμη νὰ κρατηθῇς τόσον καιρὸ μακριὰ μου;...

— Κ' ἐσὺ;...

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπιούνται ὑπεράνθρωπα, δὲν ξέρουνε νὰ κρατιοῦνται... Καὶ μεις, κρατηθήκαμε, Γιώργο...

Ἡ φωνὴ του ἔκανε λίγην ὥρα ν' ἀκουστῇ. Κ' ὕστερ' ἀκούστηκε, σο-βαρή, σχεδὸν ἐπίσημη:

— Ἡ ἀγάπη μας, Ντόρα, ἦτανε, καὶ διατηρεῖται μεγάλη... Νά, μ' ὁ-λο τὸ χωρισμό μας, ἔφτασε μιὰ νύ-χτα, μιὰ συνάντηση, λίγη μουσικὴ δίπλα στὸ φλοῖσθο τῆς θάλασσας, γιὰ νὰ γυρίσῃ ὁλος ὁ παλῆς και-ρός, καὶ νὰ μᾶς πνίξῃ, ζωντανέμενος ἀπότομα, σὰν ὀρμητικὸ κύμα, ὁ πα-λῆς μας ἔρωσι!... Ἡ νοσταλγία, Ντορίτσα, εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀρ-ρώστεια τῆς ψυχῆς: Ἐκεῖ ποὺ νομί-ζουμε πὼς ἔχουμε σταθεροποιηθῇ σὲ μιὰ φυσιολογικὴ κατάσταση ἀδια-φορίας, ἔρχεται στιγμὴ ποὺ ξανα-γυρίζουμε ἀπότομα πίσω, μᾶς πνίγει τὸ παρελθόν, ποὺ ἐκπροσωπεῖται ἀ-πὸ δυὸ λατρεμένα χεῖλια, ἀπὸ δυὸ μάτια, ποὺ, ἐκτός ἀπ' τὸν ἔρωτα τὸ δικό τους, ἀντιφεγγίζουν καὶ τὸν ἔρωτα τῶν δικῶν μας ματιῶν, κ' ἀ-φινόμεσθε, ἀνίσχυροι ν' ἀντιδρά-σουμε, στὴ δὴν ποὺ σχηματίζει τὸ παρελθόν μέσ' στὴν ἀρυτίδωτη καὶ νεκρωμένη θάλασσα τοῦ παρόντος...

Σὲ μιὰ τέτοια δὴν βρεθήκαμε τώρα καὶ μεις, Ντορίτσα... Θάνατι ἀσκοπο κ' ἀνόητο νὰ προσπαθῇσουμε ν' ἀν-τισταθοῦμε: Τὸ παρελθόν θὰ μᾶς ρουφήξῃ ὅπουδῆποτε μέσ' στὸ γοη-τευτικὸ του χάος...

Τὸν ἀκούε, μαγεμένη μέσ' στὴ νύ-χτα. Καί, πραγματικά, λές κ' ἡ φω-νὴ του νάρχονταν ἀπὸ μακριά, ἀπ' τὰ χρόνια τὰ περασμένα, πούχανε μείνει πίσω, πούχανε σβύσει, μὰ δίχως νὰ πεθάνουν... Καὶ τῆς φάνηκε τόσο πολὺτιμος, τόσο ἀνεκτίμητα πολὺτιμος αὐτὸς ὁ ἄνδρας ποὺ τὰ ἐκπροσωποῦ-σε ὅλα, κ' ὅλα τὰ συμβόλιζε, ποὺ σφίχτηκε δυνατὰ μέσ' στὴν ἀγκαλιά του, τὸ ἴδιο ὅπως θάσφιγγε τὰ χεῖ-λια τῆς ἀπάνω σ' ἕνα παλῆο μεντα-γιὸν μὲ μιὰ λατρεμένη εἰκόνα πε-θαμένου προσώπου. Κ' ἡ εὐτυχία τῆς ἦταν ἀπέραντη, στὴν ιδέα πὼς ὁ ἄντρας αὐτὸς ἦτανε ζωντανός, καὶ πὼς ἦτανε δυνατό νὰ ξαναζήσῃ στὸ πλευρὸ του τὴν παλιὰ εὐτυχία, ποὺ τὴ νόμιζε γιὰ πάντα πεθαμένη...

— Καί, θὰ ξαναζήσουμε σὰν πρῶ-τα;... τὸν ἐρώτησε σιγά, μαζεμένη.

— Ναι, Ντορίτσα...

— Θὰ ξαναπᾶμε στὴν Κηφισιά, οἱ δυὸ μας, μόνοι μας, θὰ ξαναθαυμά-σουμε τὴς πρασινάδες, ἀγκαλια-σμένοι, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρό μας;...

— Ναι, Ντορίτσα... — Καὶ θὰ μ' ἀγαπήσῃς πάλι;... — Δὲν ἔπαφα ποτέ νὰ σ' ἀγαπῶ... Καὶ κάτω ἀπ' τὰ ζεστὰ φιλιὰ μου, μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου ποὺ θὰ σὲ πνίγῃ ἀπλησθη, στ' ὀρκίζομαι, πὼς θὰ ξαναψιθυρίσῃς σὰν ἄλλοτε: «Τί ὥραία ποὺ εἶν' ἡ ζωή...» Καὶ θὰ-ναι πραγματικὰ ὥραία ἡ ζωή, καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας...

— Καί, θὰ ξαναζήσουμε σὰν πρῶ-τα;... τὸν ἐρώτησε σιγά, μαζεμένη.

— Ναι, Ντορίτσα...

— Καί, θὰ μ' ἀγαπήσῃς πάλι;... — Δὲν ἔπαφα ποτέ νὰ σ' ἀγαπῶ... Καὶ κάτω ἀπ' τὰ ζεστὰ φιλιὰ μου, μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου ποὺ θὰ σὲ πνίγῃ ἀπλησθη, στ' ὀρκίζομαι, πὼς θὰ ξαναψιθυρίσῃς σὰν ἄλλοτε: «Τί ὥραία ποὺ εἶν' ἡ ζωή...» Καὶ θὰ-ναι πραγματικὰ ὥραία ἡ ζωή, καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας...

Ἀπότομα, ἐκείνη τραβήχτηκε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του.

— Ὁνειρα, Γιώργο... Μόνο ὄνειρα...

— Γιατὶ, Ντορίτσα;...

— Δὲν ξέρω! Ἐγὼ ὅμως τὴν προ-αίσθηση, πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶν' ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθοῦν ποτέ...

— Γιατὶ τὸ λές αὐτό;

— Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ μικρή, ποὺ τὴν ἐσχάσαμε καὶ οἱ οἱ δυὸ μας, ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὸ ξαναγύρισμά μας στὰ παλιά...

Πάλι ἡ Σόφη φάνηκε σὲ μιὰ γω-νιά τοῦ τραπέζιου. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ-μως, ὁ Μαράλης, ἀντὶ νὰ χαμηλώσῃ ντροπιασμένος τὰ μάτια του, ἐνοιω-σε τὸ θυμὸ του νὰ τὸν πνίγῃ:

— Ἀκουσε, Ντόρα, εἶπε σοδάρὰ κ' ἀποφασιστικά. Κ' ἂν ὑποθεθῇ ἀκόμα πὼς αὐτὴ ἡ μικρὴ ἦτανε κάτι γιὰ μέ-να ὡς τώρα, ἀπὸ δῶ κ' ἐμπρός, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ξανάδα σένα, ποὺ ξα-ναμιλήσαμε, ποὺ ἐλπίσαμε οἱ δυὸ μας ἀγκαλιασμένοι σ' ἕνα ξαναγύ-ρισμά μας στὴν εὐτυχία, εἶναι μοι-ραῖο νὰ γίνῃ βάρος... Δὲ θὰ κερδίσῃς τίποτα κ' ἂν μείνῃ κοντά μου, ἐγὼ δὲν θὰ βρίσκουμαι πιά ποτέ κοντά της... Ἡ καρδιά μου εἶναι δική σου... Καὶ θὰ μείνῃ!

— Κ' ἂν σ' ἀγαπᾷ;...

Ο Γιώργος σήκωσε τοὺς ὄμους του:

— Ἄς μὲ ξεχάσῃ... Τί νὰ τῆς κά-νω; Ἐσὺ δὲν εἶσαι μιὰ καινούργια περιπέτεια στὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι τῆς ἔκανα ἀπι-στία... Ὅταν μὲ γνώρισε, καὶ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ μὲ τί τρόπο μὲ γνώρισε, γιατί τότε θὰ σοῦ πνιγα καὶ τὴς τελευταῖες ὑψεῖς, προαισθα-νότανε, βέβαια, πὼς δὲν ἦτανε δυ-νατὸ νάναί ἡ πρώτη κ' ἡ μοναδι-κὴ περιπέτεια στὴ ζωὴ μου... Ἐγὼ, νομίζω, δικαίωμα νὰ ξαναγυρίσω στὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ προσφέρεται, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ...

— Κ' ἂν σ' ἀγαπᾷ;... τὸν ῥώτη-σε μ' ἐπιμονὴ ἡ Ντόρα.

— Ἄς μὲ ξεχάσῃ... Τί νὰ τῆς κά-νω; Ἐσὺ δὲν εἶσαι μιὰ καινούργια περιπέτεια στὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι τῆς ἔκανα ἀπι-στία... Ὅταν μὲ γνώρισε, καὶ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ μὲ τί τρόπο μὲ γνώρισε, γιατί τότε θὰ σοῦ πνιγα καὶ τὴς τελευταῖες ὑψεῖς, προαισθα-νότανε, βέβαια, πὼς δὲν ἦτανε δυ-νατὸ νάναί ἡ πρώτη κ' ἡ μοναδι-κὴ περιπέτεια στὴ ζωὴ μου... Ἐγὼ, νομίζω, δικαίωμα νὰ ξαναγυρίσω στὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ προσφέρεται, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ...

— Κ' ἂν σ' ἀγαπᾷ;... τὸν ῥώτη-σε μ' ἐπιμονὴ ἡ Ντόρα.

— Ἄς μὲ ξεχάσῃ... Τί νὰ τῆς κά-νω; Ἐσὺ δὲν εἶσαι μιὰ καινούργια περιπέτεια στὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι τῆς ἔκανα ἀπι-στία... Ὅταν μὲ γνώρισε, καὶ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ μὲ τί τρόπο μὲ γνώρισε, γιατί τότε θὰ σοῦ πνιγα καὶ τὴς τελευταῖες ὑψεῖς, προαισθα-νότανε, βέβαια, πὼς δὲν ἦτανε δυ-νατὸ νάναί ἡ πρώτη κ' ἡ μοναδι-κὴ περιπέτεια στὴ ζωὴ μου... Ἐγὼ, νομίζω, δικαίωμα νὰ ξαναγυρίσω στὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ προσφέρεται, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ...

— Κ' ἂν σ' ἀγαπᾷ;... τὸν ῥώτη-σε μ' ἐπιμονὴ ἡ Ντόρα.

— Ἄς μὲ ξεχάσῃ... Τί νὰ τῆς κά-νω; Ἐσὺ δὲν εἶσαι μιὰ καινούργια περιπέτεια στὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι τῆς ἔκανα ἀπι-στία... Ὅταν μὲ γνώρισε, καὶ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ μὲ τί τρόπο μὲ γνώρισε, γιατί τότε θὰ σοῦ πνιγα καὶ τὴς τελευταῖες ὑψεῖς, προαισθα-νότανε, βέβαια, πὼς δὲν ἦτανε δυ-νατὸ νάναί ἡ πρώτη κ' ἡ μοναδι-κὴ περιπέτεια στὴ ζωὴ μου... Ἐγὼ, νομίζω, δικαίωμα νὰ ξαναγυρίσω στὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ προσφέρεται, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ...

— Κ' ἂν σ' ἀγαπᾷ;... τὸν ῥώτη-σε μ' ἐπιμονὴ ἡ Ντόρα.

— Ἐγὼ ἀγαπᾶω σένα! Κ' ἂν, ἀ-κόμα, παραδεχτοῦμε πὼς δεχόμαστε οἱ δυὸ μας ἐμείς τὴ θυσία, πράγ-μα ποὺ τὸ θεωρῶ τερατῶδες, πάλι δὲ θάναί γιὰ δική της ὀφείλειαι! Μὴν τὴν υποβιάζῃς, Ντόρα... Δὲν εἶναι γυναῖκα ποὺ μὲ θέλει μόνο σὰν ἄντρα, σὰν ἐραστή: Μὲ θέλει σὰν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἀγαπᾷ... Στὴν ἀγάπη βρίσκεται ἡ δικαιολο-γία τῆς σχέσεώς μας... Ἄμα δὲν ὑπάρχει ἡ ἀγάπη ἡ σχέση μας γίνε-ται πρόστυχη, ἢ, τὸ λιγώτερο, ἀδι-καιολόγητη. Κ' αὐτὸ δὲ θὰ τὸ θέ-λῃ πρῶτ' αὐτὴ ἡ ἴδια, νᾶσαι σίγου-ρη...

Ἡ σκιά τῆς Σόφης — τί νὰ κάνῃς — ξαναχάθηκε ἀπ' τὴ γωνιά τοῦ τραπέζιου.

— Μ' ὅλα δὲν μοῦ λές, ἀποκρίθη-κε ἡ Ντόρα, ἐγὼ μὲν μὲ τὴ βεβαι-ότητα πὼς ἡ καινούργια μας ἐνωσὴ θάτανε μιὰ κακὴ πράξη...

— Εἶσαι ἀνόητη...

— Εἰμαι δίκαιη... Ἐμεις οἱ γυναι-κες, ἄλλωστε, ἔχουμε μιὰν ἄλλη λεγγύη μεταξὺ μας... Αὐτὸ ποὺ δὲ θέλουμε νὰ μᾶς κάνουνε, δὲ θέλου-με νὰ τὸ κάνουμε κ' ἐμείς... Ὅτι ἔκανε ἄλλοτε σὲ μένα ἡ Νίνα, δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ κάνω κ' ἐγὼ σήμε-ρα σὲ μιὰν ἄλλη... Ὅταν δημιουργη-σε τὴ σχέση της μαζί σου αὐτὴ ἡ κο-πέλλα, δὲν εἶχε ὅπ' ὅμι της πὼς θάρ-χότανε μιὰ μέρα ποὺ σὺ θὰ γύριζες πίσω, πὼς θὰ ξανάβρισκες ἔμένα, καὶ πὼς θὰ τὴν ἀφίνες αὐτή... Ὁχι, δὲν εἶναι δίκαια νὰ τῆς κάνουμε τέ-τοιο κακόν!...

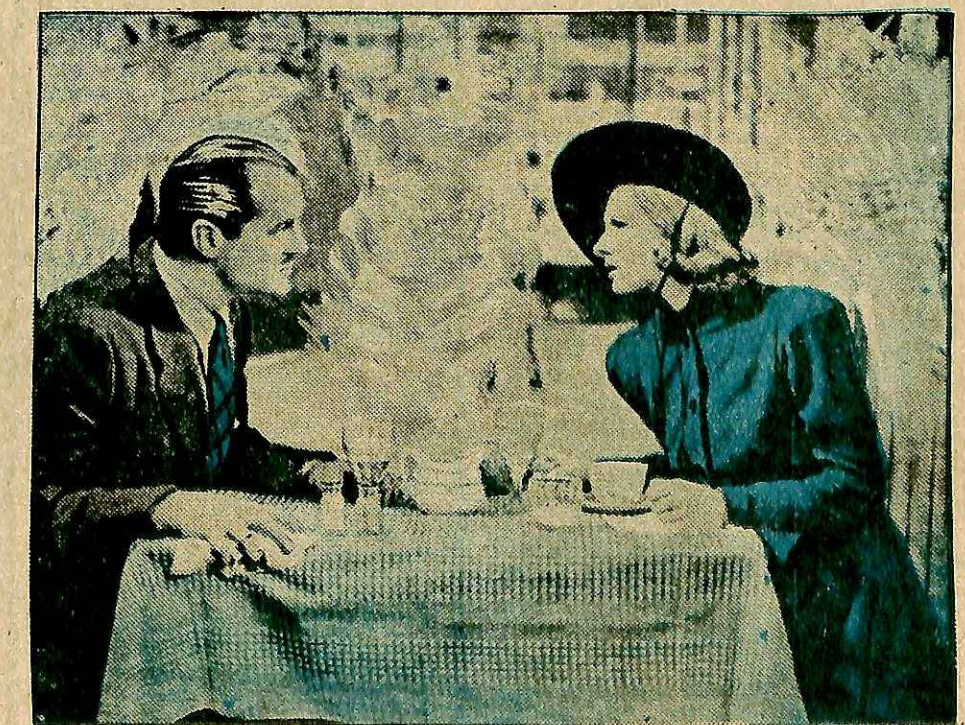
Ο Μαράλης γέλασε νευρικὰ. — Γιατὶ γελᾷς; τὸν ἐρώτησε ἡ Ντόρα.

— Μοῦ φαίνεται κωμικόν, ἐσὺ, ἡ γυ-ναῖκά μου, νὰ νοιάζεσαι γιὰ μιὰ τρίτη...

— Δὲν εἶμαι γυναῖκά σου...

— Δὲν εἶναι οὕτε κείνη...

— Γυναῖκά σου, δηλαδὴ, παραδέχε-σαι πὼς εἶναι μόνον αὐτὴ ποὺ θὰ

— Δὲν ἔχεις τίποτε μὲ τὴν χτεσινὴ γυναῖκα ποὺ συνώδευες

περάσει μαζί σου απ' τη Μητρόπολη κι' απ' το Ληξιαρχείο;... Είναι γυναίκα σου, γιατί σήμερα ξηγή μαζί της, γιατί έχει δημιουργήσει ένα πλάσι σου, κι' αυτά τα όνειρα πώς τώρα να της τα κουρευίσω εγώ! Όχι, όχι, Γιώργο! Δεν είναι για μένα αυτός ο ρόλος... Δεν κάνω για τρίτη άνομεσα σ' ένα ζευγάρι...

Ο Γιώργος άναψε νευριασμένος ένα τσιγάρο. Αυτή η έπιμονή της Ντόρας τον άναστατώνει, γιατί, αυτά που λέει κείνη δυνατό, τα σκεφτότανε κι' αυτός από μέσα του.

—Είπ' ανέξηγητη η έπιμονή σου άπάνω σ' αυτό το θέμα!... της είπε.

—Τό χειρότερο είναι πώς, μ' αυτά που σου λέω, συμφωνείς εσύ πρώτος!...

—Ανοησίες...

—Γιατί δεν τ' όμολογείς, Γιώργο;...

—Ούφ! Κι' έπί τέλους, τί θα κερδίση η Σόφη αν άρνηθώμε εγώ και σου την εύτυχία;... Είπ' άρκετά περήφανη, αλλά κι' άρκετά έξυπνη, για να μη δέχεται θυσίες, πολύ περισσότερο, όταν άπ' τις θυσίες αυτές δεν πρόκειται εκείνη να δημιουργήσει τη δική της εύτυχία...

Η Ντόρα προσπάθησε να κυττάξει την ώρα μέσ' στο σκοτάδι.

—Άναφέ μου, σε παρακαλώ, ένα σπύρτο... του είπε.

—Εκείνος πλησίασε ένα άναμμένο σπύρτο στο μπρασελέ της.

—Βιάζεσαι; τη ρώτησε.

—Ναί... Είναι δεκάμιση... Πότε πέρασ' η ώρα...

—Θάλεγε κανείς ότι σου φαίνεται παράξενο...

—Ποιά;

—Νά, που πέρασ' η ώρα σου κοντά μου...

Η Ντόρα χαμογέλασε:

—Έλα, πλήρως, αν θές, να φύγουμε... Είπ' άργά...

Ο Γιώργος φώναξε το γκαρσόνι και το πλήρωσε. Η Ντόρα είχε κατεβή κι' όλας τις σκάλες, κι' είχε προχωρήσει προς το αυτοκίνητο. Εκείνος την έφτασε, την ώρα που άνοιγε την πόρτα του.

—Πολύ έκνευριστική είσαι... της είπε. Άμα σε πιάση, σέ πιάνει!

Η Ντόρα γέλασε βιασμένα.

—Γιατί γελάς; τη ρώτησε, ενώ καθότανε δίπλα της.

—Νά, γελάω, γιατί μου φαίνεται κωμικό το πρώτο μας ξαναγύρισμα στον έρωτα, να καταλήξη σε καυγά...

—Δεν πιστεύω να φταίω εγώ σ' αυτό...

—Πόλι η συζήτηση για τις εθόνες;...

—Ντόρα... Είπ' άμαρτία να χαλάμε τις ώρες μας με γκρίνιες...

Το άποκριθηκε σοβαρά:

—Άλλη είν' η πιο μεγάλη άμαρτία, Γιώργο...

Φτάσανε στην Άθήνα, χωρίς να μιλήσουν άλλο. Και χωρίς να φιληθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο Γιώργος άνέθηκε στο σπίτι του με σκυμμένο κεφάλι. Έβαλε το

κλειδί στην πόρτα του σάν ένοχος, και μπήκε σιγά. Στο χόλ, η Σόφη είχε άποκοιμηθή μέσα σε μία βαθεία έγγλέζικη πολυθρόνα, μ' ένα βιβλίο άνοιχτό στα γόνατά της. Μία μπουκλα της γλυστρήσει στα μάτια της. Έτσι κοιμισμένη, μαζεμένη μέσα στην πολυθρόνα, έμοιαζε σαν

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΝΕΥΜΑ

Ο στρατάρχης ντέ Γκραμμών αντιπαθούσε τρομερά τον Δούκα του Ματινιόν.

Μία μέρα που έπαιζε χαρτιά στην Αύλη, έκαμε μία τρομερή άπροσεξία. Και βρίζοντας τον εαυτό του, είπε:

—Τί διάβολο! Παίζω σαν να μουνά ο Ματινιόν.

Κατά σατανική σύμπτωση, ο Δούξ του Ματινιόν ήταν εκεί κοντά και τον άκουσε. Του είπε λοιπόν θυμωμένα:

—Είσαι ένας δόλας!

—Αυτό έλεω κι' ενώ να πώ... πρόσθεσε ειρωνικά ο στρατάρχης.

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ένας κουρεός της Λυών, ο Ζασιέν, ήταν συγγόνος και καλός ποιητής. Όταν κάποτε έπεσε κέφθη το Παρίσι, κερικοί θαυμαστές του θέλησαν να τον παρουσιάσουν στον βασιλέα Λουδοβίκο—Φίλιππο. Κατά την άκρόαση, αυτός του συνέστησε να παρατείνει την διαμονή του στο Παρίσι.

—Άδύνατο. Μεγαλειότατε, άπλητη η ό μετρίφων ποιητής, πρέπει να φύγω! Όσο περνά ο καιρός, το γένεια φυτρώνουν στη Λυών...

ΕΝΑ ΠΟΥΡΟ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΚΑΙΕΤΑΙ

Ο ίδιος βασιλέας Λουδοβίκος—Φίλιππος έκανε κάποτε περιοδεία στην Νορμανδία.

Στον δώμαρο ενός πωγοού χωριού που τον υπεδέχθη, ο βασιλέας προσέφερε ένα πούρο. Κι' εκείνος, μη γνωρίζοντας πώς να έκαράση την εύγνωμοσύνη του, είπε:

—Αυτό το πούρο, Μεγαλειότατε, θά το καπνίζω σ' όλη μου τη ζωή...

ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Ο περίφημος Γάλλος έπιστήμων ντέ Κονταίν ήταν πολύ περίεργος. Μία μέρα που βρισκόταν στο μέγαρο της Δουκίσσης ντέ Σουαζέλ, πλησίασε από πίσω στην οικοδέσποινα, που εκείνη την ώρα έγραφε κάποιο γράμμα, κι' έσκυψε πάνω από τον ώμο της για να διαβάσει το περιεχόμενο.

Η Δουκίσσα, χωρίς ν' άποδείξη το παρακωικό συνέγισε την έπιστολή της ως έξης:

«Θά σου έγραφα κι' άλλα, αλλά πίσω μου βρίσκεται ο κ. ντέ Κονταίν που παρακολουθεί τί γράφω...».

Κι' εκείνος, γοιός να διατάση: —Κάνετε λάθος, κυρία μου! Σας βεβαιώ πώς δεν διάβασα τίποτα...

παιδάκι. Ήτανε τόσο όμορφη, κι' ένοιωσε τόσο ένοχο τον εαυτό του άπέναντί της, που έσκυψε ο Γιώργος και τη φίλησε κλεφτά στο στόμα.

Η Σόφη άνοιξε τα μάτια της και πετάχτηκε.

—Α! έσύ είσαι; Έκανε.

—Δεν ήθελες νάμαι γώ;...

—Τί ώρα είναι;

—Έντεκα και δέκα...

—Άργησες άπόψε, και θάχη κρυώσει το φαί στο τραπέζι...

Βρήκε ανάξιο του κι' ανάξιο της να παρατάξη μερικά από τα συνηθισμένα ψέμματα, που λένε συνήθως οι άνθρωποι, όταν πρόκειται να σκεπάσουνε πρόχειρα μία κακή τους πράξη. Καταλάβαινε, άλλωστε ο Μαράλης, πώς, ό,τι κι' αν της έλεγε, η Σόφη δέ θα το πίστευε. Η κοπέλλα αυτή άγαπούσε, κι' είχε διαίσθηση—κυρίως γιατί άγαπούσε. Δεν άξιζε λοιπόν τον κόπο να της πη έν' άνώφελο ψέμμα. Άνώφελο, γιατί, ενώ δέ θα την έπειθε και δέ θα την καθούχαζε, θά μείωνε κι' αυτόν στα μάτια τα δικά της.

Κάθονταν άμλητοι στο τραπέζι. Η Σόφη δέ σήκωσε τα μάτια της απ' το πιάτο της. Ο Γιώργος έφαγε μόλις δυό-τρεις πειρουνιές, κι' ύστερα άναψε ένα τσιγάρο, και τίναξε τις στάχτες του μέσ' στο άφισμένο φαί. Η Σόφη καθάρισε σιωπηλή μια φέτα καρπούζι, και το ύ το πρόσφερε. Εκείνος έφαγε για να μην την προσβάλη. Ύστερα σηκώθηκε:

—Είμαι πολύ κουρασμένος, μικρή μου Σόφη... της δικαιολογήθηκε. Πέφτω απ' τη νύστα...

—Νά κοιμηθείς; Το πρωί δέ θάχη ξύπνημα για το γραφείο...

Η στάση της ήτανε το ίδιο τυφερή, τό ύφος της δεν έκλεινε ούτε την πιο μικρή δυσαρσεία, για την ανέξηγητη άργοπορία του, για το φαί του που δεν είχε άγγίξει σχεδόν καθόλου, για την περιεργή νευρικήότητά του...

Ο Γιώργος σηκώθηκε, τη φίλησε στο μέτωπο και τράβηξε για την κάμαρά του. Η Σόφη τον κράτησε μία στιγμή από το χέρι.

—Ξέρεις, Γιώργο...

—Τί;

—Θάθελα να σου θυμώσω...

Στάθηκε, σά να μη μπορούσε να προχωρήσει.

—Νά μου θυμήσης;... τη ρώτησε εκείνος.

—Νά, πώς είσαι έντελώς ελεύθερος να μου πής να φύγω, ό,τι ώρα θέλεις... Έτσι κι' έτσι, θά γίνη που θά γίνη μία μέρα... Τί σήμερα, τί αύριο!... Και καλύτερα σήμερα, παρά αύριο, που θά μ' έχης μισήση, σάν ένοχητικό βάρος...

Ο Μαράλης τις χάιδεψε τα μαλλιά:

—Όταν μου λές άνοησίες, διαλέγεις πάντα τις στιγμές που πέφτω απ' τη νύστα, κι' έτσι δεν έχω το κουράγιο να σου άπαντήσω...

—Όχι... Όχι... Δεν θέλω να μου άπαντήσεις...

(Συνέχεια στο έπόμενο).

Η άγνωστη ΡΟΖΙΤΑ ΡΟΖΗ

Η κ. ΡΟΖΙΤΑ ΡΟΖΗ, εκ των πρωταγωνιστριών του θεάτρου «Μοντιάλ», είναι μία από τις λίγες ίσως άρτίστες μας που δούλεψαν και γνώρισαν πάρα πολλές δάφνες στο έξωτερικό. Γιατί η κ. Ρόζη πρωτοεμφανίστηκε στη Γερμανία, κι' έπειτα εργάστηκε σε πολλές πόλεις της Ευρώπης. Την εξέλιξη της αυτή, και την καλλιτεχνική περιοδεία της στο έξωτερικό, την χρωστά άποκλειστικά στον φτερωτό γυνί της Άφροδίτης.

Άλλ' άς άρίσουμε καλύτερα την ίδια να μάς μιλήσει για την ιδιαίτερη ζωή της. Η κ. Ροζίτα Ρόζη, μάς δέχτηκε στο κομψό άπαρτεμάν που κρατά στην όδο Βοσούλα, και με πολύ καλωσύνη και προθυμία μάς μίλησε για τη ζωή της.

—Γεννήθηκα, μάς είπε, στην Κωνσταντινούπολη, μα πολύ μικρή, με την Καταστροφή, εγκατέλειψα την πατρίδα μου και βρέθηκα στην Άλεξανδρούπολη όπου μεγάλωσα και φοίτησα έως την τρίτη γυμνασίου στο εκεί γυμνάσιο. Πήγα κατόπιν στο γαλλικό Κολλέγιο της πόλεως αυτής, όπου τελειοποιήθηκα στα γαλλικά και γερμανικά. Τα τελευταία αυτά μ' έσυρηρέτησαν άργότερα άφαντάς.

—Δηλαδή;

—Η κ. Ρόζη χαμογέλα:

—Δηλαδή... όταν άργότερα με άπήγαγαν στην Γερμανία, μπορούσα όχι μόνο και συνεννοούμην καλά, αλλά έπαιξα περίφημα και στο θέατρο.

Γινόμεθα λίγο άδιάκριτοι:

—Και ποιος εύτυχής έκαμε την άπαγωγή;

—Η συμπαθής συνομιλήτριά μας διατάζει για λίγο. Έπειτα, όμως, άπαντά.

—Νά σάς πώ... Στην Άλεξανδρούπολη γνωρίσα έναν ώραιο πλούσιο νέο που είχε γεννηθή και που ήταν εγκατεστημένος στην Γερμανία. Περαιστικός άπο την Ελλάδα, έμεινε για λίγο στην πόλη που γνωρίσα για δεύτερη πατρίδα μου. Γνωριστήκαμε, άγαπήθηκαμε παρ' όσον κι' αφού είδαμε ότι ο ένας δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς τον άλλο, άπεφασάσαμε να φύγουμε μαζί στην Γερμανία...

—Και πού πρωτοεμφανισθήκατε;

—Στο «Χάνσα Θεάτρο» του Άμβούργου, σ' ένα σχές και σ' ένα χορευτικό νούμερο. Σημείωσα άρκετή έπιτυχία κι' έτσι εργάστηκα δυό όλόκληρα χρόνια σε διάφορα γερμανικά θεατρά ως χορεύτρια. Κατόπιν συνέχισα την τουρνέ μου και σ' άλλα ευρωπαϊκά θεατρά. Και εργάστηκα στο Βερολίνο, στην Στοκχόλμη, στο Παρίσι, στο Μιλάνο, στη Βενετία, κ.λ.π.

—Έτσι, συνεχίζει η κ. Ρόζη, μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω και πολλούς γνωστούς κινηματογραφικούς άστέρες με μερικούς των οποίων είχα την τύχη να συνδεθώ και με στενή φίλια. Μάλιστα έχω κι' ένα χαριτωμένο έπεισοδιάκι με τον περίφημο Βίλλυ Φρίτς. Μένουμε στην Αίγυπτο στο ίδιο ξενοδοχείο, στο «Κοντινεντάλ». Κι' εκτός από αυτόν, έμεινε εκεί και η Μαρσέλ Σαντάλ, η Ρενάτε Μύλλερ και άλλοι. Όλες οι γυναίκες του γύρουσαν φωτογραφίες με άφιερώσεις. Έγώ, όμως δεν το γύρεψα. Κι' έτσι, όταν μία βραδυά που παίναμε όλοι μαζί το τσάι στο σαλόνι του ξενοδοχείου, με ρώτησε με άπορία:

—Μά πώς δεν μου ζητήσατε άκόμα φωτογραφία εσείς;

—Έγώ του άπάντησα ξερά:

—Μήπως μου ζητήσατε εσείς τη δική μου φωτογραφία κ. Φρίτς;

—Στην Ελλάδα πότε πρωτοπαίζατε;

—Την πρώτη φορά ήρθα ως ξένη χορεύτρια στο καμπαρέ «Φολί ντ' Επέν». Έπειτα όμως ξαναήλθα εδώ από το Λίντο κι' έγνώρισα τον κ. Αύλωνίτη. Έπαιξα λοιπόν, ως νουμερίστα πιά στο θέατρο «Περροκέ» κι' έσημείωσα μεγάλη έπιτυχία με την έπιθεώρηση του κ. Πετρό «Καζούρα» στα 1933. Κατόπιν εργάστηκα στο «Λαού» και μετά συνέχισα την καριέρα μου σ' άλλους μεγάλους άθηναίους θεάτρους.

—Ποιά είναι τα μεγαλύτερα σου ές;

—Τα νούμερα «Βαγγελίτσα» «Βαρδάρ», «Ρόζα, Ροζίτα»...

—Έπιχειρούμε μιάν άδιάκριτον έρώτηση:

—Πότε πρωτοχτύπησε η καρδιά σας;

—Μουον μικρό παιδάκι, τότε που θέλησα να γράψω την πρώτη μου έρωτική έπιστολή. Μά δυστυχώς με τσάκωσε ο άδελφός μου και με το ξύλο μου πέρασε ο πρώτος μου αυτός παιδικός έρωτας...

—Είστε ευχαριστημένη από τη ζωή σας;

—Η κ. Ρόζη γελάει:

—Άρκετά! Ό,τι πόθησα στη ζωή μου το είχα: Άγάπη, λούσα, μπιζού, σουζέ...

—Διηγείστε μας κανένα σας άκόμη έπεισόδιο...

—Η ζωή μου είναι γεμάτη από έπει-

Η κυρία Ροζίτα Ρόζη

σόδια. Άλλά θά σάς πώ ένα χαριτωμένο:

Πηγαίνοντας μία φορά προς την Στοκχόλμη, γνώρισα τον ήμαρχό της, ο οποίος με προσεκάλεσε σπίτι του. Πράγματι λοιπόν, πήγα, και με περιποιήθηκε πάρα πολύ. Ο γυιός του όμως, ένας συμπαθέστατος νέος, μ' έρωτεύθηκε. Μά το τρομερό ήταν πώς αυτός μιλούσε σουηδικά και άγγλικά, ενώ εγώ γερμανικά και γαλλικά. Κι' έτσι δεν κατώρθωνα να μου έκδηλώση τα αισθήματά του.

Μά σε μία στιγμή άπελπισίας, άρχισα ξαφνικά να μου κίνη την ντεκλαρασιόν του σέ... άρχαία έλληνική! Την όποια είχε σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο. Έπέστράτευσα, λοιπόν κι' εγώ τις σχολικές μου άναμνήσεις από την «Κύρου Άνάβασιν», και η κατάρσασ εσώθη μία χαρα...

Η κ. Ρόζη στην άνάμνηση του χαριτωμένου αυτού έπεισοδίου της γελά με την καρδιά της.

Θέτουμε άλλην έρώτηση:

—Πώς περνάτε την ημέρα σας;

—Μάλλον έσυγα θέατρο—σπίτι—πέοίπατο. Οι ρομαντικοί περίπατοι πρό παντός μ' άρέσουν πολύ. Μ' ένθους άζουν.

—Σας άρέσει ο έρωας;

—Η διαλεγή καλλιτέχνης χαμογέλα.

—Υπερβολικά... Είναι ώραιο πράγμα ν' όσπα κανείς και να νοιώθη πως ανταγαπείται. Πάντως το φλέρε, ήταν και είναι μία από τις ώραιότερες άσυχολίες μου. Το θεωρώ ως το πιο ένδικφερον σπόρ.

—Σας άρέσουν τα σπόρ;

—Μάλλον όχι! Πάντως περισσότερα μ' άρεσαν οι κουρσές. Μά και κεί πήγα να πεοιστότερο ίσως από κοκετταρία...

—Ποιά είναι τα όνειρά σας;

—Νά σάς πώ, κοιμάμαι πολύ και θλίπω πολλά όνειρα! Πάντως δεν έχω άλλα όνειρα άνεκπλήρωτα. Κι' είμαι τυχαριστημένη από την ζωή μου.

—Τους θαυμαστές σας πώς τους έξεσχετε;

—Η κ. Ρόζη... άγανακτεί έλαφρώς:

—Πολύ έπικινδύνους!

—Έπικινδύνους; Σας έπείραξαν και μιά φορά περισσότερα από το συνηθισμένο;

—Πήγαν να με στραβώσουν. Και έδού πώς. Τότε που έπαιζα με τον κ. Αύλωνίτη, μ' άπάγησε κάποιος πολύ σοβαρός κύριος. Και ήθελε σώνει και καλά να παντρευτούμε. Μού έστειλε δώρα, άνθη, φλογερά γράμματα όπου έπέμεινε για τον γάμο μας. Έγώ του είπα κάποτε να ναι για να ήσυγάση κάπως, κι' αυτός έτόμασε άρον-άρον όλα για τη στέψη κι' έδγαλε μάλιστα και τα είσιτήρια για τό... γαμήλιο ταξίδι! Έυνοείται ότι την τελευταία στιγμή τον άβισα στα καύα του λουτρού, γιατί η δική μου η καρδιά ήταν άλλοθι δοσμένη. Έτσι, για να με έκδηκηθή, πήρε βιτριόλι και πήγε να μου ρίξη στα μάτια μου. Μάλιστα ήθελε να στραβώση και την χαμαριέρα μου, έπειδή τη νόμιζε κι' αυτήν αντίθετη στα σγέδιά του! Πάντως γάρος σέ... προδοσία τού σγεδίου του από άδελφικό του φίλο γλώττωσα τα μάτια μου...

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ!

Καποτε τούτη ήταν στη Γαλλία αλλά και παντού η μανία των νέων—και των ηλικιωμένων ακόμη!—να κάνουν τον λογοτέχνη και τον δημοσιογράφο, ώστε ο Άνατολ Φράνς είπε το ωραίο εκείνο ότι: εάν η επιδημία αυτή εξακολουθούσε θάπρεπε να θρεθθί ο μοναδικός άνθρωπος που δεν θάγραφε ούτε μυθιστορήματα, ούτε θεατρικά έργα, ούτε ποιήματα, ούτε και δημοσιογραφικά άρθρα, που δεν θάταν δηλ. παρά μοναχά ο Άναγνώστης, γὰ νὰ τοῦ ἀνεγερθῇ ἀνδρεία!

Λίγα χρόνια ἀργότερα τὸ ἴδιο θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς μετὰ τὴν μανία που εἶχε κυριεύσει τὸς νεαροὺς καὶ τὰς νεαρὰς ὅλου τοῦ κόσμου νὰ...γίνονται ἀστέρες!

Τὸ ὄνειρο κάθε ωραίου καὶ ἀπλῶς νόστιμου καὶ κομψοῦ κοριτταίου, ἦταν—καὶ εἶναι—νὰ πάγῃ στὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Αὐτὸ κατήχησε σχεδὸν κανόνας. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνα αὐτοῦ ἦσαν τὰ κορίτσια ἐκεῖνα που δὲν ἔκαμαν κανένα παρόμοιο ὄνειρο, ἀλλὰ που δὲν θὰ ἀπέκρουσαν ἀσφαλῶς καμμιὰ σχετικὴ πρόταση ἀν τὸς γινόντανε στὰ ξαφνικά μιά μέρα.

Καὶ ὅμως! Θὰ περιμένετε ν' ἀκούσετε ποτὲ, ὅτι υπῆρξαν καὶ ἄνθρωποι, καὶ μετὰ αὐτῶν κορίτσια ὁμορφα, ποὺ ἀπέκρουσαν δελεαστικότερες προτάσεις ἀστεροποιήσεως των;

Θὰ σὰς ἀναφέρουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ...τέρατα αὐτὰ τῆς ἀσυγκινήσιας ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιο αὐτό.

Η ΜΙΣ ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΟΥ 1937

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ καλλιστεῖα καὶ οἱ ἄλλοι παραπλήσιοι διαγωνισμοί, διοργανωνόμενοι συνήθως ἀπὸ τοὺς κινηματογραφικοὺς ἐπιχειρηματίαις ποὺ εἶναι εἰς ἄγαν νέων καλλονῶν καὶ ταλέντων. Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ περισσότερα, ἀν ὅχι ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ παίρνουν μέρος στοὺς διαγωνισμοὺς αὐτοὺς τὸ κάνουν μετὰ τὴν κοινή ἐλπίδα νὰ ἰδῇ τὴν φωτογραφίαν τους κανέναν σκηνοθέτη, νὰ τίς βοηθῇ σωτηρικῶς καὶ νὰ τίς προσκαλέσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὸ Χόλλυγουντ.

Θυμίζετε τὴν ἄλ-λοτε διδά Ντίνια Σαροφ—νὺν κόρη-πα—πού τὸ ἐπέτυχε αὐτὴ στήν ἡ-

νὰ νὰ πετύχῃ β-αστεῖ ἀπὸ αὐτὸ κά-τι καλλίτερο: ἔναντι παρασημειώ-νιστοῦ γάμου!

Λοιπὸν ὑπῆρξε μετὰ τὸ ὅλον αὐ-τῶν τῶν ὁμιλιών καὶ μιὰ κοπέλλα, ποὺ εἶπε τὸ κοινὸν νὰ ἀνυψῇ τὴν ὑ-πομονὴν τοῖς τοῖς συμβολῶν οὐ ποὺ τῆς εἶπε προτείνει ἕνας μεγάλος (πα-

ρτωγός) τοῦ Χόλλυγουντ. Ἦταν ἡ δὲς Ἑθελ Πάρκερ ποὺ ἐ-ξελέγη πρὸ δύο ἐτῶν (Μίς Ἀνοίξις 1937). Ἡ ἀπίστευτος αὐτὴ δεσποινὶς ἐδήλωσεν εἰς ἀπάντησιν ὅτι: δὲν αἰ-σθάνεται τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ ἀστήρ!

ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΧΑΛΑΣΗ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ!

Πὸ ἀπίστευτὴ ἀκόμη ἡ ἄρνηση μιᾶς ἄλλης, Βιεννέζας, κοπέλλας τῆς διδος Ροὺθ Χέιτ, πωλητρίας σ' ἕνα ἰνστιτούτο καλλονῆς, στήν πα-ρίσημην Κέρντεν στράς που εἶναι γὰ τὴν Βιέννη, ὅτι ἡ ρὺ ντὲ λά Παί-για τὸ Παρίσι.

Ἡ δὲς Ροὺθ, ποὺ εἶναι σημειωτέον ὠραιότατη, προσέκαλε τὴν προσοχὴ τοῦ Σαρλώ. Ὅταν περνοῦσε πρὶν λίγα χρόνια ἀπὸ τὴν Βιέννη ὁ μεγάλος κω-μωδὸς ἐνθουσιαστικῶς τὸσον πολὺ μαζὶ τῆς ποὺ τῆς προσέφερε τὸ τσάι καὶ τῆς πρότεινε κατὰ τὴν διάρκειά του νὰ τὴν πάρῃ μαζὶ του στὸ Χόλλυ-γουντ.

Ἐξέρετε ποῖα ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς νεαρᾶς ἀστρὸς; Ἀπολαύστε τὴν: — Θεὸς φυλάξῃ!... Δὲν ἐννοῶ μέ-σα σὲ ἕξι μῆνες νὰ γίνῃ ἀγνωρίστη!...

Καὶ ἡ ὠραία Βιεννέζα ἐξηγήσεν ὅτι ὅλες οἱ ἡθοποιεῖς τοῦ κινηματογράφου ποὺ ἐπισκέπτοντο τὸ ἰνστιτούτο τῆς, εἶχαν τὰ πρόσωπα μαρμαίνα καὶ ρυτιδωμένα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ φτιασίδια καὶ τὸ δυνατό φῶς τῶν προβολέων τοῦ στούντιο.

ΠΡΟΤΙΜΑ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ

Καταπληκτικὴ ἐπίσης καὶ ἡ ἱστο-ρία μιᾶς νεαρᾶς Ἰταλίδος ἀδελ-φῆς τοῦ Ἑλέους.

Στὰ 1936, γνωστότατος Ἀγγλος ὀπερατέρ τοῦ κινηματογράφου ποὺ βρισκόταν στήν Ρώμη γιὰ τὸ γύρισμα ἐνὸς φιλμ, ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ ἐ-

δέησε νὰ εἰσαχθῇ σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ οἱ ἀδελφές ἦσαν ὅλες σχεδὸν καλόγριες. Στὸ τμήμα τοῦ Ἀγγλου κινηματογραφιστοῦ εἵχε νὰ ὑπηρετῇ μιὰ νεαρὰ Δομβαρδὴ μοναχὴ. Μία Κυριακὴ, ἐδόθηκε στὸ νοσοκομεῖο μι-κρὴ συναυλία πρὸς χάριν τῶν ἀρρώ-στων, στήν ὁποία τραγουδῆσε καὶ ἡ νεαρὰ μοναχὴ. Ὁ Ἀγγλος ὀπερατέρ ἔμεινε κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν κρυ-στάλλιν φωνὴ τῆς ὠραίας— ἄλλω-στε— ἀδελφῆς καὶ ἀπὸ τὴν τέχνη μετὰ τὴν ὁποία τραγουδῆσε. Χωρὶς νὰ δι-στάσῃ τῆς προτείνει νὰ ἀφήσῃ τὰ ρά-σα καὶ τὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰρθῇ μαζὶ του στὸ Λονδίνο. Ἡ ὠραία ὅμως μο-ναχὴ τοῦ ἀπήντησε μ' ἕνα χαμόγελο: — Εὐχαριστῶ πολὺ κύριε, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μένω ἐδῶ ποὺ βρισκομαι!

ΚΑΙ ΤΑ ΝΗΠΙΑ!...

Οτι ὅμως καταντᾷ ἀληθινὸ παρα-μῦθι εἶναι ἡ παρακάτω ἱστορία ποὺ ἡρώες τῆς εἶναι μικρὰ παιδιὰ ἡλικίας 7—9 ἐτῶν.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, στὸ Σάο-Πά-ολο τῆς Βραζιλίας βρισκόταν ἕνας Ἀ-μερικανικὸς κινηματογραφικὸς ὁμιλος γιὰ τὸ γύρισμα κάποιου φιλμ. Στὸ ἔργο χρειαζόντουσαν καὶ μερικὰ παι-διά. Ὁ σκηνοθέτης πῆγε σ' ἕνα γειτονι-κὸ σχολεῖο, διάλεξε πέντε-ἑξὶ παιδιὰ τῶν ἀνωτέρω ἡλικιῶν, ἀπὸ τὰ πῖο φωτογενῆ καὶ τοὺς πρότεινε νὰ παίξουν στὸ φιλμ, ὑποσχόμενος εἰς ἀντάλλα-γμα ἄφθονα γλυκὰ καὶ παιχνίδια.

Τὰ παιδιὰ ὅμως... ἐδάσαν εἰς ἀ-πάντησιν τὰ κλάματα! — Γιατί κλαῖτε παιδιά;

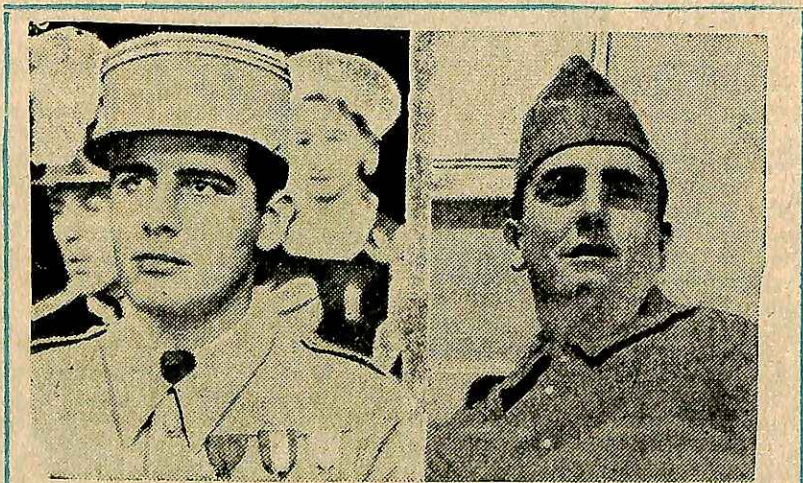
— Δὲν θέλουμε—χι...χι...— νὰ παί-ξουμε στὸ σινεμά, χί...χι...!

Καὶ ἐξηγήσαν κατόπι ὅτι διάβασαν κάπου πῶς ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ ἦταν πολ-λὸ δυστυχὴς ποὺ ἦταν στὰρ, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ παίξῃ ὅπως τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ!...

Καὶ οἱ μικροὶ ἐπέμειναν στήν ἄρνη-σὶ τους!

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑ-ΤΙ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ

Τέλος θὰ σὰς ἀ-ναφέρουμε καὶ τὴν ἄρνησιν τοῦ βασι-λέως τῆς Σουηδίας Γουσταύου νὰ δεχ-θῇ ἕνα ὁλοστρόγ-γυλο ἑκατομμύριο δολλάρια ποὺ τοῦ προσέφερε μιὰ ἀ-μερικανικὴ ἐται-ρεία γιὰ νὰ γύρισῃ ἕνα φιλμ 300 ὁ-λῆς μέτρων μετὰ θέ-μα ἕναν ἄγωνα τένις, ὡς γνω-στόν, ὁ γηραιὸς Σουηδὸς μοναρχὸς ἐναι μέγας παί-κτης τοῦ τένις, ἀ-ναδεικνυόμενος μ' ὅλα του τὰ 85 γόβ-νια σ' ὅλα σχεδὸν τὰ «τουρνοῦα» στὰ ὁποία δὲν διατάζει νὰ πάρῃ μέρος.

ΣΤΟ ΦΙΛΜ

Ὁ γοητευτικὸς Ζὰν Σεβριέ, ποὺ τὸν εἶδαμε πρωταγωνιστὴ στοὺς «Γρεῖς εὐέλπιδες», ὕπηρε τεῖ τὰρὰ ὡς... δεκαεὺς στήν γραμμὴ Μαξινώ. Ἡ ποταμὴ κότης εἶναι πάντα πῖο σκληρὴ ἀπὸ τὸν μῦθο.

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Τὸ κλεμμένο γράμμα

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Η ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ, καθισμένη σὲ μιὰ ἄκρῃ τοῦ σαλονιοῦ, σπάραιε ἀπὸ ζήλεια. Πίσω ἀπὸ τὸ Κινεζικὸ παραβάν, βρισκόταν οἱ δύο ἀρρα-βωνισμένοι, ὁ Ζεράρ καὶ ἡ Μαρινέττα, ἡ μικρότερή τῆς ἀδελφὴ.

Ἀλήθεια, ἦταν ἀνυπόφορος ὁ ρόλος ποὺ τῆς εἶχαν ἐπιβάλλει. Ἦταν μεγαλεί-τερη κατὰ ἑξὶ χρόνια ἀπὸ τὴν Μαρινέτ-τα, πῖο ὁμορφὴ καὶ πῖο σοβαρὴ ἀπὸ ἐκεί-νην, μετὰ ὠραῖο παρουσιαστικὸ, καὶ θαυμά-σια χαρακτηριστικὰ. Ἡ Μαρινέττα ἀντι-θέτως ἦταν ἕνα πλάσμα ὁλωσδιόλου ἀσή-μαντο. Κακοφύγετη, δὲν εἶχε τίποτε τὸ ὠραῖο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα γαλανὰ μά-τια τῆς καὶ τὰ κατάλευκα δόντια τῆς.

Ὡστόσο, ὁ ἀεροπόρος Ζεράρ, ἀγάπησε τὴν Μαρινέττα, τὴν ἀρραβωνιάστηκε, καὶ τὴν ἐπισκέπτετο τόσο συχνά, ὥστε ἐ-πέστρεψε ἡ ὑπηρεσία του κοῦβαλῶντας τὴς πάντα λουλούδια, ἐνῶ ἡ Γενεβιέβη ἦταν ὑπερβολικῶς νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ φύ-λακος.

Ὅσο ἡ Γενεβιέβη ἔβλεπε τοὺς δύο ἐ-ρωτευμένους, τόσο τὸ πάθος τῆς μεγά-λωνε. Τὶ ὥφελυνε ποὺ ἦταν ὠραιότερη, καὶ σοβαρώτερη ἀπὸ τὴν ἐπιπόλαιη Μαρι-νέττα;

Ἡ Μαρινέττα χαϊρόταν τὸν ἔρωτα, ἐ-νῶ σ' ἐκείνην κανένας δὲν τῆς προσέφερε τὴν ἀγάπην.

Ἡ Γενεβιέβη ἀπὸ ὑπερηφάνεια, προ-σπαθοῦσε νὰ κρύβῃ τὸ πάθος ποὺ τῆς ἔ-τρωςε τὰ σωθικά. Ὡστόσο αὐτὸ ὁλοένα μεγάλωνε καὶ σιγά-σιγά, γινόταν μῖσος ἐ-ναντίον τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Καταλάβαινε πῶς μισοῦσε τὴν μικρότε-ρή τῆς ἀδελφὴν, ποὺ ὡς τότε τὴν ἀγαποῦ-σε, γιατί ἐκείνην χαϊρόταν τὴν εὐτυχία καὶ τὴν χαρὰ ποὺ δίδει ἡ ἀγάπη, ἐνῶ αὐτὴ...

Ἡ κυρία Δεβαρουά, ἡ μητέρα τῆς Μα-ρινέττας καὶ τῆς Γενεβιέβης δὲν μπο-ροῦσε νὰ ὑποπτεῖται τὰ αἰσθήματα ποὺ τυραννοῦσαν τὴν μεγαλιέτησιν κόρη τῆς, καὶ πολλὰς φορὲς ἐξεδύλωνε τὴν ἀπορία τῆς γιατί κανένας δὲν εἶχε προσέξει τὴν Γενεβιέβη ποὺ ἦταν τόσο ὁμορφὴ καὶ σο-βαρὴ.

Τότε ὁ ἄνδρας τῆς ὁ γέρος συνταγμα-τάρχης, τῆς ἔλεγε πῶς δὲν εἶχε ἰδέα ἀ-πὸ τὰ γούστα τῶν ἀνδρῶν. Κανένας ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀγαπήσῃ τὴν ὁμορφὴ ἀλλὰ ἐγωίστρια καὶ ψυχρὴ Γενεβιέβη.

Ὁ Ζεράρ ντὲ Λανγκά δὲν ἦταν πλού-σιος. Ἦταν ὅμως, νέος, ὁμορφος, καὶ κα-λὸς ἀεροπόρος, μετὰ λαμπρὸ μέλλον μπρο-στὰ του.

Λίγο καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες του, ὁ Ζεράρ ὑποχρεώθηκε ν' ἀπομακρυν-θῇ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ ἀποστάξας τὸ λιγώ-τερο τοῖς ἑβδομάδες. Οἱ προετοιμασμένοι του τοῦ ἀνέθεσαν μιὰ ἐπικίνδυνον πτήσιν. Ὡς τόσο αὐτὸν τὸν γέμιζε ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ἀν πετύγιεν, θὰ γύριζε δοξασμένος καὶ θὰ ἐξισφαλίζε ἀρκετὰ γοήματα.

Ἡ Μαρινέττα ἦταν ἀπαρηγόρητη, ἀ-πὸ τὴν ἀπουσία τοῦ ἀγαπημένου της, καὶ ἔτρεψε γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ διέ-τογε. Ἡ Γενεβιέβη ὅμως, ὥστε ἔβλεπε τὴν στενοχώριαν, τὰ κλάματα καὶ τὴν ἀ-γωνία τῆς Μαρινέττας αἰσθανόταν κάποια κρυφὴ ἱκανοποίησιν.

Ἡ Μαρινέττα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνα-χωρήσεως τοῦ Ζεράρ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ τὸ ρα-διόφωνο τὰ τελευταῖα νέα τῆς ἐπικίνδυ-νης πτήσεως τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς, καὶ τὰ νέα ἦσαν εὐχάριστα. Τὸ ταξίδι ἐσυνεχίζετο ὑπὸ ἐ-ξαιρετικῶς ὁρῶν.

Ἡ Μαρινέττα ἦταν ἐνθουσιασμένη. Στὸ σπῆτι, εἶχε γίνει τὸ χαϊδεμένο παιδί. Ὅ-λοι προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἐνισχύσουν, νὰ τῆς δώσουν θάρρος, νὰ τὴν κατηγοροῦν σὲς ὥρες τῆς ἀγωνίας τῆς. Τὸ γεγονός αὐτὸ μεγάλωσε τὸ πάθος τῆς Γενεβιέβης. Εἶχε χάσει τὸν ὕπνο της. Καὶ πολλὰς φορὲς εὐχόταν, νὰ συμβῇ ἕνα δυστύχημα ποὺ θὰ κατέστρεφε τὴν εὐτυχία. τῆς Μα-ρινέττας ὁριστικὰ.

Ἐπειτα ἀπὸ τίς πρώτες μέρες, ἡ ἀγω-νία τῆς Μαρινέττας ἔγινε ἀβάστακτη. Τὸ ραδιόφωνο ἐξακολουθοῦσε δέβαινα, νὰ δίδῃ ἱκανοποιητικὰς πληροφορίες γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ Ζεράρ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἱκανοποι-οῦσε πιά. Ὁ Ζεράρ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ πρὶν νὰ φύγῃ πῶς μόλις ἔθάρρισκε τὸν καιρὸ θὰ τῆς ἔστελνε δύο λόγια. Καὶ νὰ ποὺ εἶχαν τώρα περάσει τόσες μέρες χω-ρὶς νὰ πάρῃ γράμμα του.

Κάποια μέρα ὥστόσο ὁ ταχυδρομικὸς διανομὸς γτύπησε τὴν πόρτα. Ἡ Γενε-βιέβη ἔτρεξε πρῶτῃ. Ἦρε ἕνα γράμμα, εἶδε, πῶς ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Ντακάρ...καὶ τὸ ἔκρυψε. Ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνον...Γνώριζε τὸ μαρτύριο τῆς ἀγωνίας τῆς Μαρινέτ-τας, καὶ ἡ ἱκανοποίησιν ποὺ αἰσθανόταν γι' αὐτὸ, τὴν τυφλώσε. Ὁ ἔκρυψε τὸ γράμμα. Ἡ Μαρινέττα θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑποφέρει.

Ὅταν ἡ Μαρινέττα ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τὴν ρώτησε ἀν ὁ διανομὸς τῆς ἔφερε τι-ποτε, τῆς ἀπήντησε τάχα λυπημένα, ἀρ-νητικὰ. Τὰ μάτια τῆς Μαρινέττας, βούρ-κωσαν.

Τὸ πάθος ὅμως, τῆς Γενεβιέβης δὲν ἱ-κανοποιήθηκε μετὰ τὴν ἀπόκρυψη τῆς ἐπι-στολῆς. Ἡ περιέργειά της τὴν ἐσπρωῖε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα πρὶν τὸ κατα-στρέψῃ. Ἐτσι, ὅταν βρῆκε τὴν εὐκαιρία, τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε.

Ἦμεινε «κατὰπληκτικὴ καὶ ἀποσβολω-μένη».

Ὁ Ζεράρ στὸ γράμμα ἐκεῖνο ἔλεγε τῆς Μαρινέττας πῶς τὴν ἀγαποῦσε, τὴν λάτρευε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴν κἀνῃ νὰ ὑποφέρει, τὴν ἔλυνε ἀπὸ τὴν ὑ-πόσχεσή της. Τῆς ἔλεγε πῶς ἦταν φτω-γός, πῶς δὲν μπορούσε τίποτε ἄλλο νὰ τῆς δώσῃ παρὰ τὸν ἐαυτὸ του. Ἡ ζωὴ τῆς θὰ ἦταν μαρτυρικὴ, γιατί ὁ Ζεράρ θὰ ἦταν διαρκῶς ἐκτεθειμένος στὸν κινδύ-νο. Κι' ἡ Μαρινέττα θὰ ἦταν δυστυχὴς ἀν τὸν ἐπαιρνε ἄντρα τῆς. Γι' αὐτὸ, ὁ Ζεράρ νόμιζε πῶς ἦταν προτιμότερο νὰ λύσουν τὸν ἀρραβῶνα τους.

Ἡ Γενεβιέβη κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰν ἀ-πέραντη ἀπογοήτευσιν. Εἶχε ἀνοίξει τὸ γράμμα, καὶ ποτὲ τόσα δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ δώρῃ παραδιδόμενον στὴν Μαρινέ-ττα. Νομίζοντας πῶς θὰ τῆς ἔκανε ἔτσι κακὸ, τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ ἕνα μαρτύριο πολὺ φρικτότερο...

Τὸ ταξίδι τοῦ Ζεράρ βρισκόταν τώρα στὸ τέμας του. Τὸ ράδιο ἀνῆγγελλε τὴν θαυμαστικὴν ἐπιτυχία τῆς πτήσεως. Ἡ Μαρινέττα, ἦταν γεμάτῃ περηφάνεια, χα-ρὰ καὶ εὐτυχία. Ἡ Γενεβιέβη ἀναταρασ-σόταν πάλι ἀπὸ τὴ ζήλεια.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ζε-ράρ, ἡ Μαρινέττα ἐνῶ κατεγίνετο στὴν προετοιμασίαν τῆς ὑποδοχῆς, πῆρε ἕνα μυ-στηριώδες ραδιοτηλεγράφημα ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐμπνεύσῃ. Ὁ Ζεράρ τῆς ἀνῆγγελλε τὴν ἐπιστροφή του καὶ τῆς ζήτοσε συγγνώμην.

«Χωρὶς ἄλλο, σκέφθηκε ἡ Μαρινέττα, μοῦ ζητᾷ συγγνώμην ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἔ-γραψε». Ἡ Γενεβιέβη, ὥστόσο γινώριζε τὴν αἰτία, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ πιά...

— ΕΠ —

Ἡ Μαρινέττα, πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐ-τυχία, ἔτρεξε ἡ ἴδια ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα στὸν Ζεράρ. Ἡ Γενεβιέβη, πῶς ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, εἶδε τὴν ἀδελφὴν τῆς νὰ ρίχνεται μετὰ συγκίνησιν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της ποὺ ἦταν τώρα ὡ-ραιότερος, μέσα στὴν ἐπίσημη στολή του.

— Μαρινέττα, θὰ μετὰ συγχωρήσῃς; τῆς ἔλεγε μετὰ συγκίνησιν, ἐνῶ τὴν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ἐκείνη ἀνύποπτη, εὐτυχισμένη ποὺ

—Μαρινέττα, θὰ με συγχωρήσῃς;

βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, ψιθύριζε συγκινημένα:

— Μά... Ζεράρ...Τί νὰ σοῦ συγχωρή-σω;...Ὅτι κι' ἂν ἔγινε, πέρασε... Ἐπει-τα δὲν εἶχε καιρὸ. Ἀς μὴν ξαναμῶ-σουμε πιά γι' αὐτό.

Κι' ὁ Ζεράρ, εὐτυχισμένος, κι' αὐτὸς μὴ ξέροντας, πῶς ἡ Μαρινέττα ἀγνοοῦσε τὸ γράμμα του, ἀπήντησε.

— Ναί... Ἀς μὴν ξαναμιλήσωμε ποτὲ. Ἡ Γενεβιέβη δὲν ὑπόφερε ν' ἀντιβῇ περισσότερο. Ἐτρεψε κι' ἐκλείσθηκε στὸ δωμάτιό της. Θέλοντας νὰ βιάσῃ τὴν ἀ-δελφὴν τῆς, τὴν ἀπῆλλεξε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία, κοῦδοντας τὸ γράμμα ἐ-καίνο τοῦ Ζεράρ. Καὶ στὸ μαρτύριο τῆς ζήλειας τῆς, προστέθη τῶρα καὶ κάτι ἄλλο. Ἡ ντροπὴ κι' ἡ ἀηδία ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἐαυτοῦ της.

ΖΑΝ ΜΟΝΣΕΡΜΑΚ

Τὰ προηγούμενα

Ο Ρολάνδος Ροζζίνσκι, ένας Πολωνός ζωγράφος, ήταν δέκα οχτώ χρόνια κλεισμένος για τρελλός στο προνοικισμένο του δωμάτιο Μπαρτόλδου υπό την οικογένεια της έρωμένης του, με την οποία είχε κάνει ένα κοριτσάκι. Ο βαρβάρος ντέ Ροζζγκρίζ ένας μυστηριώδης άριστοκράτης, που είχε οργανώσει τους ελλήτες του Παρισιού και ήταν γνωστός σ' αυτούς ως Πάτερ Ζιγκώ ή Βασιλεύς των Έπαιτων, απελευθέρωσε τον Ρολάνδο και προπαθεί να βρή την κόρη του Είρηνη για να σφετερισθί έτσι την κολοσιαία κληρονομία που της άφηκε ένας φίλος του ζωγράφου που έχει πεθάνει στην Αμερική.

Ο βαρβάρος έχει ένα γυιό ο οποίος αγαπά την Λευκή, μία νεαρά και ωραία όρφανη που μέσα ως οικοδομησάκισα στο σπίτι του διπλή του γιαντρού Λιεβέρ. Την ίδια νέα αγαπά και ο γυιός του γιατρού, Άδριανός. Ο Έκτωρ αποπειράται ένα δράν να απαγάγει την Λευκή. Την ίδια ώρα, η Ίουλιέτα, η κόρη του γιατρού μεσολαβεί μάλιστα στον πατέρα της για τον Άδριανό.

— Μήπως αγαπάς καμιά στωχή, την ρωτά ο γιατρός.

Θον

— ΔΕΝ είπα αυτό, απήντησε η Ίουλιέτα. Έφερα απλώς ένα παράδειγμα. Ήθελα να δώ τις σκέψεις σου. Και τώρα που τις έμαθα, τώρα που βεβαιώθηκα για τα αίσθηματά σου, πηγαίνω να κοιμηθώ. Καληνύχτα, πατέρα! Είσαι πολύ καλός. Σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά. Καληνύχτα!...

Και αφού του έστειλε δυο φιλιές από μια καρδιά, η Ίουλιέτα βγήκε έξω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Αφήσαμε τον Άδριανό την ώρα που ακολουθώντας την Λευκή, την είδε να μπαίνει μέσα σ' ένα κλειστό άμαξι.

Ο άτυχος νέος έμεινε για μιά στιγμή σαν απολιθωμένος. Τι έσήμαινε πάλι αυτό; Πού πήγαινε η Λευκή; Και όμως είχαν συνεννοηθεί ότι η συνάντησής των θα γινότανε μέσα στον κήπο!

Είχε, λοιπόν, και άλλη συνέντευξη η Λευκή;

Η ύποψια αυτή του τρύπησε σαν άναμμένο σίδερο το μυαλό.

— Άλλ' όχι, δεν ήταν δυνατόν!

Η Λευκή να κάνει ένα τέτοιο πράγμα! Και κατ' αυτόν τον σκανδαλώδη τρόπο!...

Ήταν ποτέ δυνατόν, τα ωραία εκείνα μάτια το καθαρό και ελίκρινες εκείνο βλέμμα, οι μετρημένοι και κόσμιοι τρόποι της, να ήταν όλα υποκρισία; Όχι! Χίλιες φορές όχι!...

Κάτι άλλο θα συνέβαινε. Τι πράγμα; Αυτό ήταν που δεν μπορούσε να καταλάβει ο Άδριανός. Και όμως δεν έπρεπε να αφήσει το πρόβλημα έτσι. Είτε ήθελε, είτε όχι η Λευκή, θα

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ήν εμπόδιζε να φύγει.

Το άμαξι μόλις είχε στρίψει την γωνία.

Τρελλός από την απελπισία ο Άδριανός, ώρμησε ξοπίσω του. Την ίδια ώρα άκουσε μιά γυναικεία κραυγή τρόμου. Ήταν η Λευκή. Ο Άδριανός έντεινε τας δυνάμεις του και σέ λίγο κατέφθασε το μόνιμο που είχε ανακόψει λίγο την ταχύτητά του, γιατί στο μέρος εκείνο ο δρόμος ήταν υπό επισκευήν και ήταν άνασκα μένος.

Ο Άδριανός έτρεξε και άρπαξε το άλογο από τα χαλινάρια. Αυτό σταμάτησε άμέσως.

Την ίδια ώρα άνοιξε η πόρτα του άμαξιού και πηδούσε κάτω η Λευκή. Από πίσω της κάποιος προσπαθούσε να την πιάσει από τα ρούχα.

Ο Άδριανός βοήθησε την νέα να απελευθερωθί. Την πήρε στην αγκαλιά του και την απέθεσε λίγο μακρύτερα. Κατόπι στράφηκε, ώρμησε μέσα στο άμαξι και έπιασε από τον λαιμό τον απαγωγέα.

Τον τράβηξε με δύναμη έξω και τότε κατάπληκτος άνεγνώρισε τον χαριτωμένο βαρβανέτο Έκτορα ντέ Ροζζγκρίζ!...

— Εσύ!... φώναξε ο Άδριανός.

— Ναί... Ναί... Έγώ!... Για όνομα, όμως του Θεού, άφησέ με και θα με πνίξεις!...

— Σ' αφήνω, είπε ο Άδριανός, αλλά θα σου εξηγήσης άμέσως τί σημαίνει η ιστορία αυτή.

— Θα σου εξηγήσω, Άδριανέ, έκανε κάτωχρος και τρέμοντας ο Έκτωρ.

— Δεν φαντάζομαι, βέβαια, η δεσποινίς να σ' ακολουθούσε με την θέλησή της...

— Ω! όχι, Άδριανέ!... φώναξε τότε η Λευκή.

— Όχι;

— Νόμιζα, εξήγησε η Λευκή, ότι θα βρώ εδώ την Μαγδαληνή. Όταν κατέβηκα κάτω, είδα στο χώλ έναν άνθρωπο, ο οποίος — δεν ξέρω πώς είχε μπη άπαράτηρητος — μου είπε ότι η κυρά-Μαγδαληνή με περίμενε έξω και ήθελε να μου μιλήσει για μιά πολύ σπουδαία υπόθεση. Ανήσυχη εγώ, έτρεξα και βρέθηκα άντίκρου σ' αυτόν τον κύριο!...

— Ωστε δεν είχατε συμφωνήσει να συναντηθίτε; Έκανε δύσπιστος ο Άδριανός.

— Ω! Άδριανέ!... Έκανε σέ τόνο διαμαρτυρίας η Λευκή.

— Ήταν, λοιπόν, παγίδα! φώναξε τότε ο Άδριανός και έκανε ένα βήμα προς τον Έκτορα. Αυτός, φώναξε άπισθοχωρώντας:

— Στάσου, Άδριανέ, θά σου πω όλα...

— Άγαπούσα την Λευκή, και ο έρωσ μου αυτός με έτύφλωσε σέ τέτοιο βαθμό, ώστε να κάνω αυτό που έκανα...

— Λευκή! Λευκή μου, κλαίς; Γιατί; Φαντάστηκες, λοιπόν, ότι δεν σ' αγαπώ πιά;

— Ω! όχι!... Έκανε η Λευκή, ανάμεσα από τα δάκρυά της.

— Και αφού την αγαπούσες, γιατί δεν την παντρεύσου;

— Να την παντρευτώ! Έκανε έκπληκτος ο Έκτωρ... Νόστιμο κι αυτό!...

— Ωστε, λοιπόν... Παληάνθρωπε!... φώναξε ο Άδριανός και προχώρησε με ύψωμένες τις γροθιές.

— Μη με χτυπήσης, Άδριανέ! έξελιπάρησε τότε ο Έκτωρ.

— Άδριανέ! Έκανε και η Λευκή έπεμβαίνουσα, για χάρη μου, άφησέ τον... Άς μη γίνω σκάνδαλο!...

— Άφησέ με να τιμωρήσω αυτόν τον αούθαδη! έπέμεινε ο Άδριανός.

— Όχι, Άδριανέ, τον τιμωρείς άλλοτε... Άν θελήση να με ξαναενοχλήση...

Παίρνοντας θάρρος ο νεαρός βαρβανέτος από την έπέμβαση της Λευκής, άπισθοχώρησε δυο-τρία βήματα και τεντώνοντας το καχεκτικό του σώμα έλεπε, παίρνοντας ύφος άπολύτου άξιοπρεπείας:

— Κύριε Λιεβέρ, θά κανονίσω με σύντομα την διαφορά μας. Αύριο το πρωί θα σάς στείλω τους μάρτυρές μου!...

Και άπομακρύνθηκε τρέχοντας, σχεδόν.

— Θα τους περιμένω! του άποκρίθηκε, καθώς έφευγε ο Άδριανός.

Κατόπι, στρεφόμενος προς την Λευκή που μόλις κρατιότανε στα πόδια της:

— Έλα, Λευκή, πάμε της έλεπε.

— Κι' έμένα ποιος θα με πληρώσει; άκούσθηκε μιά φωνή από πίσω τους.

Ήταν ο άμαξας.

Ο Άδριανός στράφηκε και τον κύτταξε. Κατόπι με ύφος που έλεγε «τί φταίς εσύ!» έσήκωσε τους ώμους, έβγαλε από την τσέπη του ένα λουδοβίκι και του το πέταξε. Έπειτα πήρε το μπράτσο της Λευκής, το πέρασε στο δικό του και την ώδηγησε στον κήπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΠΟΥ ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΗ

Ο Άδριανός ώδηγησε την Λευκή στην γνωστή μας εκείνη συστάδα δένδρων, την έκάθησε στον πάγκο και κάθησε κι' εκείνος δίπλα της.

Για μερικά λεπτά έμειναν και οι δυο άμιλητοι.

Ξαφνικά η Λευκή, έκυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και άρχισε να κλαίει σιωπηλά. Λυγμοί συνεκλόνιζαν το σώμά της.

Ο Άδριανός τινάχτηκε άπτόμα, σά να ξυπνούσε από κανένα όνειρο και παίρνοντας το χέρι της Λευκής ψιθύρισε:

— Λευκή! Λευκή μου, κλαίς; Γιατί; Φαντάστηκες, λοιπόν, ότι δεν σ' αγαπώ πιά;

— Ω! όχι!... Έκανε η Λευκή, ανάμεσα από τα δάκρυά της.

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

— Τότε, γιατί κλαίς; ρώτησε ο Άδριανός, σφίγγοντας έλαφρά τα χέρια της νέας.

Η Λευκή σιωπούσε.

— Μήπως γιατί σέ προσέβαλε ο γελοῖος εκείνος;

— Άδιαφορώ για τις προσβολές του. Όχι, Άδριανέ, δεν πρόκειται για μένα, για σένα κλαίω! Άκουσα πώς αύριο το πρωί θα χτυπηθίτε...

Κι' αυτό θα γίνη έξ αίτίας μου...

Ω! όχι, Άδριανέ, δεν πρέπει! Δεν το θέλω!... Σέ παρακαλώ...

— Άς μην άσכולούμεθα πιά μ' αυτόν τον γελοῖο.

— Όχι, όχι μονομαχία, Άδριανέ...

— Φοβάσαι το σκάνδαλο; Δεν θα άναφερθί το όνομά σου.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό. Άδιαφορώ, στο κάτω-κάτω. Έσένα σκέπτομαι, Άδριανέ.

— Φοβάσαι μί με σκοτώση;

— Άδριανέ!...

— Με αγαπάς λοιπόν, τόσο πολύ, Λευκή!... ψιθύρισε ο Άδριανός κατασυγκινημένος, σφίγγοντας την νέα έπάνω στο στήθος του.

Εκείνη άφέθηκε για λίγο στην αγκαλιά του, και κατόπι άποτραβήχτηκε άπαλά, λέγοντας:

— Άκουσε με, Άδριανέ. Είτε σ' αγαπώ, είτε όχι, δεν πρέπει να μ' αγαπάς. Δεν μπορώ να γίνω ούτε γυναίκα σου, ούτε έρωμένη σου. Για να σου πω αυτό, δέχθηκα την συνέντευξη που μου ζήτησες... Κατάλαβε με καλά, Άδριανέ. Άν δεν έχης την δύναμη ν' άπαρνηθίς τον έρωτα αυτό, θα φύγω από το σπίτι!... Θα φύγω μακριά και δεν θα με ξαναδής πιά!

— Και θάχης την δύναμη να το κάνης αυτό, Λευκή; ρώτησε κατάπληκτος ο Άδριανός.

— Θα την έχω, γιατί πρέπει, Άδριανέ...

— Μά γιατί;

— Σου είπα. Τα πάντα μας χωρίζουν: ο κόσμος, η κοινωνική και οικονομική μου θέση, το καθήκον, η εύγνωμοσύνη μου προς τους γονείς σου, η αξιοπρέπεία μου και η ψυχική μου γαλήνη, τέλος. Γιατί τώρα πιά, ύστερ' από την άποψινή βραδυά, δεν μπορώ, άν σ' εξακολουθίς να με αγαπάς και να μου το δείχνης να μένω έγώ έδώ μέσα, ψυχρή και άδιάφορη... Πόσο είμαι δυστυχισμένη, Θεέ μου!...

Είχε παύσει πιά να κλαίη, το στήθος της, όμως, άνεβοκατέβαινε βιαστικά, γεμάτο αγωνία.

— Είπες ότι δεν μπορείς να γίνης γυναίκα μου, Λευκή; τη ρώτησε ο Άδριανός.

— Ναί, δεν μπορώ. Και το ξέρεις καλά αυτό...

— Δεν ξέρω τίποτε και δεν καταλαβαίνω τίποτε, Λευκή. Για μένα, ένα μονάχα πράγμα λογαριάζει το

— Τότε, γιατί κλαίς; ρώτησε ο Άδριανός, σφίγγοντας έλαφρά τα χέρια της νέας.

Η Λευκή έκλεισε τα μάτια, ένώ ένα γλυκό φρικίσμα διέτρεξε όλο της το σώμα.

Γρήγορα, όμως, άνέηψε.

— Όχι, Άδριανέ, είμαι ένα όρφανό και πτωχό κορίτσι, που από καλωσύνη βρίσκομαι μέσα σ' αυτό το σπίτι. Δεν μπορώ να κάνω κατάχρηση της φιλοξενίας που μου προσέφερε η μητέρα σου. Έξ' άλλου, δεν έχω καμιά έλπίδα, ότι το μέλλον θάναί καλύτερο για μένα, από το παρόν, ώστε να το μλήσω να δεχθώ τον έρωτά σου.

— Λευκή, δεν θέλω έγώ να ξέρω τίποτε άπ' όλα αυτά. Έγώ ένα πράγμα ξέρω, ότι σ' αγαπώ και μ' αγαπάς...

— Και όμως, Άδριανέ, πρέπει να σκεφθώμε καλύτερα... Είσαι πλούσιος και πρέπει να κάνης έναν πλούσιο γάμο. Αυτό θα είναι το όνειρο των γονέων σου και δεν θάθελα ποτέ να τους το καταστρέψω έγώ...

— Και άν ήμουν πτωχός;

— Ω, τότε το πράγμα θα διέφερε...

— Να πεθάνης! Τι είναι αυτά που

— Θα μιλήσω πρώτα-πρώτα του πατέρα μου! Η μάλλον, το μόνο που θα έχω να κάνω θα είναι αυτό.

— Και νομίζεις ότι ο πατέρας σου...

— Ω! τον ξέρω καλά τον μπαμπά έγώ! Ξέρω πώς αυτός σκέπτεται για σένα. Σέ έκτιμα πολύ και σ' αγαπά...

— Μά αγαπά και με έκτιμα τώρα που βλέπει ότι είμαι έν τάξει άπέναντι της οικογενείας του, άπέναντι της καλωσύνης που μου έδειξε, όταν, όμως, μόνη κατά ποῖον τρόπο του πλήρωσα την φιλοξενία του...

— Δεν έχεις δίκιο, Λευκή. Θα το πω όλη την αλήθεια, θα το έπανά λάβω όλη την άποψινή συνομιλία μας και είμαι βέβαιος ότι δεν θα σκεφθί όπως φοβάσαι...

— Αφησέ με να το μλήσω και θα ίδίς...

— Και η Ίουλιέτα;

— Ω! Αύτη είναι ένας άγγελος και σέ λατρεύει. Άν φύγης, όπως λές, από το σπίτι, είναι ικανή να πεθάνη από την λύπη της... Θέλεις να πεθάνη η μικρή σου αδελφούλα;...

— Ω! μη μου μιλάς έτσι, Άδριανέ!... Έκανε κατασυγκινημένη η Λευκή και την πήραν πάλι τα δάκρυα.

Και πρόσθεσε σέ λίγο, άνάμεσα από τα άναφυλτά της που την συνεκλόνιζαν όλόκληρη:

— Γιατί να μ' αγαπήσης, Άδριανέ; Θα μπορούσα χωρίς τον έρωτά σου να πνίξω τον δικό μου, να μη μάθης κανείς τίποτε... Τώρα, όμως, τί να κάνω τώρα; Δεν έχω το δικαίωμα ούτε να πεθάνω!...

— Να πεθάνης! Τι είναι αυτά που

— Λευκή, μ' αγαπάς!...

— Τί ενδιαφέρει αυτό;

— Ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα. Άποκρίσου μου έλικρινώς. Η στιγμή είναι έπίσημη. Πρόκειται για την εύτυχία και των δύο μας, για την ζωή μας... Λοιπόν, σέ ρατώ, εάν έγώ κατορθώσω και εξαφανίσω όλα τα έμπόδια που εσύ φαντάζεσαι ότι υπάρχουν στο δρόμο μας, θα δεχόσουν να γίνης γυναίκα μου;

— Και πώς θα το κατώρθωσες αυτό, Άδριανέ;

— Είπα πάλι να κλαίη, το στήθος της, όμως, άνεβοκατέβαινε βιαστικά, γεμάτο αγωνία.

— Είπες ότι δεν μπορείς να γίνης γυναίκα μου, Λευκή; τη ρώτησε ο Άδριανός.

— Ναί, δεν μπορώ. Και το ξέρεις καλά αυτό...

— Δεν ξέρω τίποτε και δεν καταλαβαίνω τίποτε, Λευκή. Για μένα, ένα μονάχα πράγμα λογαριάζει το

— Λευκή, μ' αγαπάς!...

— Τί ενδιαφέρει αυτό;

— Ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα. Άποκρίσου μου έλικρινώς. Η στιγμή είναι έπίσημη. Πρόκειται για την εύτυχία και των δύο μας, για την ζωή μας... Λοιπόν, σέ ρατώ, εάν έγώ κατορθώσω και εξαφανίσω όλα τα έμπόδια που εσύ φαντάζεσαι ότι υπάρχουν στο δρόμο μας, θα δεχόσουν να γίνης γυναίκα μου;

— Και πώς θα το κατώρθωσες αυτό, Άδριανέ;

— Είπα πάλι να κλαίη, το στήθος της, όμως, άνεβοκατέβαινε βιαστικά, γεμάτο αγωνία.

— Είπες ότι δεν μπορείς να γίνης γυναίκα μου, Λευκή; τη ρώτησε ο Άδριανός.

— Ναί, δεν μπορώ. Και το ξέρεις καλά αυτό...

— Δεν ξέρω τίποτε και δεν καταλαβαίνω τίποτε, Λευκή. Για μένα, ένα μονάχα πράγμα λογαριάζει το

— Θα μιλήσω πρώτα-πρώτα του πατέρα μου! Η μάλλον, το μόνο που θα έχω να κάνω θα είναι αυτό.

— Και νομίζεις ότι ο πατέρας σου...

— Ω! τον ξέρω καλά τον μπαμπά έγώ! Ξέρω πώς αυτός σκέπτεται για σένα. Σέ έκτιμα πολύ και σ' αγαπά...

— Μά αγαπά και με έκτιμα τώρα που βλέπει ότι είμαι έν τάξει άπέναντι της οικογενείας του, άπέναντι της καλωσύνης που μου έδειξε, όταν, όμως, μόνη κατά ποῖον τρόπο του πλήρωσα την φιλοξενία του...

— Δεν έχεις δίκιο, Λευκή. Θα το πω όλη την αλήθεια, θα το έπανά λάβω όλη την άποψινή συνομιλία μας και είμαι βέβαιος ότι δεν θα σκεφθί όπως φοβάσαι...

— Αφησέ με να το μλήσω και θα ίδίς...

— Και η Ίουλιέτα;

— Ω! Αύτη είναι ένας άγγελος και σέ λατρεύει. Άν φύγης, όπως λές, από το σπίτι, είναι ικανή να πεθάνη από την λύπη της... Θέλεις να πεθάνη η μικρή σου αδελφούλα;...

— Ω! μη μου μιλάς έτσι, Άδριανέ!... Έκανε κατασυγκινημένη η Λευκή και την πήραν πάλι τα δάκρυα.

Και πρόσθεσε σέ λίγο, άνάμεσα από τα άναφυλτά της που την συνεκλόνιζαν όλόκληρη:

— Γιατί να μ' αγαπήσης, Άδριανέ; Θα μπορούσα χωρίς τον έρωτά σου να πνίξω τον δικό μου, να μη μάθης κανείς τίποτε... Τώρα, όμως, τί να κάνω τώρα; Δεν έχω το δικαίωμα ούτε να πεθάνω!...

— Να πεθάνης! Τι είναι αυτά που

— Λευκή, μ' αγαπάς!...

— Τί ενδιαφέρει αυτό;

— Ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα. Άποκρίσου μου έλικρινώς. Η στιγμή είναι έπίσημη. Πρόκειται για την εύτυχία και των δύο μας, για την ζωή μας... Λοιπόν, σέ ρατώ, εάν έγώ κατορθώσω και εξαφανίσω όλα τα έμπόδια που εσύ φαντάζεσαι ότι υπάρχουν στο δρόμο μας, θα δεχόσουν να γίνης γυναίκα μου;

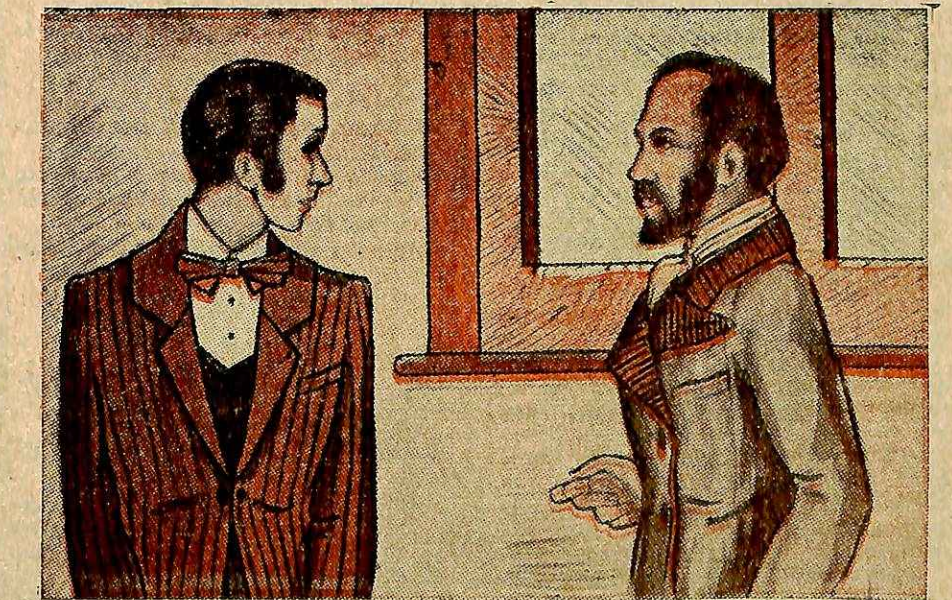
— Και πώς θα το κατώρθωσες αυτό, Άδριανέ;

— Είπα πάλι να κλαίη, το στήθος της, όμως, άνεβοκατέβαινε βιαστικά, γεμάτο αγωνία.

— Είπες ότι δεν μπορείς να γίνης γυναίκα μου, Λευκή; τη ρώτησε ο Άδριανός.

— Ναί, δεν μπορώ. Και το ξέρεις καλά αυτό...

— Δεν ξέρω τίποτε και δεν καταλαβαίνω τίποτε, Λευκή. Για μένα, ένα μονάχα πράγμα λογαριάζει το

— Είπα ένα περίεργο όνειρο, Άδριανέ...

— Λευκή, μ' αγαπάς!...

— Τί ενδιαφέρει αυτό;

— Ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα. Άποκρίσου μου έλικρινώς. Η στιγμή είναι έπίσημη. Πρόκειται για την εύτυχία και των δύο μας, για την ζωή μας... Λοιπόν, σέ ρατώ, εάν έγώ κατορθώσω και εξαφανίσω όλα τα έμπόδια που εσύ φαντάζεσαι ότι υπάρχουν στο δρόμο μας, θα δεχόσουν να γίνης γυναίκα μου;

— Και πώς θα το κατώρθωσες αυτό, Άδριανέ;

— Είπα πάλι να κλαίη, το στήθος της, όμως, άνεβοκατέβαινε βιαστικά, γεμάτο αγωνία.

— Είπες ότι δεν μπορείς να γίνης γυναίκα μου, Λευκή; τη ρώτησε ο Άδριανός.

— Ναί, δεν μπορώ. Και το ξέρεις καλά αυτό...

— Δεν ξέρω τίποτε και δεν καταλαβαίνω τίποτε, Λευκή. Για μένα, ένα μονάχα πράγμα λογαριάζει το

Εκείνη την ώρα ακούσθηκε κοντά τους ένας ελαφρός θόρυβος.

Οι δύο έρασταί έφρικίασαν.

—Κάποιος έρχεται, ψιθύρισε η Λευκή.

—Πήγαινε στο δωμάτιό σου... της απήντησε στον ίδιο τόνο ο Άδριανός.

Εκείνη απομακρύνθηκε ελαφρά, ενώ ο Άδριανός έμεινε στην θέση του και την παρακολουθούσε με βλέμμα άπειρου τρυφερότητας καθώς έφευγε, ίδια, με υπερκόσμια λευκή όπτασία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ', ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Όταν η σιλουέττα της νεαρής κόρης χάθηκε πίσω από τα δένδρα, ο Άδριανός έστρεψε το βλέμμα ολόγυρα για να ιδη μήπως ήρχετο κανείς. Άλλοιώς δεν μπορούσε να εξηγήσει τον μυστηριώδη κρότο που τους έχώρισε.

Αδικά όμως, δεν διέκρινε τίποτε. Έμεινε λίγο ακόμη στη θέση του βυθισμένος σε σκέψεις και κατόπι κίνησε για το δωμάτιό του και αυτός. Εκεί θα σκεπτόταν καλλίτερα και θα παίρνε τις όριτικές αποφάσεις του επί της καταστάσεως.

Με όσα και αν είχε πη στην Λευκή την ώρα του πρώτου έρωτικού ένθουςιασμού, εύρισκε τώρα κι αυτός ότι τα πράγματα δεν θα τελείωναν τόσο εύκολα. Η Λευκή είχε δική. Υπήρχε φόβος να την παρεξηγήσουν. Να την κατηγορήσουν ως υπολογίστρια, ότι δηλ. έκμεταλλεύθηκε την θέση της μέσα στο σπίτι για να ξελογιάσει τον Άδριανό και να κάνει έτσι έναν καλό γάμο... Πώς θα μπορούσε ο Άδριανός να πείσει τους δικούς του ότι τέτοιο πράγμα δεν συνέβαινε και ότι ο έρωτας τους ήταν άγνος και χωρίς καμμία ιδιοτέλεια εκ μέρους, ιδίως, εκείνης;...

Ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του αυτές ο νέος, όταν ακούσθηκε ένα ελαφρό χτύπημα στην πόρτα του δωματίου του.

Απορώντας ο Άδριανός για την νυκτερινή αυτή επίσκεψη, πήγε να ανοίξει.

Η άπορία του μετεβλήθη σε έκπληξη, όταν είδε απέναντί του τον πατέρα του.

—Δεν κοιμήθηκες ακόμη, Άδριανός; του είπε αυτός με γλυκύτητα, κλείνοντας πίσω του σιγά την πόρτα.

—Όχι, πατέρα, απήντησε ο Άδριανός. Άλλα και σύ, βλέπω, άγρυπνείς... Και όμως θα είχες τούτη άναγκη αναπαύσεως, ύστερ' από την κουραστική μέρα που πέρασες!...

—Δεν πειράζει, αποκρίθηκε ο γιος τρός. Έχω ακόμη ώρες για να ξεκουραστώ.

Πατέρας και γιός έμειναν για λίγες στιγμές σιωπηλοί, σαν άνθρωποι που κάτι έχουν να πουν, αλλά που δεν ξέρουν πώς ν' αρχίσουν. Ο Άδριανός βρισκόταν σε μεγάλη άμηχανία, του έδιδε, όμως, θάρρος το χαμόγελο του πατέρα του.

—Έχεις να μου πής τίποτε πατέρα; κατάφερε επί τέλους να ψιθύριση ο Άδριανός...

—Ναί, είπε ο κ. Λιεβέρ, δεν σε έψαχεδόν διόλου σήμερα...

Έγινε απότομα πολύ σοβαρός

και κατόπι πρόσθεσε:

—Είδα ένα περιεργο όνειρο, Άδριανέ...

—Όνειρο, έσύ, πατέρα;

—Ναί... όνειρεύθηκα ότι η Ίουλιέττα ήλθε στο γραφείο μου και μου είπε: «Πατέρα, ο Άδριανός αγαπά... αγαπά μιά κόρη πτωχή και δεν τολμά να σου το πη».

—Πώς! Έκαμε ο Άδριανός, εξαιρετικά ταραγμένος, αλλά και εύχαριστημένος που πρώτος ο πατέρας του έθιγε το φλέγον ζήτημα... Σου είπε, λοιπόν, η Ίουλιέττα ότι...

—Ότι αγαπάς ένα φτωχό κορίτσι... Στον ύπνο μου δηλαδή!...

—Απίστευτα πράγματα, ψιθύρισε ο νέος.

—Γιατί, Άδριανέ, σου φαίνεται τόσο παράξενο;

Ο Άδριανός δεν απήντησε. Έγινε ξαφνικά κατάχλωμος. Κατόπι έφερε το χέρι του στο μέτωπό του και τέλος, καταβάλλοντας μιά υπερτάτη προσπάθεια, είπε αποφασιστικά:

—Έ, λοιπόν, ναί, πατέρα. Αγαπάω... Το όνειρό σου δεν σε γέλασε...

Τα είπε αυτά και από κάτωχρος έγινε κατακόκκινος.

—Ω! Έκανε ο γιατρός Λιεβέρ, βλέπω ότι το πράγμα είναι σπουδαίο!...

—Και πολύ μάλιστα, πατέρα μου...

—Γιατί δεν μου μίλησες ως τώρα γι' αυτό; Δεν έχεις, λοιπόν, πια έμπιστοσύνη σε μένα, τον μεγάλο σου φίλο;

—Ω! Πατέρα, δεν είναι αυτό...

—Αν δεν σου μίλησα ως τώρα, ήταν γιατί ήθελα πρώτα να βεβαιωθώ.

—Και βεβαιώθηκες τώρα;

—Ναί, πατέρα μου...

—Και ποιά είναι η νέα αυτή;

—Η Ίουλιέττα δεν σάς είπε το δνομά της;

—Όχι.

—Ω! Έκανε άπλως ο Άδριανός. Ο Λάρυγγάς του είχε ξεραθί. Δεν ήξερε τί να κάνει.

—Λοιπόν; του έκανε ο πατέρας του με το ίδιο πάντα ένθαρρυντικό χαμόγελό του.

—Λοιπόν... Λοιπόν... Είναι η Λευκή;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ', ΝΙΚΗ!

—Η Λευκή! επανέλαβε ο κ. Λιεβέρ.

Και πρόσθεσε ύστερ' από λίγο:

—Βέβαια... ήταν έπόμενον. Έπρεπε να το περιμένα.

—Δεν ήταν φυσικόν, πατέρα, έκανε και ο Άδριανός που είχε ξαναβρή το θάρρος του με την στάση που κρατούσε ο πατέρας του.

Ο γιατρός σώπαινε.

Σε λίγο ψιθύρισε, σαν να μιλούσε μόνος του:

—Όλοι οι ίδιοι είμαστε... Όλοι ξεχνάμε ότι υπήρξαμε νέοι... Και δεν προβλέπαμε εγκαίρως όσα όφειλουμε να προιδουμε. Οι άσολότερος μας κλείνουν τα μάτια και άμα κάναμε έμεις την φωλίτσα μας, δεν σκεπτόμαστε ότι και οι άλλοι έχουν το δικαίωμα να κάνουν το ίδιο...

—Ωστε, πατέρα, ψιθύρισε ο Άδριανός μ' ένα χαμόγελο, έπιδοκμάζεις;

—Αγαπητέ μου παιδί, είπε ο γιος τρός, στα ζητήματα της καρδιάς δεν υπάρχει ούτε έπιδοκμασία, ούτε κατάκρισις. Εκεί όπου δεν ύφίσταται η έλευθερία της ένεργειας, η εύθύνη παύει. Το αίσθημα είναι κάτι ανεξάρτητο της θελήσεως. Είναι γεγονός... που παράγεται. Μπορεί να το καταπολεμήση κανείς, μπορεί να κάμη έκκληση στην λογική, αν δεν είναι ισχυρότερο από αυτήν, αλλά να το κατακρίνη ή να το έπιδοκμάση δεν μπορεί. Είναι κάτι που έρχεται άπρόσκλητο και που γίνεται άμέσως γεγονός τετελεσμένον...

—Μήπως σε στενοχωρεί, πατέρα, το ότι έδημιούργησα εγώ το «τετελεσμένον» αυτό που λές, διαλέγοντας ως συντροφό μου την Λευκή; Φαντάζομαι ότι την αγαπάς και την ύποληπτεσαι και σύ...

—Δεν το άρνούμαι.

—Ότι ακόμη, είναι ανταξία μου...

—Δεν έχω κανένα λόγο να μην το πιστεύω.

—Μήπως δεν είναι έναρτη;

—Είναι και με το παραπάνω.

—Όμορφη, χαριτωμένη;

—Ω, ασφαλώς.

—Μορφαμένη, καλοαναθρεμμένη, απ' αυτούς...

—Βεβαιότατα.

—Δεν έχει, λοιπόν, τίποτε το έπιλήψιμο...

—Τίποτε.

—Ωστε είναι φυσικό ότι την αγαπάς.

—Δεν λέγω όχι.

—Λοιπόν, τί έχεις να πής για το αίσθημά μου αυτό, πατέρα; Είναι, βέβαια, πτωχή, και αυτό για πολούς, είναι ένα σπουδαίο μειονέκτημα. Έσύ, όμως πατέρα, δεν είσαι απ' αυτούς...

—Ασφαλώς όχι. Έν τούτοις, παιδί μου, θα σου πω ότι τα χρήματα δεν είναι κάτι το έντελως περιφρονητέον. Δεν ζή κανείς μόνον με αισθήματα στον κόσμο αυτό, δυστυχώς...

—Σύμφωνοι, αλλά το έπιχειρήμα αυτό θα είχε την αξία του, μέχρις ενός σημείου και αυτό, αν είμεθα και οι δύο φτωχοί. Εγώ, όμως, έχω, δόξα τω Θεώ, αρκετή περιουσία από την μητέρα μου. Έπειτα, μετά ένα χρόνο θαμαι γιος τρός... Με νομίζεις, μήπως, άνικανο να κερδίσω την ζωή μου από την εργασία μου και να αύξησω την περιουσία μου;

Δεν είναι προτιμότερο για τον άνδρα, να είναι αυτός ο δημιουργός της περιουσίας του, αντί να την παίρνη από την γυναίκα του;

—Αγαπητέ μου Άδριανέ, ζητάς να κατηχήσης έναν κατηχημένο...

—Τότε, λοιπόν; Δεν έχεις κανένα λόγο να μη θελήσης την ένωση μας!...

—Σου είπα ότι έχω;

—Ω! πατερούλη μου!... φώναξε ο Άδριανός, πέφτοντας στο λαϊμό του. Δεν υπάρχει στον κόσμο καλλίτερος πατέρας από σένα!

—Έλα... Έλα... Άφησέ τα τώρα αυτά, και άς μιλήσουμε σαν καλοί φίλοι. Πές μου πώς την αγαπάς και άς μελετήσωμε το ζήτημα όπως πρέπει να μελετηθή.

—Δεν θα σου κρύψω τίποτε, πατέρα. Από όσα δε θα σου πω, θα έκα-

τιμήσης ακόμη περισσότερο την νέα που αγαπάς, θα ιδής πόσο είναι έξαιρετική.

Ο Άδριανός δεν παρέλειψε τίποτε από όσα ήδη γνωρίζομε.

—Όταν τελείωσε, ο γιος τρός είπε:

—Θά μιλήσω για όλα αυτά και στην μητέρα σου, Άδριανέ. Μολονότι δεν είναι η πραγματική σου μητέρα, έν τούτοις σε αγαπά σαν αληθινό της παιδί και πρέπει να ζητήσωμε και εκείνης την συγκατάθεση, δεν είναι έτσι;

—Ω! χωρίς άμφιβολία, πατέρα.

—Λοιπόν, ές αύριον. Τώρα... καληνύχτα!

Και παίρνοντας τον Άδριανό στην άγκαλιά του, τον φίλησε τρυφερά.

Ο Άδριανός του ανταπέδωκε την τρυφερότητα κατασυγκινημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ', ΕΝΑ ΓΛΥΚΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΑΙ

•Ο Έκτωρ δεν στάθηκε παρά μόνον όταν είδε ότι βρισκόταν αρκετά μακριά από το μέγαρο Λιεβέρ. Τότε περίμενε να περάση ένα άμαξι, το φώναξε και έδωκε την διεύθυνση του πατρικού του σπιτιού.

Στο δρόμο σκεφτόταν και σχολίαζε μόνος την περιπέτειά του. Δεν περίμενε ποτέ να την πάθη κατ' αυτόν τον τρόπο. Και όμως είχε κάνει τόσο καλά το σχέδιό του!...

Θά ώδηγούσε την Λευκή σε μέρος ασφαλές, θα την έκαμνε έρωμένη του, θέλοντας και μή, και κατόπι θα την είχε και θα την έπεδείκνυε με ύπερηφάνεια στους φίλους του, νεμόμενος έν τω μεταξύ αυτός, τα άγαθά της ώραιάς αυτής ζωής!...

Τώρα όλα αυτά κατέρρεον. Και επί πλέον, είχε αύριο και την μονομαχία!... Πώς θα τάβγαζε τώρα πέρα μ' αυτήν την δουλειά; Ο Άδριανός ήταν ένα γερό παιδί και δεν θάταν διόλου του χεριού του! Άλλα δεν μπορούσε να κάνει και διαφορετικά. Ο Άδριανός τον είχε βρίσει μπροστά σε μιά γυναίκα και είχε μάλιστα σηκώσει και χέρι έπάνω του. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να αποφύγη την μονομαχία. Εύτυχώς, ότι θα είχε αυτός την έκλογή των όπλων.

Όταν, όμως, έφθασε στο σπίτι του, ο Έκτωρ, άρχισε να σκέπτεται διαφορετικότερα. Τώρα ήταν της γνώμης ότι δεν έπρεπε να γίνη η μονομαχία. Έφαγνε στη μνήμη του να βρή κανέναν φίλο, στον όποιο θα μπορούσε να έμπιστευθή και ο όποιος θα συνεβίβαζε τα πράγματα.

Ο πατέρας του είχαν ήδη έπιστρέψει.

Ο Έκτωρ αισθάνθηκε την ανάγκη να τον ιδη και να του ύποβάλη τα σέβη του.

—Τέλος πάντων, σε βλέπω!... φώναξε ο βαρώνος μόλις είδε τον γιό του. Κατήντησες αυτόν τον τελευταίο καιρό έντελως άθέατος!...

—Έ, έχω κι' εγώ τις δουλειές μου, πατέρα! Έκανε ο Έκτωρ μ' ένα χαμόγελο.

—Εσύ; Και τί κάμνεις;

—Σκοτώνω τον καιρό μου!

—Με τρυφερές παρέες, έ; "Ήσουν πάντοτε ένας άνόητος γυναικάς!

(Συνέχεια στο έπόμενον)

Για να γνωρίσετε τον
έαυτό σας, κυρία μου

Σας αγαπούν οί άνδρες;

Φυσικά, το έρώτημα αυτό άπευθύνεται στις άναγνωστές μας. Ο κατωτέρω πίναξ θα σάς βοηθήση να δώσετε μιά σωστή άπάντηση. Άπέναντι σε κάθε έρώτηση γράψτε έναν βαθμό από το 1 ως το 10, άφου συμμορφώητε ελίκρινά με τις οδηγίες της βαθμολογήσεως. Και τώρα έμπρός!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ	Βαθμός άπαντή σεως
Σας άρέσει να τραβάτε την προσοχή των άνδρων; Δείχνετε ότι αυτό σάς κολακεύει;	Αν τραβάτε την προσοχή, χωρίς να το επιδιώκετε, γράψτε 10. Αν καταβάλλετε έξαιρετική φροντίδα γι' αυτό, γράψτε 0. Στις ένδιάμεσες περιπτώσεις, γράψτε ανάλογο βαθμό.	
Ντύνεσθε κομψά για να άρέσετε στους άνδρες ή στις γυναίκες;	Αν επιδιώκετε ν' άρέσετε στους άνδρες, γράψτε 10. Αν επιδιώκετε να κάμετε έντύπωση στις γυναίκες, γράψτε 0.	
Φοβάσθε να μη φανήτε γελοία;	Αν άποφεύγετε έπιμόνως το γελοίο, γράψτε 10. Αν άδιαφορήτε τελείως, γράψτε 0. Στις ένδιάμεσες περιπτώσεις, γράψτε ανάλογο βαθμό.	
Αδιαφορείτε για την γνώμη των άνδρων;	Αν άδιαφορήτε για τη γνώμη των, γράψτε 0. Αν περιφρονήτε τις κολακείες των, γράψτε 0. Αν χάνετε την έξυπνη, γράψτε 0. Αν άνέχεσθε την γνώμη των άλλων χωρίς να εγκαταλείπετε την δική σας, γράψτε 5. Αν δέχεσθε την γνώμη των άνδρων, γράψτε 10.	
Τί κάνετε όταν ένας φίλος σας πάψη να δείχνη ένδιαφέρον για σάς;	Αν περιμένετε την εύκαιρία μιάς εξηγήσεως, γράψτε 10. Αν του φερθήτε θυμωμένα, γράψτε 5. Αν του δείξετε κακία, γράψτε 0.	
Πώς φέρεσθε όταν σάς συνοδεύη ένας άνδρας;	Αν προσπαθήτε να τον κάμετε να γελάση, γράψτε 10. Αν συζητήτε μαζί του πράγματα που δεν τον ενδιαφέρουν, γράψτε 5. Αν αλλιώνετε μαζί του γράψτε 0.	

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Αν το άθροισμα των βαθμών σάς δίνη 60, τότε είσθε μιά γυναίκα που την αγαπούν έξαιρετικά οι άνδρες.

Με άθροισμα 50, οι άνδρες σάς αγαπούν πολύ.

Με άθροισμα 35, δεν είσθε πολύ έλκυστική.

Με άθροισμα 30, ύπάρχει πιθανότης να σάς αγαπήση κάποιος.

Με άθροισμα κάτω των 30, δεν τά πάτε καλά! Πρέπει να διορθώσετε τον χαρακτήρά σας!

Η σουπα με διαμάντια

Ένα χαριτωμένο διήγημα

της Πιερρέτ Ανριώ

Ο ΠΟΙΟΣ θάβλεπε τις χαριτωμένες μπουκλίτσες της "Αννας να χοροπηδούν, καθώς μιλούσε με πείσμα στον Αντριέν, θα συλλογιζόταν:

—Νά μία μικρή ζωντανή κουκλίτσα που φωνάζει γκρινιάρικα «παπάαα! μαμάάά!»

Αυτό άλλωστε ήταν και το λάθος του Αντριέν. Θεωρούσε και έφερε το στην άρραβωνιαστική του σαν εκείνη νάταν ένα μικρό κοριτσάκι, το, την στιγμή που αυτή έκρυβε κάτω από το κοριτσίστικο ύφος της μία έντονη προσωπικότητα.

—Αυτό που σου λέω! φώναζε νευρικά η "Αννα, καθώς κάθησαν να φάνε τη σουπά τους στο εστιατόριο. Δεν έννοω καθόλου να μεταχειρίζεται αυτόν τον τόνο όταν μου μιλή, Τ' άκου; "Αλωση δά, δεν γίνικα ακόμα γυναικά σου! Κι' ούτε θα γίνω ποτέ! Νοιώσέ το καλά: Δεν θα γίνω ποτέ γυναικά σου!

Αντίκρι της, ο Αντριέν, ωχρός, μέσα στα κακοφιαγμένα του στρατιωτικά ρούχα, προσπαθούσε να την καλοπιάνει, ενώ ο Λεών, το γκαρσόνι, τους σέρβιρε την ντοματόσουπά τους.

—Μά, αγαπημένη μου, μικρή μου Αννούλα, ψιθύρισε.

Εκείνη χτύπησε με την γροθιά της στο τραπέζι.

—Πάψε, σου είπα, αυτό το προστατευτικό ύφος. Δεν είμαι καθόλου πιά «η μικρή σου Αννούλα». Και έσ' έπαυσε νασαι για μένα ο «μεγάλος μου Αντριέν!»

Όλα μαζί της τέλειωσαν. Είπαι ελεύθερος πιά να βρής μιάν άλλη γυναίκα, να τη άρραβωνιάσής και να της συμπεριφέρεσαι κατά τέτοιο τρόπο, ώστε σαν θα την παντρευτής, να γίνη σκλάβά σου. "Όσο για τον εαυτό μου, δεν θα επιτρέψω ν' αποφασίσουν άλλοι, τί θα κάνω και πώς θα φέρωμαι.

—Μά, Αννούλα μου, δεν με καταλαβαίνεις... προσπάθησε να δικαιολογηθί ο Αντριέν.

Η φράση αυτή προκάλεσε το μοιραίο:

—Σε κατάλαβα και πολύ καλά μάλιστα, πρόσθεσε η "Αννα. Γειά σου Αντριέν! Φεύγω για πάντα.

Σηκώθηκε, έβγαλε με μία δραματική χειρονομία το διαμαντοστολισμένο δαχτυλίδι του άρραβωνός της από το δάχτυλό της και του το πέταξε με θεατρνισμό στα μούτρα.

Υπήρξε όμως αδέξια στην κίνησή της και το δαχτυλίδι έπεσε μέσα στο πιάτο της σουπας. "Επειτα μάζεψε τα πράγματά της κι' έφυγε βιαστικά, χτυπώντας το τακουνάκι της. Πριν ποσφθάση ο Αντριέν να την συγκρατήσει. Εκείνος, αφίνοντας το φαγητό, πλήρωσε το λογαριασμό κι' έφυγε, άργά, λυπημένος.

—Εξοχ... —

Ο Λεών, το μοναδικό γκαρσόνι του εστιατορίου, μάζεψε τα πιάτα,

έβγαλε με προσοχή το διαμαντοκόλλητο δαχτυλίδι μέσα από την σουπα, και τώδωσε της κυρίας Μαρσέλ, της ταμίας, να το φυλάξει.

—Δός μου το δώ! Αύριο, που θα έρθω να το ζητήσω η "Αννα, θα εύχαριστηθώ πολύ που θα το ξανάβρω... Τά ξέρω 'γώ αυτά τα καυσαδάκια των έρωτευμένων!

Ο Αντριέν και η "Αννα, έτρωγαν συχνά τον τελευταίο καιρό στο μικρό εκείνο εστιατόριο και τόσο η κυρία Μαρσέλ όσο και ο Λεών, τους συμπαθούσαν εξαιρετικά.

—Εξοχ... —

Την επομένη, τη συνηθισμένη της ώρα, η "Αννα έμφανίστηκε στο εστιατόριο. Δεν συνωδευόταν ωστόσο από τον Αντριέν. Την συνώδευε κάποιος μεσόκοπος άνδρας, που η κυρία Μαρσέλ άκουσε την "Αννα να τον φωνάζει Σάρλ. Σε μία στιγμή που ο συνοδός της "Αννας σηκώθηκε κι' άπομακρύνθηκε από το τραπέζι, ο Λεών πλησίασε και της μίλησε για το δαχτυλίδι.

—Δεν ανήκει πιά σε μένα, είπε η "Αννα. Δόστε το στον Αντριέν.

Ο Αντριέν πήγε κι' αυτός την ακόλουθη μέρα στο εστιατόριο. Συνωδευόταν κι' εκείνος από κάποια άγνωστη. Όταν ο Λεών του μίλησε με τρόπο για το δαχτυλίδι, εκείνος δεν καταδέχθηκε να το παραλάβει.

—Νά το φυλάξετε και να της το

δώσετε όταν θα το δεχθί. "Αν δεν θελήσει να το πάρη, κάμετέ το ό,τι θέλετε.

—Εξοχ... —

Τις ακόλουθες ημέρες, η ιστορία έσυνεχίσθη. Ο Αντριέν έρχόταν στην ταβερνίτσα και συνωδευότο πάντα από κάποια νέα. Ποτέ όμως την ίδια. Η "Αννα πάλι εξακολούθωσε να συχνάζη πάντα με συνοδό, τον Σάρλ.

—Δεν μ' άρεσει διόλου η ιστορία της "Αννας, έλεγε στον Λεών η κυρία Μαρσέλ. Φαντάσου τί θα γίνη, αν καιμιά φορά ο Αντριέν την συναντήσει εδώ με τον άλλο.

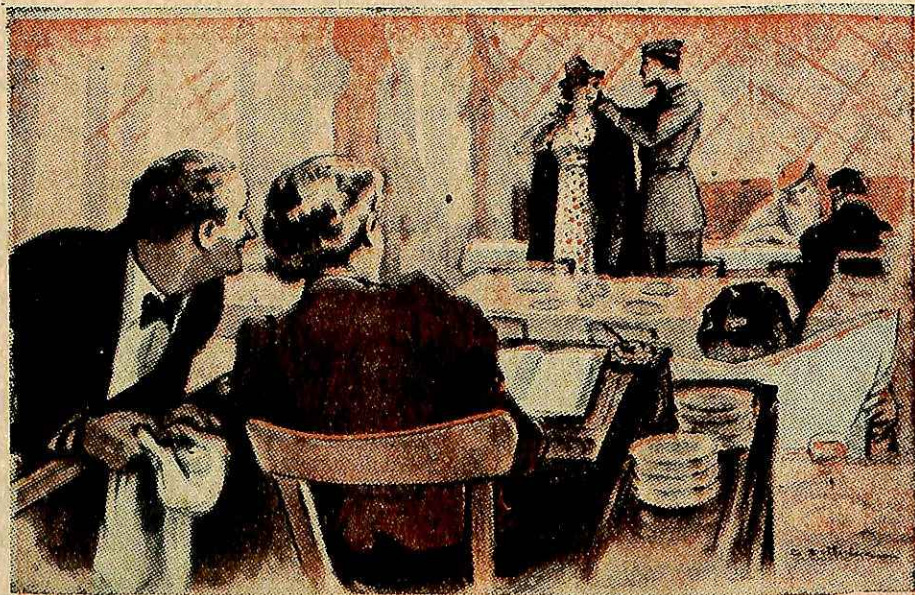
—Εξοχ... —

Κάποια Παρασκευή, την τακτική τους ώρα, ο Σάρλ και η "Αννα έτρωγαν, κουβεντιάζοντας σοδαρά. Ο Σάρλ ήταν διαφορετικός τύπος από τον Αντριέν.

Δεν έφερε ποτέ αντίρρησης στην "Αννα κι' όταν της μιλούσε, έπαιρνε το ύφος του ανθρώπου που ζητά την γνώμη της. Ενφ' ο Αντριέν της φερόταν πάντα στο παρελθόν σαν προστάτης της. Την ημέραν που τσακώθηκαν, της είπε πως μετά τον γάμο τους, η "Αννα θα έπρεπε να παύση να εργάζεται. Δεν άρεσε διόλου του Αντριέν να εργάζεται η γυναίκα που θάπαιρνε. Η "Αννα είχε διαφορετική γνώμη, και όπως ήταν φυσικό, κατέληξαν στο τσάκωμα.

—Λοιπόν, έλεγε η "Αννα, αύριο Σάββατο, θα πάω στην έξοχη να δώ τους γονείς μου.

—Πώς θάθελα νάρθω κι' εγώ! Έλεγε ο Σάρλ. Θα ξανάβλεπα τον πατέρα σου, τον παλιό μου φίλο...

— Πάμε, "Αννα. Πάμε γρήγορα, είπε ο Αντριέν.

Θά μας δόθη έτσι η ευκαιρία να του μιλήσωμε και για τον γάμο μας. —Θάμουν ευτυχής αν με συνωδευεις, απήντησε η "Αννα.

Εκείνη άκριβως την στιγμή μπήκε μέσα ο Αντριέν. Παραπατούσε. Ο Αντριέν δεν ήταν συνηθισμένος να πίνη. Εκείνη όμως την ημέρα, ήθελε να ξεχάση. Σκεφτόταν πως μετά δυο-τρεις μέρες έληγε η άδειά του και θάφευγε στο μέτωπο. Σκεφτόταν πως όχι μόνο πήγε χαμένη η άδειά του αυτή, αλλά πως κατάρθωσε κατά το διάστημά της να τὰ χαλάση με την "Αννα. Σταμάτησε λοιπόν σ' ένα μπάρ, πριν φθάση στο εστιατόριο, κι' ήπιε ένα-δυο ποτηράκια, για να συνέλθη, να ξεχάση... Τό πιστό τον πείραζε.

Η "Αννα δεν τον πρόσεξε, παρά μόνο σαν πλησίασε στο τραπέζι τους.

—Πώς είσαι, "Αννα; είπε, μασουλίζοντας τα λόγια του ο Αντριέν, και καταβάλλοντας κόπο για να σταθί ορθος.

—Φύγε από δω, απήντησε η "Αννα αποφασιστικά, βλέποντας την κατάστασή του. Είπαι στουπί στο μεθύσι...

—Μπα! Πώς το κατάλαβες; Έλα λοιπόν, μικρό μου, να πιούμε ένα ποτηράκι μαζί...

—Φεύγα απ' εδώ! επανέλαθε η "Αννα.

—Δεν έχω καιμιά διάθεση... να σε αφήσω... έλεγεν εκείνος.

—Θά φύγης, αλλοιωτικά θα βάλω να σε πετάξουν έξω.

—Μπα! Μήπως αυτός ο γέρος που σε συντροφεύει... Νά προσέξη καλά...

Η "Αννα άλλαξε ύφος.

—Άκου, Αντριέν, είναι φοβερό να βλέπη κανείς το κατάντημά σου!

Εκείνος άντελήφθη φαίνεται ξαφνικά την κατάστασή του κι' έφυγε χωρίς να προσθέση τίποτε.

Η "Αννα, συγκινημένη μά και φουρκισμένη, είπε στον Σάρλ:

—Σ' εύχαριστώ, Σάρλ, που δεν του μίλησες.

—Μά ήταν φυσικό!... Δεν αξίζει τον κόπο να συζητή κανείς με μεθυσμένους, απήντησε ο Σάρλ.

—Ω! είναι τρομερό για μία γυναίκα, να βλέπη στην κατάσταση αυτή τον άνδρα που αγαπούσε, μουρμούρισε η "Αννα.

—Εγώ δεν πίνω παρά σπανίως... είπεν ο Σάρλ.

—Μοι' κάνει εντύπωση, πρόσθεσε η "Αννα, ο Αντριέν δεν έπινε ποτέ. Χωρίστηκαν, κι' έδωσαν ραντεβού για την επομένη.

—Τάδες; είπεν ο Λεών στην κυρία Μαρσέλ. Η "Αννα κι' ο Αντριέν χώρισαν για πάντα.

—Νομίζεις; απήντησε πονηρά η κυρία Μαρσέλ. Πίσω της έχει η αχλάδα την ουρά.

Την επομένη — ήταν Σάββατο μεσημέρι — ο Σάρλ και η "Αννα υπήρξαν άκριβως στο ραντεβού τους. Ο Σάρλ πρότεινε στην "Αννα να πιούν ένα ποτηράκι, για να έχουν δύναμη για το ταξίδι. Εκείνη δέχτηκε.

Κι' ο Σάρλ κάλεσε τον Λεών, που παρακολουθούσε χωρίς να φαίνεται την κατάληξη, και του παρήγγειλε δυο κοκτέιλ, λέγοντάς του να κάνει γρήγορα.

Ο Λεών είπε στην κυρία Μαρσέλ την παραγγελία.

—Βλέπεις; Δεν σου λέγα πως η μικρή θα φύγη;

Η κυρία Μαρσέλ χαμογέλασε:

—Τηλεφώνησε έσ' σ' αυτόν τον αριθμό, και πές στον Αντριέν νάρθη άμέσως εδώ. Έγώ στο μεταξύ θα ετοιμάσω τα κοκτέιλ.

Η κυρία Μαρσέλ έγκατέλειψε σοβαρή κι' επιβλητική το ταμειό της, κι' άρχισε ν' άνακατεύη και να χτυπά τα διάφορα πιοτά με τόση μαεστρία σαν να μην έκανε σ' όλη της την ζωή παρά μονάχα αυτή τη δουλειά.

Ο Σάρλ τόσο του άρεσε, ώστε παρήγγειλε και δεύτερο και τρίτο και τέταρτο, ως που μεθυσμένος πιά, ζαλισμένος, έγυρε το κεφάλι του, άποκοιμήθηκε κι' άρχισε σε λίγο το ροχάλισμα.

Εν τώ μεταξύ, ο Αντριέν, κατάπληκτος από την αναπάντεχη πρόσκληση της κυρίας Μαρσέλ, είχε καταφθάσει στην ταβερνίτσα. Η "Αννα, άπελπισμένη από την κατάσταση του Σάρλ, μόλις τον είδε να μπαίνει, έτρεξε σιμά του.

—Αντριέν!... Αντριέν... είμαι ευτυχομένη που σε ξαναβρίσκω, είπε και ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

Εκείνος, χωρίς να ζητήση εξήγηση, απήντησε:

—Πάμε... "Αννα!... Πάμε γρήγορα...

—Βοήθησέ με, σε παρακαλώ, να κουβαλήσω την βαλίτσα μου στο σταθμό...

—Και βέβαια, θα σε βοηθήσω. "Αλλωστε... θάρρω κι' εγώ στην έξοχη. Έχω ανάγκη να ξεσκάσω λίγο... Και μου μένουν σαράντα όκτώ ώρες...

—Εξοχ... —

Την Δευτέρα το μεσημέρι, ο Αντριέν και η "Αννα πήγαν να φάνε στην Μαρσέλ.

—Ξέρεις, "Αννα, είπε ο Αντριέν. Σήμερα, ξαναρχίζει η ζωή μας...

Θέλεις να πιούμε ένα ποτηράκι;

Ο Λεών σερβίρισε το κρασί. Μεσα στο ποτήρι της "Αννας το διαμάντι του δαχτυλιδιού του άρραβωνός της λαμποκοπούσε ζωηρότερα.

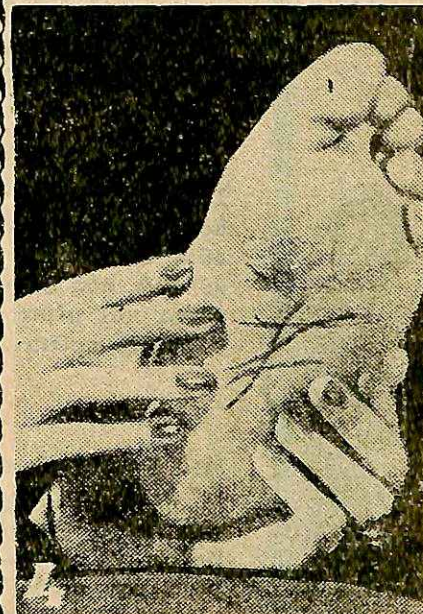
Η "Αννα το πήρε και το πέρασε στο δάχτυλό της με δάκρυα στα μάτια, ενώ ο Αντριέν ρωτούσε περίεργα την κυρία Μαρσέλ πουχε πλησίασει στο τραπέζι:

—Θάθελα να ξέρω, τί πιοτά έβαλες μέσα στο κοκτέιλ του προχθεσινού σου πελάτη.

—Α! φίλε μου, απήντησε γελώντας εκείνη. Είναι μία συνταγή ιδιικής μου έμπνεύσεως. "Αλάθητη. Έναντίον των καρδιακών πόνων... άλλων.

PIERRET ANRIW

το ΜΕΛΛΟΝ
στις γραμμές το
ΠΟΔΙΟΥ σας!

Ο άνθρωπος ζητεί πάντα με αγωνία να μάθι τί του επιφυλάσσει το μέλλον. Και το αναζητεί παντού: στα άστρα, στα χαρτιά, στον καφέ, στις γραμμές του χεριού... Ίδου τώρα που θα μπορούση να το βρή και στις γραμμές του...ποδιού!

Η «αποκάλυψη» όφείλεται στην ώριμοτάτη "Αμερικανίδα άντιδα Μίς Λία Μότυ, η οποία ισχυρίζεται ότι οι γραμμές των ποδιών αποκαλύπτουν τα μέλλοντα να συμβούν, πολύ ακριβέστερα από τις γραμμές του χεριού. Προσθέτει μάλιστα μετριοσρόνως ότι η άνακάλυψη δεν όφείλεται σ' αυτήν, αλλά στους έουβροδέρους ίθαγενείς της "Αμερικής, οι όποιοι την πιστεύουν από αιώνας.

Οι γραμμές λοιπόν του ανθρώπινου πέλματος έχουν πολλές όναλογίες με τις γραμμές του χεριού. Μεγάλη σημασία όμως, έχει, κατά την Μίς Λία, και το γενικό περίγραμμα του ποδιού, αυτό που μας παίρνει ό υποδηματιστής όδαν παραγγέλλουμε παπούτσια.

Η εξέταση των γραμμών του ποδιού μπορεί να γίνη και από... μακρυά! Η Μίς Μότυ συνιστά στον ενδιαφερόμενο να περαση με σινική μελάνη τις κύριες γραμμές του ποδιού και με ταμπόν να πέλμα, κι' έπειτα να πάση ένα «ποτόπωμα» σ' ένα χαρτί. Δηλαδή, να βγάλη τα αποτυπώματα του πέλματος όπως περίπου θγαίνουν τα δαχτυλικά αποτυπώματα.

Η μελέτη των αποτυπωμάτων γίνεται έπειτα προσεκτικά με τον φακό, και πλείστα όσα γεγονότα τα όποια άνακάλυψε η Μίς Μότυ στις γραμμές του πέλματος επέβεβαιώθησαν από την πραγματικότητα.

Ας δοίμε πότε θα ευφρανθί και σε μās ή πρώτη ποδομάντις.

ΟΙ ΧΟΡΟΙ

Βάγγο μου, ο νοός δεν τὸ χωρεῖ
ἀπαγορεύονται οἱ χοροὶ
κι' ἀντίο μεγαλεῖα!
Φέτος δὲν ἔχει χωρατὰ
καὶ δὲν θάνοιξουν πλέον τὰ
χοροδιδασκαλεῖα!

Εἶναι τὸ ζήτημα τσαγκῶν
δὲν θὰ χορέψουμε ταγκό,
οὔτε τοῦ λάμπεθ βήμα
κι' ἐγώ, πού τόσο λαχταρῶ
νύχτα καὶ μέρα γιὰ χορό,
θάμαι τὸ πρῶτο θυμῶ!

Μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ
κι' ὡς πού νὰ παρηγορηθῶ,
ἀπὸ τὴν πίκρα ρέβω...
Κι' ἀπ' τὴ σκασίλα, τί θαρρεῖς;
μέσα στὸ σπίτι, ὀλημερίς,
μονάχη θὰ χορεύω!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

Η ΚΑΝΤΑΔΑ

Δὲ φταίω ἐγώ, ἀδρέφια μου, δὲ φταίω ἐγώ πού ἔτυχε νὰ ἔχω
ὠραία φωνή καὶ μοῦ γίνεται τσάμικος ταμπάκος κάθε πα-
ληφίλος καὶ μὲ φορτώνεται.

—“Ελα, ρε Βάθρακα, ἔλα μιά στάλα.

—Δὲ μπορῶ... ἀρνιέμαι κάθε φορά.

“Ἀλλὰ προφές δὲ μπόραγα ν' ἀρνηθῶ.
“Ἦρθε παλὴς μακαντάσης, ὁ Κῶτσος ὁ
“Ἀγκλέουρας καὶ μοῦ λέει:

—Βάθρακα, ἀπόψε θὰ ξηγηθῶς.

—Δὲ γίνεται! Δὲν ἔχω κέφι.

—Θὰ ξηγηθῶς καντάδα, σοῦ λέω, στὸ
σπίτι τοῦ κοριτσιοῦ μου. Πρόκειται δη-
λαδὴ περὶ αἰσθημα σοβαρό.

Μὲ κατάρφερε, ἀδρεφάκι μου, καὶ πῆ-
γα. Φτάνουμε σ' ἓνα σπίτι μ' ἑπτὰ πατώ-
ματα.

—Ποῦ κάθεται; ρωτῶ τὸν Κῶτσο.

—Στὴν ταρατσα!

—Καὶ θέλεις, ἀδρεφέ μου, νὰ τραγου-
δῇσω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο ν' ἀκούσῃ ἡ γκό-
μενα*στὰ μισοοὔρανα; Δὲ γίνεται!

“Ἀπο σὺ με εἶχε, ἀπὸ κεῖ μὲ εἶχε, κουρντίζω τὴν κιθά-
ρα καὶ πρὶν τὸ πιάσω σόττο-βότσε, τὸν ρωτῶ:

—Τί νὰ τῆς ποῦμε;

—“Ο,τι θέλεις. Κάτι σχετικὸ μὲ τὰ μαλλιά τῆς τὰ μαύρα.

—Νὰ τῆς ποῦμε τὸ «Μαύρη ναι ἡ νύχτα στὰ βουνά»;

Δὲν θέλεις;... Θέλεις τὸ «Μαύρο γεμενί»; Δὲν θέλεις;...

Σηκώθηκα κι' ἔφυγα. Θύμωσε ὁ Κῶτσος. Τί λέει! Κι' ἐ-
μένα θὰ μοῦ ξυνίση ὁ τραχανάς! Πῶς; Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Εὐθυμο...

ΑΔΥΝΑΤΟ

“Ἡ μυνήτρια
(ἐξαιρετικῶς ἀσκη-
μη).—Μοῦρριξε βι-
τριόλι γιὰ νὰ μὲ
παραιορφώσῃ...

“Ἡ κατ' ἡ γο-
ροῦ μ' ἐν ἡ.—Βλέ-
πετε κι' ἐσεῖς, κ.
Πρόεδρε, πῶς αὐτὸ
εἶναι ἀδύνατο...

ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΞΕ- ΡΕΙ

“Ο δάσκαλος.
—Σοῦ δίνω 16 κα-
ρύδια νὰ τὰ μοιρά-
σῃς μὲ τὸν ἀδελφὸ
σου. Πόσα θὰ πά-
ρῃ;

“Ο μικρός. —
Ἐξ καρύδια.

“Ο δάσκαλος.
—Κάνεις λάθος. Δὲν
ἔξεργας νὰ μετρή-
σῃς;

“Ο μικρός
(θριαμβευτικῶς). —
“Ο ἀδελφός μου δὲν
ἔξεργας νὰ μετρήσῃ
κύρ δάσκαλε!

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ

“Ο καθηγη-
τής. — Μπορεῖς ἐ-
σὺ νὰ μοῦ πῆς τί
ἦρε ὁ Ἀρχιμήδης
διὰ τὴν πετάχτηκε ἔξω
ἀπὸ τὸ λουτρό, φω-
νάζοντας «Εὐρηκα!»
Εὐρηκα!;

“Ο μαθητής. —
Τί ἄλλο; Τὸ σαποῦ-
νι!

ΤΑΧΥΤΗΣ

“Ο Φλανσὸν εἶναι
κουμπάρος σ' ἓνα
γάμο. Καθυστέρησε
ὅμως καὶ πῆρε ἓνα
ἄλογο γιὰ νὰ προ-
φθάσῃ. Τὸ ἄλογο
στέκεται διαρκῶς.
“Ο Φλανσὸν ἐξαγρι-
ώνεται:

—Ψοφῆμι! λέει.

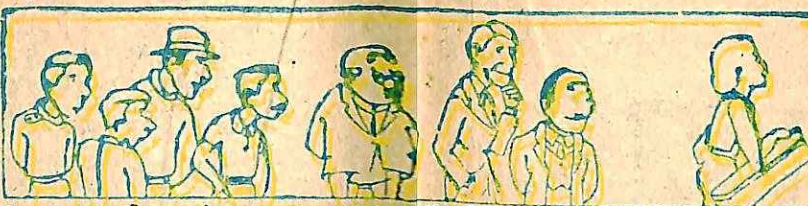
“Εάν ἐξακολουθῇ-
σῃς ἐτσι, μόνος θὰ
προφθάσῃ στὸ δια-
ζύγιο..

ΑΣΙΑ

—Μόλις τώρα κα-
τάλαβα τί ἀξία ἔ-
χει τὸ ἑκατοστάρι-
κο..

—Πῶς αὐτό;

—Ζήτησα νὰ μοῦ
δανείσουν ἑκατὸ
δραχμές..

Μυθιστόρημα σπουδαῖο πού ἐντύπωση θὰ κ' ἔνῃ:

“Ἡ Χιονάτη μωδιστρουλα κι' οἱ ἑπτὰ μεγάλοι νάνοι

429

—Μὴ μὲ γελάτε!..

—“Ἀγάπη μου! Ποτὲ δὲν σὲ γελοῦσα.
Θὰ σ' ἀγαπῶ ἀληθινά, θὰ σὲ γεμίσω λουσα
καὶ θὰ περνᾷς πεντάμορφ, στὰ λουσά σου γεμάτη
κι' ὅλοι μὲ στόμα φθονερῶ θὰ λένε:—“Ἡ Χιονάτη!..
“Ελα, λοιπόν, Χιονάτη μου, ἔχω καλὸ σκοπὸ
κι' ἂν θέλῃς σοῦ ὀρκίζομαι πῶς χρόνια σ' ἀγαπῶ!..

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΣΤ'.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγε μὲς στὸ ταξὶ τὸ τρέχον
κι' ἐδάκρυζεν ὁ ἀτυχής, ὁ μάγουλα του βρέχων
μὲ δάκρυα πυριφλεγῆ.. Πλὴν ὅμως ἡ Χιονάτη
ἦταν μ' ἐπιφύλαξι πρὸς ὁ παρὸν γεμάτη..
Δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ ἑτοῖ σὺν παλαθῇ
ἐνοιθε πῶς ἐπρόκειτο καὶ νὰ τῆς συμβῇ..

Καὶ πράγματι.

“Ο φλος μας ἐκεῖνος Ντροπαλός
ἀφοῦ πρῶτον ἀρνήθηκε νὰ δράσῃ ἐπωφελῶς,
ἐσκέφθη πονηρότατα νὰ ἂν ἀκολουθήσῃ..
Δὲν ἔμπορῶσε ἀνεῦ αὐτοῦ, οὔτε στιγμή νὰ ζήσῃ..
“Ετσι, λοιπόν, μὲς στὸ πικρὸ νυκτερινὸ σκοτάδι
—“Ἦταν ἡ νύχτα ἀσέληνη τ' ὠραῖο ἐκεῖνο βράδυ—
ἀφοῦ δὲν ἦταν ἱκανὸς τὰ κεῖλη τῆς νὰ δρέπῃ,
τὴν πῆρε τὸ κατόπι τῆς, πλῶς γιὰ νὰ τὴν βλέπῃ!
Εἶδε, πού λέτε, τὴν σκηνὴν τῆς ἀπαγωγῆς
καὶ τρομερὰ πληγείας,

στὰ καίρια ὁ ἀνθρώπος νοίωσε νὰ παγώνῃ..
“Ἀλλὰ ὀρθότατα σκεφθεὶς, χωρίς ν' ἀργοπορήσῃ
στὸ πίσω μέρος τοῦ ταξιδίου, ἔπρεπε καὶ σκαρφαλῶναι
τὴν νεαρὰ Χιονάτην του, καὶ παρακολουθήσῃ!
“Ἐπροχωροῦσε τὸ ταξὶ τῆς κι' ὁμαλῶς:
μέσα ἡ Χιονάτη εὐρίσκει μὲς μὲ τὸν Γκρινιάρη
καὶ ἀπὸ πρὸς ὁ Ντροπαλός..

Ποῦ ἴσως νάταν ντροπαλὸς, μὰ ἦταν... παλληκάρι!
“Ἡ δύναμή του ἀφάνταστο: ἦταν σωστὸ θηρίο
μποροῦσε νὰ τὰ ἐθαίξε μὲ εἰκοσιδύο
καὶ νὰ τοὺς κἀν καὶ κατ' ἑξῆς. Γι' αὐτὸ τώρα λοιπόν,
ἐπήγαινε ὁ ἀνθρώπος μόνον τὸν σκοπὸν
ἀπὸ ἀγάπῃς ἡ Χιονάτην του νὰ σώσῃ!..

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Ζ'.

Ξάφνου ἐστάθη τὸ ταξὶ θύρα του ἀνοίγει
καὶ βλέπει τὸν ἀντιπάλου Γρινιάρη, ὁ ὁποῖος
τὴν νεαρὰ Χιονάτην του τὸ χέρι ὡδηγεῖ..

... ἐκεῖ, ἐπιτοπίως...
... μὲ τὸν Γρινιάρη,
καὶ πίσω τὴν Χιονάτην του καὶ λατρευτὴ νὰ πάρῃ!
Πλὴν ὅμως δὲν τὸ ἔκαμει καὶ μέσα στὸ μυαλὸ του
κατέστρωνε τὸ τρομερὸ
... ἡ συνέχεια ὀφείλω
... τὴν γράβω στ' ἄλλο φύλλο!

ΓΙΟΝΝ.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΠΕΝΘΟΣ

“Ενας ἄνδρας
πάει στὸν γειτονά
του καὶ τὸν παρα-
καλεῖ νάρθῃ νὰ τὸν
βοηθήσῃ νὰ βάλουν
τὴν νεκρὴν πεθερά
του στὴν κάσα.

“Ο γείτονας.
—Μὰ ἡ πεθερά σας
δὲν ἦταν τόσο με-
γαλόσωμη!..

“Ο πενθὼν. —
Πράγματι. Μὰ ὅσο
γελῶ, χάνω τὴ δύ-
ναμή μου..

ΕΚΠΤΩΣΙΣ

Μιά νεόπλουτη,
συνεννοεῖται μ' ἓναν
πτωχὸ βιολιστὴ γιὰ
νάρθῃ νὰ παίξῃ σὲ
μιά δεξίωσή της.
Κάνει ὅμως τὴν ἀ-
κατάδεκτη.

—Καὶ τί θὰ σὰς
πληρώσω;

—Δυὸ χιλιάδες
δραχμές, κυρία μου.

—Καλὰ. Ἀλλὰ θὰ
σὰς παρακαλέσω,
μόλις τελειώσετε τὸ
κομμάτι σας, νὰ
φύγετε, χωρίς νὰ
μείνετε στὴ δεξίω-
ση.

—“Εν τοιαύτῃ πε-
ριπτώσει, κυρία μου,
φθάνουν χιλίες δρα-
χμές.

ΤΙΜΗ

“Ἡ πελᾶτις.—
Θέλω ν' ἀποσύρετε
τὴν φωτογραφία
μου ἀπὸ τὴν προθή-
κη σας.

“Ο φωτογράφος. — Καὶ ὅμως,
κυρία μου, ἔπρεπε
νὰ κολλακευθῇτε.

“Ἡ πελᾶτις.—
Τί λέτε ἐκεῖ; “Α-
φοῦ γράφετε: «Τρεῖς
μὲ 15 δραχμές!»

ΕΝΑΣ ΕΥΧΑΡΙ- ΣΤΗΜΕΝΟΣ

—“Ἡ γυναῖκά μου
μὲ ἀναγκάζει νὰ
σκουπίζω ἓνα - ἓνα
τὰ πόδια μου κάθε
φορὰ πού ἐπιστρέ-
φω σπίτι.

—Νὰ εὐχαριστῆς
λοιπόν τὸν Θεὸ πού
δὲν εἰσαίνει σαραντα-
ποδαροῦσα..

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Μανιώ μου, σὲ στενοχωρεῖ
τ' ὅτι θὰ λείψουν οἱ χοροί;
Γιατὶ νὰ σὲ πειράζῃ;
“Αφοῦ νὰ ἰσχυρὰ, βρὲ Μανιώ,
πρέπει λοιπὸν μὲ τὸ στανιὸ
νὰ σοῦρῃ καὶ μαράζι;

Πῆρες τὸ ζήτημα βαρεῖα
κι' ἂν θέλῃς μιά παρηγορίᾶ
γιὰ νὰ σὲ καλοπιάσω,
ἐφ' ὅσον λαχταρᾷς χορὸ,
μέσα στὸ σπίτι μας μπορῶ
χοροὺς νὰ σὲ χορτάσω!..

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάρειός μου

ΑΓΟΝΕΣ!..

“Ιστὲ Ἰντουλεῖα ντὲν εἶκα, παρασμένο Κυριακή, εἶπα
ἓνα ἱερίπατο νὰ ἱκάνω, τζάνουμ!

Ξεκίνησέ με ἕκαστα, ἱστὲ γιαθὰς-γιαθὰς “Ιστάδιο ἡρέ-
θηκα, ἀμὰ κόσμος πολὺ μαζεμένο ἦτανε.

—Τί ἐνεται, κουζούμ; ρωτηγμένο ἕκαστα κάτι παινιτιά.
—“Αγῶνες, μπάρμπα.

—Γοργόνες, τζάνουμ; “Υναῖκες μισὸ ψά-
ρι, μισὸ δυνάικα;

—“Οχι! “Αγῶνες! Τρέχουνε ποῖδες θὰ
πάρῃ τὸ βραβεῖο!..

—“Αμὰ ἱτρέξω κι' ἐγώ, γιαθρούμ, ἱ-
θαρέϊο τὰ παίρνω;

—Ξέρεις νὰ τρέχῃς, μπάρμπα;

—“Ισέρω, τζάνουμ, ἱσέρω!

—Γδύσου, βάλε ἓνα κοντὸ παντελονάκ
καὶ μιά φανέλλα καὶ τρέχα!

Γδυμένο ἕκαστα, καὶ ἐντῶσα ροῦχα ντι-
κά μου, παινιτιά νὰ φυλάῃ καὶ ἀρχινισμέ-
νο ἕκαστα νὰ ἱτρέχω. Πέντε λεπτὰ τρεχά-
μενο ἕκαστα, ἀμὰ ἱντῶσα-μίντῶσα φιλάν

φιστίκ, κουρασμένο ἐνόμουνα. Κυττάζω
νὰ βρῶ παινιτιά ἱφυλάγανε ροῦχά μου, παινιτιά οκάσμενα

ἦτανε. Ροῦχα — μοῦχα, παπούτσια — μαπούτσια φιλάν φι-
στίκ, ὅλα μὲ ἐπήρανε, ἱστὲ ὅρισσα σπίτι δυνάικα μου Τακουῖ

μὲ ἱσωδρακώνει καὶ φανέλλα!.. “Αντικός κόσμος!.. “Αν-
τικός! “Αναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Έρασται της Βερόνας

Τό αδάντο ειδύλλιο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένα θανάσιμο και προαιώνιο μίσος χωρίζει δύο άρχοντικές οικογένειες της Βερόνας: τους Μοντέκκι και τους Καπελέττι. Οι Μοντέκκι έχουν έναν γιό, τον Ρομέο, κι οι Καπελέττι μια κόρη, την Ιουλιέττα. Μία μέρα ο Ρομέο τυχαία μαθαίνει ότι στο μέγαρο των Καπελέττι πρόκειται να δοθεί μεγάλος χορός. Χώρις να το πολυσκεφθεί αποφασίζει να πάει απρόσκλητος στο χορό αυτό για να πεισμάση τον φίλο του Μαρκούτσιο. Αυτός αναγκάζεται να τον ακολουθήσει. Και οι δύο τους φορούν μάσκες.

7ον

Η ζέστη είναι ανυπόφορη εδώ μέσα. Φιθύρισε ξαφνικά ο ένας από τους δύο. Και κατέβασε την κουκούλα που φορούσε. Όσοι τον ήξεραν, θα ανεγνώριζαν ίσως τον καθαρό σαν κοριτσιάτικο, πρόσωπο του Ρομέο. — Ρομέο! τού φιθύρισε ο φίλος του στ' αυτή, μήν κάνης άπορροή και μήν εκτίθεται έτσι. 'Η τόλμη σου ξεπερνά κάθε όριο. 'Εσύ, ένας γιβελίνος, στο σπίτι των Καπελέττι! Θα σε αναγνωρίσουν. Πάμε να φύγουμε!..

Οι άνδρες δεν είχαν άκρη προσέξει τον Ρομέο. Οι γυναίκες όμως, άρχισαν κιόλας να ρίχνουν βλέμματα γεμάτα περιέργεια και πόθο στο κερανόιο εκείνο στόμα, στον λευκό λαιμό, στα χνουδάτα μάγουλα.

Χόρευαν εκείνη την ώρα φουρλάντα. Ήταν ένα είδος χωρικού χορού, στον οποίο κάθε χορευτής είχε το δικαίωμα καθώς περνούσε μπρος από τους παρισταμένους, να παρασύρει όποιον ήθελε απ' αυτούς στην δίνη του χορού, είτε ήθελε είτε όχι αυτός!

Μία από τις χορεύτριες, γάντζωσε την Ρομέο. Ο Μαρκούτσιο προσπάθησε να τον συγκρατήσει αλλά δεν κατώρθωσε παρά να του μείνει στο χέρι ο μανδύας του φίλου του. Ο Ρομέο, λοιπόν, βρόθηκε ξεσκεπός ανάμεσα στους χορευτές. Κι ένόσφι μὲν ο γορός εξακολουθούσε, κανείς δεν τον ανεγνώρισε, όταν όμως έτελείωσε, ο Τεμπάλντο, ο εξάδελφος της Ιουλιέττας αντέληψε ότι κάποιος ξένος είχε εισδύσει στην έορτή τους άπροσκλητός. Πρόσεξε περισσότερο τον παρεισπύκτο και το πρόσωπό του σκοτεινίωσε άμέσως.

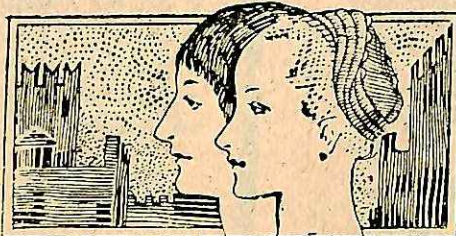
Έτρεξε άμέσως στον θεό του, άνοίγοντας με τους άγκώνες δρόμο ανάμεσα από τα πλήθη των καλεσμένων και τού είπε:

— Έγκαμπούτατε! Ένας έγθοός μου ναι με την παρουσία του το άρχοντικό! Ο Ρομέο, ο γιός του Μοντέκκι, είναι εδώ! Μάζεψε άμέσως τους φίλους σου γύρω μου να τον δώξουν!..

Ο άρχοντας όμως, Καπελέττι δεν έκινήθηκε. Ένα γαμβέλο άνθισε στα χείλη του και το χέρι του έκαμε μία κίνηση κατευναστική.

— Πούγασε καλέ μου Τεμπάλντο. Σήμερα είναι ημέρα έορτής και όχι μάγπα. Δεν πειράζει αν έγη γίνει κανένα λάθος στις προσκλήσεις. Καλώς να όρίση απόψε ο κάθε ξένος σπίτι μου.

— Αλλά θέτε μου, για κύτταζε!?

άνθρωπος αυτός πλησιάζει τώρα την κόρη σου, την Ιουλιέττα! Νάτον τώρα που την παρασύρει στο χορό! Έκανε σφίγγοντας τα δόντια του με λύσσα ο εξάδελφος. Ο γέρω-Καπελέττι όμως, τού έδωσε ένα έλαφρό μπατσάκι στο μάγουλο και διέταξε με φωνή που δεν επιδέχεται αντίρρηση:

— Τεμπάλντο, καλό μου παιδί. Πήγαινε να αναπαύσης λίγο δροσερό αέρα στον κήπο. Έδώ μέσα ζεσταίνονται πολύ. Είμαι σε ηλικία που να μη έχω ανάγκη να παίρνω συμβουλές από κανέναν!..

Μανιανόμενος σαν ταύρος, ο Τεμπάλντο διευθύνθηκε προς την πόρτα κι' έξηφανίσθη.

Έν τω μεταξύ άρχισε ένα τραγουδιστό παιγνίδι. Η Ιουλιέττα Καπελέττι ολομόναχη στη μέση της σάλας, άρχισε να τραγουδά με ποσειονική μεγαλολία:

«Είμαι ένα λουλουδί, μονάχο στον ίσκιον
Και το κόρο ευνείχιζε, με τη συνοδεία της μουσικής:

«Δροσερό και όμορφο είναι το λουλουδί». Και η Ιουλιέττα με τη μελωδική της φωνή:

«Κι' όμως κανέναν δεν μ' αγαπάει!». Σύμφωνα με τους κανόνες του παιγνιδιού, ένας νέος άρχισε να τραγουδά:

«Θα το κόψω εγώ αυτό το λουλουδί...» Και γορευόντας, έπλησίασε ποός την Ιουλιέττα, για να την αγκαλιάσει. Έκείνη, όμως, με ρυθμικές κινήσεις πάντοτε άπομακρύνθηκε από τον νέον, μέγας δτου εκείνος, με μία γαριτωμένη γοργή κίνηση, βρόθηκε κοντά της, της έπιασε το χέρι και συνέχισε το τραγούδι: μαζί της, σ' ένα ύπερογο ντουέττο.

Ο Ρομέο παρακολούθησε αυτή τη σκηνή, στην άρχή με πεσιόγεια, ύστερα με δυσανεκσία. Εβόισε τον γορευτή άόξειον και πολύ κορδωμένον. Και τού κακοφανότανε πολύ που τον έβλεπε να σφίγγει επιδεικτικά το χέρι της κοπέλλας.

Από την στιγμή εκείνη ο Ρομέο δεν είχε πιά μάτια, παρά μόνον για την Ιουλιέττα. Και κάποια στιγμή που η νέα συγγιζόντας το τραγούδι είπα αυτούς τους στίγους:

«Είμαι αϊγνώλωτη του δάσους!
Ποιος θα με προστατεύσει;»

Ο Ρομέο, ξεκοιτώντας, άπεσπίαθη από τους άλλους νέους που όρούς και προωρώντας τολμηρά στη μέση της σάλας, υποκλήθηκε υποστά στην Ιουλιέττα και της έπιασε το χέρι. Η Ιουλιέττα υποκλήθηκε κι' αυτή με γάιο και γαμήλωσε τα βλέφαρα. Οι παρισταμένοι έγαιοκορότησαν. «Όταν η Ιουλιέττα ξαντήνωσε τα μάτια της, ο ώραιος νέος είχε εξαφανισθή.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ!

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

— Μαρκούτσιο! Έλα μαζί μου! είχε πη ο Ρομέο στον άγρόστο φίλο του, που καθ' όλη τη διάρκεια του παιγνιδιού, στεκόταν άκουμπισμένος σε μία μαρμαρίνη κολόνα. Πάμε να φύγουμε! Πνίγομαι

που ένέπνευσε τον λαίεπηρ

έδώ μέσα!.. Πρέπει να σου μιλήσω!.. Ποιά είναι αυτή η κοπέλλα!.. Πές μου τ'ονόμά της!.. Οέλω να μάθω τ'ονόμά της. Τι όμορφη που είναι!..

Ο Μαρκούτσιο, γαμογελώντας, παρέσυρε τον φίλο του διαστικά έξω. Σε λίγο διέσχισαν τους δρόμους της άποκοιμισμένης Βερόνας.

— Τι έρωτιάρης που είσαι! είπα στον Ρομέο. Είναι κρίμα που η ώραία Ρεζαλίνα δεν σε περιποιήθηκε... Αν σου γάριζε τα θέλητρά της, δεν θα κόρωνες έτσι, όπως τώρα!

Ο Ρομέο που είχε περάσει το μπράτσο του, κάτω από το μπράτσο του Μαρκούτσιο, δεν άκουε καμμία λέξη από τα λόγια τού φίλου του. Κι' επανέλαβε την έρωτήσή του:

— Ποιά είναι;

— Ποιά; Η άσπροφορεμένη κοπέλλα; Αυτή που τραγουδούσε στη μέση του κύκλου; Το γούστο σου δεν είναι καθόλου άσχημο, καθώς βλέπω.

— Την γνωρίζεις; Ξαναρώτησε ζωηρά ο Ρομέο.

— Και βέβαια την γνωρίζω! Η κοπέλλα με τα άσπρα που τόσο σ' άνασάτωσε, είναι η Ιουλιέττα, η κόρη τού Καπελέττι.

— Η κόρη τού Καπελέττι! επανέλαβε ο Ρομέο.

— Ναι. Όσο ήταν μικρή, κανέναν δεν την προσέγε. Από τότε, όμως, που πάτησε τα δεκαπέντε, θάμπωσε όλον τον κόσμο με την όμορφιά της. Είναι η ώραιότερη και η άγνότερη παρθένα της Λομβαρδίας.

Ο Ρομέο έσφιξε τις γροθιές του.

— Είναι δυνατόν, είπα, η πεντάμορφη αυτή κοπέλλα με το άγγελικό πρόσωπο, να είναι κόρη αυτής της χοντρογής κυράτσας κι' άύτου του άγριανθρώπου;

Ο Μαρκούτσιο γελούσε.

— Οέλω να την ξαναδω! φώναξε ο Ρομέο. Πάμε πάλι!

Ο Μαρκούτσιο τον κράτησε:

— Άκουσε μία συμβουλή που θα σου δώσω, τού είπα. Άκοηό ήταν το έτι έτόλμησες και διάδηκες το κατώφλι τού Καπελέττι. Τώρα που το κρασι και το γλέντι άναψε όλον τον κόσμο εκεί μέσα, δεν είναι φρόνιμο να έπιστοέψης. Κινδυνεύεις να γάσης κάθε έλπίδα να ξαναδής την μαντόνα Ιουλιέττα.

— Αυτό, λοιπόν, είναι τ'ονόμά της; Ιουλιέττα; Ω! Τι θεό, τί μελωδικό όνομα!..

— Τό φρονιμότερο, έξηκολούθησε ο Μαρκούτσιο, είναι να την συναντήσης κρυφά. Είσαι βέβαιος, όμως ότι την άναπς στ' άλήθεια, η είναι εντόπωσίς της στιγμής.

Ο Ρομέο φιθύρισε:

— Ά! Όχι. Την άγαπώ πραγματικά και θά την άναπώ μέγας τάφου!

Ο Μαρκούτσιο άκουσε τον δοκο τού νεαρού έρωτευμένου μ' ένα σκοτεινό χαμόγελο.

Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗ

— Είναι ώρα ν' αναπαύθης Ιουλιέττα μου, είπα η μαντόνα Καπελέττι, όταν το ρολόγι της γειτονικής εκκλησίας έσήμει: να μασάνουντα. Δεν είσαι άκόμα σε ηλικία να γλεντάς ως το πρωί!..

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Τά προηγούμενα

Η Λούσυ Ντραδέ, μία όμορφη Παριζιάνα μοδιστρούλα, είχε γνωρισθή με τον νεαρό Άμερικανό έκατομυριούχο, Τζών Σίνκλαιρ. Αυτός της λέγει ν' άφήση τον άρραβωνιαστικό της, τραπεζιτικό Ταρντιώ, η Λούσυ άρνείται και ο Σίνκλαιρ της λέγει ότι θα την εκδικηθή. Ένα βράδυ, ύστερ' από το τελευταίο της ραντεβού με τον Άμερικανό, βρίσκουν την Λούσυ ανείσθητη στο δρόμο, μ' ένα έκατομυριο μέσα στις τσέπες. Η νέα άρνείται να δεχθή το έκατομυριο αυτό. Από την ημέρα εκείνη η ζωή της γίνεται μαρτυρική. Ο άρραβωνιαστικός της διαλύει τον άρραβώνα, η νέα άναγκάζεται ν' αλλάξει όνομα, την άνακαλύπτουν και τέλος βοηθούμενη από την φίλη της Ζανίν, φεύγει για την Κυανή Άκτη.

7ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον

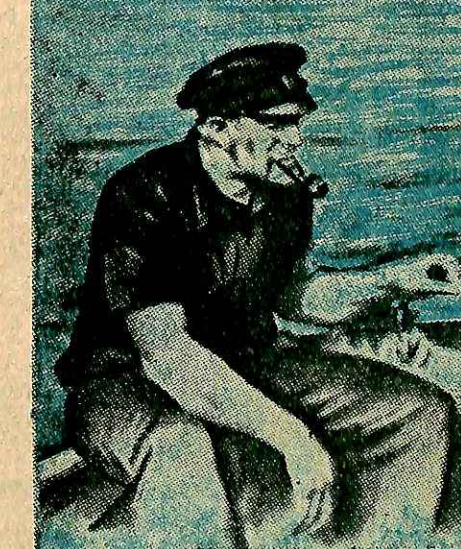
Η ΛΟΥΣΥ έβγαλε το μαντήλι της και σκούπισε τα δάκρυά της. Την ίδια ώρα το τράινο ξεκίνησε. Οι δύο κοπέλλες μόλις είχαν τον καιρό να σφίξουν άλλη μία φορά τα χείρια τους.

— Μήν άργήσης να μου γράψης! φώναξε η Ζανίν.

— Σου το υπόσχομαι, της άπήντησε η Λούσυ κουνώντας το μαντήλι της.

Από το διπλανό παράθυρο κάποιος παρακολούθησε τις δύο νέες στους συγκινητικούς των άποχαιρετισμούς. Ήταν ένας γέρος παπάς.

Όταν ο σταθμός χάθηκε σε μία στρο-

Η Λούσυ άπελάμβανε από όλους τους πόρους της την ευχαρίστηση της ζωής

φή της γραμμής η Λούσυ υπήκε μέσα.

Τα μάτια της ήσαν κατακόκκινα.

Ο παπάς που ήταν άκόμη στο παράθυρο της είπα:

— Θάνα άδελφή σας, άσφαλώς η νέα που άφήσατε στο Παρίσι.

— Κάτι περισσότερο, πάτερ μου, στενή μου φίλη... έκανε η Λούσυ.

— Έχετε δικη, δεσποινίς. Υπάρχουν φίλοι που μās είναι κάποτε περισσότερο άφωτισμένοι και πιστοί από έναν άδελφό.

Έσκυψε, πήρε από κάτω την βαλίτσα του και μπήκε στο κουμπαρανιάν.

Η Λούσυ τον έμυμήθηκε.

Τα εισιτήριά τους είχαν τον ίδιο αριθμό διαμερισματος, μέσα δε σ' αυτό δεν ήταν παρά μόνον οι δύο τους. Η Λούσυ έκαμε με ευχαρίστηση την διαπίστωση

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— ΠΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

αυτή, γιατί από κάθε άλλη παρέα, γυναικεία ή άνδρική, ο άγαθος αυτός έρωμένος της ήταν πιο ευχάριστος και ευπρόσδεκτος στην κατάσταση που βρισκόταν. Έγκατεστάθησαν όσο μπορούσαν καλλίτερα ο ένας αντίκρυ στον άλλον και σε λίγο ο παπάς έβγαλε από την τσέπη του ένα βιβλίο και βυθίσθηκε στην άναγνωσή του.

Η Λούσυ μή έχοντας και αυτή τί καλλίτερο να κάνη, πήρε ένα περιοδικό που είχε αγοράσει από το καροτσάκι τού σταθμού, κι' άρχισε να διαβάει.

Ήταν όμως, αδύνατο να συγκεντρώση το νου της σ' αυτά που έβλεπε. Τα γεγονότα ήσαν άκόμη πολύ πρόσφατα και η συγκίνησίς της άρκετά ζωηρή ώστε να μπορούσε να άπασχοληθή με τίποτε άλλο.

Έρριξε μία ματιά έξω από το παράθυρο.

Τα τοπία που έφευγαν με ίλιγγιώδη ταχύτητα, την ζάλιζαν περισσότερο.

Βάλοηκε τότε η Λούσυ να περισργάζεται επάνω από το περιοδικό της, τον συνταξιδιώτη της.

Ήταν ένας γέρος ένας εξήντα χρονών.

— Ύποφέρετε, μήπως, δεσποινίς, ρώτησε τη Λούσυ με ύφος πατρικό.

— Όχι... Όχι... έκανε η Λούσυ κοκκινίζοντας έλασά για το ψέμα της.

—Και όμως, κάτι έχετε... Έκείνη η φίλη σας, που σας προέπειψε με τόση τυχκίνηση ποδ όλίγου, η θλιμμένη αυτή έκφρασίς σας, οι άλλεπάλληλοι στεναγμοί σας... Κάτι θάχετε... Με συγχωρείτε για την άδικοισία μου, αλλά ένας έσοδός είναι όπως ένας γιατρός. Πέπει να ρωτά για να υποστή ν' άνακαλύψη.

Είλε τόση γλύκα, τόση καλωσύνη η φωνή του όταν τού έλεγε αυτά ο άγαθος παπάς ώστε τα μάτια της Λούσυ γέμισαν, άθελά της, δάκρυα.

Ο παπάς άσήκε το βιβλίο του δίπλα του και της είπα παίροντας το χέρι της:

— Έλάτε, έλάτε! Όχι κλάμματα!.. Δεν είστε κανένα μικρό κοριτσάκι! Πήγε μου τί έχετε ίσως άπορρω και ες φανώ γρήγορος.

Η Λούσυ σήκωσε τα μάτια της και κύτταζε τον συνομιλητή της. Κίε της έλεγε από μέσα της ότι άπορρω, ότι έποπε αλίστα να τού άνοίξη την καρδιά της.

Και το έκανε.

— Ύστερ' από μισή ώρα, ο συνταξιδιώτης της τή τα ήξερε όλα.

Στην άρχή δεν της είπα τίποτε. Ύστερ' από λίγο, έκαμε για λίγες στιγμές έξω, την κινηματογραφική έναλλαγή των τοπίων. Κατόπι στράφηκε και κύτταζε την Λούσυ.

Τό πρόσωπό του είχε πάρει μία έκφραση σοβαρότητας χωρίς όμως να γάση και την ήρεμία και καλωσύνη που είχε από την πρώτη στιγμή που το αντίκρυσε η Λούσυ.

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

— Δεσποινίς, είπα. Η ιδιότης μου, και η ηλικία μου ν' έκαναν να άκούσω πολλές ώς τόσα ερμολογήσεις από τις πιο άπλοϊκές και άθώες ως τις πιο φοβερές κα' άπίθανες, η πεσιπέτης σας λοιπόν, υολονότι πολύ πρωτότυπη, δεν ν' έκπλήττει. Κι' εν πόττω, δεν ν' άπώγει τίποτε το τραγικόν σ' όλα αυτά. Είστε

πολύ αισθηματική και αγνή κόρη. γι' αυτό τα βλέπετε τα πράγματα έτσι. Αυτό δε είναι πού σας έσωσε. Βγήκατε από την περιπέτειά σας αυτή τόσο καθαρή και υποβλητική όσο ήσαστε όταν μπλέξατε. Από όλα σας την ιστορία ένα πράγμα δεν μου άρεσε: η απερισκεψία σας να συνοδεύσετε μόνη μέσα σ' ένα αυτοκίνητο έναν άνδρα στον οποίο πρό όλιγου μόλις άσυνήθισατε την άγάπη σας, και τὸ χέρι σας... Έπειτα, δεν μ' άρεσει η παρέα αυτή της δος—πώς την είπατε;—Ζανίν! Δεν έγω χαμιά αντίρρηση ότι είναι μία μεγάλη καρδιά και ότι σας αγαπά ειλικρινώς αλλά... πώς να σας πω, θά καταστήσει η συναναστροφή της να σας κάνει σιγά-σιγά να ξεχάσετε μερικά πράγματα τα οποία εν τούτοις σας έχουν σώσει μέχρι της στιγμής... Και πρώτα-πρώτα δεν πρέπει να κρατήσετε πολύ τα λεπτά που σας έδωκε. Να τα θεωρήσετε ως ένα πρόχειρο δάνειο και να τὰ επιστρέψετε εις πρόωτην ευκαιρίαν. Κατόπι, να μην της γράψετε τόσο γρήγορα όσο της υποσχθήκατε. Αφήστε να μεσολαβήσει κάποιο κανό ανάμεσα σας, δηλ. ανάμεσα σε σας και στο κακό παρελθόν, στο οποίο μοιραίως υπέγετε κι' εκείνη. Έτσι θά ιδίστε καλύτερα και θά ανακουφισθήτε εύκολότερα.

— Άλλά... Έκανε η Λούσυ.
— Ό! Σας φαίνονται ασφαλώς λίγο παρόξενα αυτά και πρό πάντων όταν προσέχοντα από έναν επαρχιώτη παπά, όπως φαίνονται εγώ. Και όμως, αν και ζω στην έπαρχία, ξέρω πολύ καλά τὸ Παρίσι και την ζωή του. Έπηρεξα κι' εγώ κάποτε νέος, κόρη μου... Μ' ένοείτε πιστεύω. Έξ' άλλου, πρέπει νάχετε εμπιστοσύνη στην πείρα μου ως ιερέως...

— Και τί με συμβουλευετε να κάνω πάτο μου, αφού τελειώση η μικρή αυτή περίοδος της αναπαύσεως;
— Ο παπας έβουσε τὸ πηγούνι του, φάνηκε σαν να σκέπτεται κάτι, να τὸ τυζήτῃ μόνος του και τέλος είπε:

— Ακούστε. Έμαθα τόσα πράγματα για σας και δεν σας είπα τίποτε ακόμη για τὸν έαυτό μου. Λοιπόν, μένω στο Ντιζόν, όπου και πάγω τώρα. Είμαι ὁ καθηγητής δυο άγοριών πολύ συμπαθητικών και έξυπνων πού τὰ προσκοιμάζω για τὸ μπακαλωρέα τους. Οί γονεῖς των μένουν σ' έναν πύργο λίγο έξω από τὸ Ντιζόν. Έκεί κοντά βρίσκεται ένα ποδοτυπο εκπαιδευτήριο, λέγεται «Παιδιά στην έξοχή». Η διευθύντρια του σχολείου αυτού πού είναι πολύ γνωστή μου, μου έλεγε τελευταίως ότι της γοιτάζεται μία βοηθός. «Αν θέλατε, λοιπόν, θά της μιλούσα εύχαιρίστως για σας. Είσαθε κοπέλλα σοδαή, έξυπνη και μορφωμένη, ὅτι της γοιτάζεται δηλαδή. Έξ' άλλου κι' εσείς θά βοηθete εκεί ἐκτός της γαλήνης πού τόσο σας γοιτάζεται και της λήθης των άλλων πού τόσο επικριζέτε, και μία πολύ καλή θέση πού θά σας ζήσει άνετως...

Η Λούσυ κούταξε τὸν παπᾶ με ευγνωμοσύνη. Η έλπίδα ξαναγεννιότανε μέσα στην ψυχή της και η πόθτασις πού της έκανε της φάνηκε αληθής σανίς σωτηρίας. Εύχαρίστησε θερμά τὸν αγαθό ιερέα και εδῆλωσε ότι δέχεται τὴν προσφορά του.

Εκείνος τότε έβγαλε τὸ πορτοφόλι του και της έδωσε τὴν κάρτα του.
— Ίδου η διευθύνσις μου δεσποινίς, ὁπότεν άποφασίσετε να φύγετε από την Κωννη Άκτή, μου γράψετε και θά έλθω ὁ ίδιος να σας πάρω από τὸν σταθμό.

Όταν τὸ τραίνο έφθασε στο Ντιζόν, ὁ παπας άπεχαιρέτησε με μία εγκάρδια χειραψία τὴν Λούσυ, επαναλαμβάνοντάς της τὴν σύσταση να μὴ διστάση να τοῦ γρά-

ψη μόλις νομίση ότι ξαναβρήκε τὴν γαλήνη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19ον

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ήλιος έλαμπε ήδη ψηλά στο στερέωμα, οταν η Λούσυ ζυγνήσε και άνοιξε τις γυλιές του παραθύρου της.
— Πω!... Πω!... ψιθύρισε γεμάτη κέφι. Ύπνο πού τον έκανα!...

Και πραγματικά. Ουδέποτε, ως τώρα είχε κοιμηνη τόσο καλά και τόσο ήσυχα, απο αυτή την πρώτη νύχτα της ξενοιασίας πού περσε στο συμπαθητικώτατο αυτο ξενοδοχείου του Σαιν-Τροπέ.

Έκανε οιαστικά την τουαλέττα της, σήμανε να της φέρουν τὸ πρόγευμά της, και στράξε παλι στο παράθυρο.

Βλέποντας την κανείς έκρινε τὴν ώρα, σαν θα μπορούσε να πῇ αν έλαμπε ὁ ήλιος περισσότερο ἢ τὸ πρόσωπό της.

Τὸ δωμάτιο της είχε μία υπέροχη θέα. Όλο τὸ λιμάνι απλωνόταν, ἴδιο με ζωγραφιστό πιάτο, κάτω από τὰ πόδια της Λούσυ.

Πλεούμενα ὄλων τῶν ειδῶν: καράβια πολυταξιδευμένα, κότερα, βαρκούλες, ψαρόβαρκες, βενζίνες, ὕψωναν δάσος σωστό, τὰ κατάρτια τους, άλλα ψηλά, θεόρατα με την κορφή τους να χάνεται σχεδόν μέσα στην άγνη του ζεστοῦ εκείνου ανοιζιάτικου πρωινού, άλλα μικρά, διακριτικά θάλεγε κανείς ανάμεσα στα άλλα με μία χαριτωμένη τριγωνική σημαία στήν κορυφή να χαιρετᾶ τὸ γαλάζιο άπειρο. Πιο πέρα, τὸ άπέραντο πελάγος σπιτοβολούσε κάτω από τις κάθετες σχεδόν ήλιακες ακτίνες.

Η Λούσυ έκλεισε τὰ μάτια θαμπωμένη και γεμάτη συγκίνηση.

Ένα τέταρτο αργότερα, κατέβαινε μουρμουρίζοντας κάποιο εύθυμο τραγουδάκι τις σκάλες τοῦ ξενοδοχείου, και έβγαине στήν προκυμιά.

Ηθελε να τὰ ιδί όλα μαζωμένα, να έπω φεληθῇ όσο περισσότερο μπορούσε από τις πρώτες αυτές ώρες της ελευθερίας της. Τὸ βήμα της γοργά την έφερε προς τὴν άλλη άκρη, τὴν λαϊκώτερη ας πούμε, της προκυμιάς πού ήταν γεμάτη δίχτυα και παληὰ καραβόπανα.

Στὰ ήσυχα νερά τοῦ λιμανιού έρριχναν ψιλάρεσκα τις σιλουέτες των τὰ σπίτια, πού πολύχρωμα έφθαναν έως τὸ άκροθαλάσσιο, ὅμοια με ὁμορφες ψαροπούλες ντυμένες τὰ κυριακάτικα τους πού έπῃγαν να σκύβουν πάνω στο νερό και να καθρεφτίζουөн.

Η Λούσυ ανακατόθηκε με τὸ πλήθος των θαλασσινῶν: βαοκαρήνων τοῦ λιμανιού, ψαράδων, θαλασσολύκων των μεγάλων ταξιδιῶν, μικροπωλητῶν. Κοιθέντασε με κάτι γοητούλες πού καθισμένες σε μία γωνιά επιδιώρωναν κάτι δίχτυα, πήρε ζαχαρωτά σ' ένα μπέμπη πού τὸν κρατούσε ξυπόλυτο και σχεδόν γυμνό στα χέρια της μία ρωμαλέα κοπέλλα και έσυψε επάνω από τὸ νερό ρουφώντας μ' ὅλη τὴν δύναμη των πνευμόνων της τὸ άφθονο ιδίοιο και τὴν μυρωδιά τοῦ φύκου πού ήταν μπλεγμένος εδῶ κι' εκεί στα δίχτυα πού είχαν άπλωθῇ για στέγνωμα. Κι' αῖθελά της ὁ νοῦς της πήγε στο Παρίσι με τὰ εκατομμύρια των ανθρώπων πού ήταν αὐτῇ τῇ στιγμῇ κλεισμένοι, άλλοι μέσα στις άπέραντες σάλλες των εργοστασιῶν με τὴν αποπνικτική ατμόσφαιρα, άλλοι στα γραφεία τους, σκυμμένοι επάνω στους σωρούς των χαρτιῶν. Πόσο μακριά της φαίνονταν όλα αυτά. Νόμιζε η Λούσυ πώς είχε λείψει μῆνες από τὸ μέρος εκείνο πού τόσο ελπίτρνευε από μικρή πού τόσο είχε μισήσει: τώρα τελευταία, και πώς βρισκότανε σε μία χώρα ζωτική, όπου—κι' αὐτὸ

ταν τὸ σπουδαιότερο—κανέναν δεν ήξερε και πρό πάντων κανέναν δεν τὴν ήξερε! Έπέστρεψε στο ξενοδοχείο της, πεθαμένη στήν πείνα.

Ήταν αρχὴ ακόμη της «σαιζόν» και δεν ὕπηρχε πὸλύς κόσμος στο ξενοδοχείο. Έτσι, τρώγοντας η Λούσυ μπορούσε άνετα να επιθεωρήση ὅλους τοὺς άλλους ενοίκους του.

Ύπῃρχαν μέσα στήν αἴθουσα δυο ἢ τρία ζεύγη παντρεμένων, μερικές ήλικιωμένες κυρίες, ένας άγγλικανὸς πάστορ με τὴν γυναίκα του, μία γιαγιά με τὰ τρία εγγονάκια της και ένας νεαρός άρκετὰ συμπαθητικός.

Βλέποντάς τον η Λούσυ είχε άμέσως τὴν εντύπωση ότι δεν της ήταν άγνωστος. Και έαφνικά, θυμήθηκε ότι τὸν είχε ιδῇ πολλές φορές μέσα στο τραίνο να καπνίζει στὸν διάδρομο. Ταξίδευαν μαζί, στο ίδιο τὸ βαγόνι. Σκέφθηκε ότι ὕπαρχουν μερικές συμπτώσεις πολύ περίεργες και κατόπι ρίχθηκε με τὰ μούτρα στο φαγητὸ της. Βρισκόταν στα φρούτα, όταν είδε τὸν νεαρό, πού καθότανε στο διπλανό της τραπέζι, να σηκώνεται να παίρνη τὸ καπέλλο του και να βγαίνει έξω.

Από τὸ παράθυρο πού ήταν δίπλα της η Λούσυ τὸν είδε να σφίγγη στήν προκυμιά τὸ χέρι ενός ψαρά πού τὸν περιμενε προφανώς και να μπαίνει κατόπι στήν βάρκα του.

Η νέα άκολουθήσε με τὸ βλέμμα τὴν βάρκα, πού άπεμακρύνετο, με πλώρη προς τὸ πέλαγος. Πήγαιναν ασφαλώς για ψάρεμα. Πραγματικά, ξῶα από τὸ λιμανάκι κι' άλλες βάρκες είχαν ήδη στήσει τὸ καρτέρι τους με άπόφαση να πιάσουν ὅτι εκλεκτὸ θα περνούσε από κοντά τους.

Η Λούσυ σκέφθηκε ότι δεν θά ήτο άσχημο να παίρνε κι' αὐτῇ τὰ μέτρα της για τὴν διοργάνωση καμιάς ψαρευτικῆς εκδρομής. Θα διεσκέδαζε περίφημα. Ζήτησε σχετικές πληροφορίες από τὸν θυρωρό, αλλ' αὐτὸς μάλλον τὴν απειθάρρυνε. «Ολες οί ψαρόβαρκες ήταν άπασχολημένες αὐτῇ τὴν εποχή. Άλλες για λογαριασμό τους και άλλες για λογαριασμό των ξένων.

— Ένας μονάχα, είπε ὁ θυρωρός, είχε άπομείνει ελεύθερος, αλλὰ κι' αὐτὸν τὸν άγκαζάρισε σήμερα τὸ πρωί, ὁ κ. Μουλέν, ὁ νέος κύριος πού κάθεται στο διπλανό σας τὸ τραπέζι».

Η Λούσυ βγήκε ξῶα κάπως δύσθυμη άγόρασε κάρτ-ποστάλ, έκανε μία άρκετῃ μακροῇ βόλτα ανάμεσα από τὰ στενά δρομάκια της πόλεως, και επέστρεψε στο ξενοδοχείο για τὸ δείπνο.

Ο νεαρός κ. Μουλέν ήταν κιόλας στή θέση του, στήν τραπέζια. Φαινόταν πὸς είχε εξαιρετική ὄρεξη ὁ νέος αὐτός, αλλοιῶς δεν εἴηγε τοῦ ή βία του να βρίσκεται πάντοτε πρώτος μέσα στήν τραπέζια. Η Λούσυ τοῦ έρριξε ένα πλάγιο βλέμμα γεμάτο συμπάθεια και κάθισε στή θέση της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ον

ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Όταν τὴν ἄλλη μέρα η Λούσυ βγήκε για τὸν συνθηθιμένο της πρωινὸ περίπατο, βρήκε τὸν κ. Μουλέν να τὴν περιμένει στήν πόρτα.

Ο νέος τὴν χαιρέτησε με πολλή ευγένεια, και της είπε:

— Με συγχωρείτε, κυρία μου, πὸς σας σταματῶ έτσι, αλλὰ έμαθα γῆς ότι ζητάτε βάρκα για ψάρεμα. Άν μου επιτρέψετε θά σας παρακαλοῦσα να θέσω τὴν δική μου στήν διάθεσή σας.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Στὸ περιθώριο τῆς Ιστορίας

Τὰ πολεμικά ὄπλα τῶν αρχαίων

μπρησι: ές βόμβες και άρματα μάχης πρό 2000 ετών!

ΟΙ παρακολουθοῦν τις έρευνες των αρχαιολόγων, θά θυμούνται ασφαλώς τις άνασκαφές πού έγιναν εδῶ και λίγα χρόνια στήν έλληνορωμαϊκή πόλιν της Καταλωνίας Έμπόριον, όπου η σκαπάνη τοῦ αρχαιολόγου έφερε στο φῶς τοῦ ήλιου πλήθος από πολεμικά ὄπλα των ρωμαϊκῶν χρόνων.

Μεταξύ των ὄπλων αὐτῶν, βρέθηκε κι' ένα μηχανήμα, πού στήν αρχὴ νομίσθηκε πὸς ήταν άρμα. Κατόπι, όμως, οί αρχαιολόγοι διεπίστωσαν κατὰ τρόπον πού δεν επιδέχεται άμφισβήτηση, ότι επρόκειτο περί τοῦ κυλλίθαντος ενός κ α τ α π έ λ τ ο υ !

Η άνακάλυψις αὐτῇ έχουσε άπλετο φῶς στο σκοτεινὸν έρώτημα των πολεμικῶν μέσων της αρχαιότητος και ίδιος στο ζήτημα πὸς άφορᾶ τοὺς καταπέλτες. Γιατί, μέχρι τότε, οί αρχαιολόγοι δεν ήξεραν περί της φοβεράς αὐτῆς πολεμικῆς μηχανῆς, παρὰ μόνον ὅσα έγραφαν τὰ αρχαία συγγράμματα.

Και όμως, τὰ πολεμικά μηχανήματα πού κατεσκευάσαν οί Γάλλοι αρχαιολόγοι στο μουσεῖο τοῦ Σαιν-Ζερμαίν - άν - Λαί, με τὴν φαντασία τους, σύμφωνα με τις περιγραφές των αρχαίων συγγραφέων, βρέθηκαν τελείως ὅμοια με τὰ πολεμικά μηχανήματα πού άνεκαλύφθησαν στο Έμπόριον της Καταλωνίας. Άλλά τί ήταν τέλος πάντων αὐτὰ τὰ ὄπλα; Θά τὰ δοῦμε άμέσως, αρχίζοντας από τοὺς καταπέλτες.

Οί καταπέλτες, εφευρέσις των Ρωμαίων, έχρησίμευαν για τὴν έκαστην δόνησι μεγάλων και βαρέων βελῶν—μήκους δυο μέτρων — εις μεγάλας άποστάσεις. Τὰ βέλη αὐτὰ ζυγίζαν δέκα κιλά περίπου, έφθαναν δέ μέτροις τριακοσίων μέτρων και η δύναμις της ὀρμῆς των ήταν τόσο μεγάλη, ὥστε να προξενούν φοβερές καταστροφές.

Άλλ' η άποτελεσματικότης και η καταστρεπτικότης των βελῶν αὐτῶν δεν άφείλετο κυρίως στο βάρος των. Τὰ περισσότερα εξ αὐτῶν ήταν από έξυλο, αλειμμένο με θιάφι κι' έξεσφενδονίζοντο άναμμένα. Η ὀρμητικὴ διαδρομὴ πού έκαναν στὸν αέρα, δυνάμεναι ακόμα περισσότερο τὴ φλόγα τους και ὅπου έπεφταν, δημιουργούσαν τρομερές πυρκαϊές. Άλλα πάλι, ήταν αλειμμένα με τὸ αἷμα φιδίων ζώων και μετέδιδαν σ' ὅσους έτραυματίζαν τὴν μόλυνση πού προκαλεῖ η πτωμαϊνή.

Τί άποδεικνύουν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ; Άπλοῦστα, ότι και οί αρχαίοι είχαν και αὐτοί έμπρηστικές βόμβες και ήξεραν θαυμάσια τὸν πόλεμο

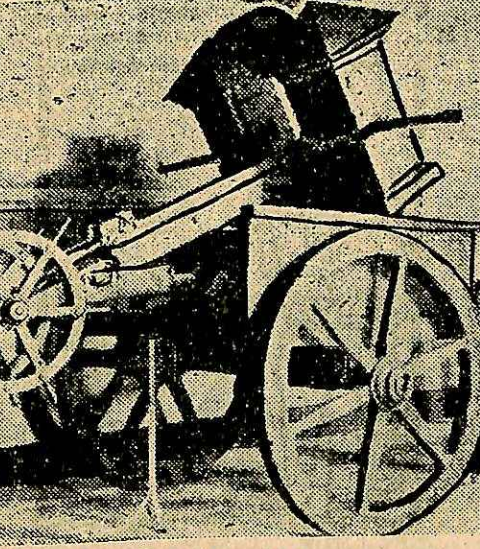
των μικροβίων. Άλλά τὸ καταπληκτικώτερο είναι άλλο. Οί Ρωμαῖοι είχαν και... άρματα μάχης! Ωρισμένοι από τοὺς καταπέλτες πού άναφέραμε και οί ὅποιοι έξεσφενδονίζαν επαναληπτικῶς, με τὴν βοήθεια διαφόρων πρωτογόνων μοχλῶν, τὰ πυριφλεγῆ και μολυσμένα βέλη τους, ήταν τοποθετημένοι επάνω σε κάτι είδη κυλλίθάντων, πού τοὺς έσερναν δυο άλογα. Τὰ άρματα αὐτὰ ήταν επίφοβα στὸν έχθρό, γιατί, ὅπως είπαμε και προηγουμένως, έξεσφενδόνιζαν πολλά βέλη, σκοτώνοντας έτσι δεκάδες στρατιωτῶν μέσα

Τὸ ὕψος τους έφθανε τὰ τριάντα έως σαράντα μέτρα και κατεσκευάζοντο εις άπόστασιν εκατὸ περίπου μέτρων από τὸ φρούριον πού επρόκειτο να έκπορθηθῇ! Σε κάθε ὄροφο των πύργων αὐτῶν έτοπαθετοῦντο από εἴκοσι έως τριάντα στρατιῶτες, ὁλόκληρο δὲ τὸ ξύλινο αὐτὸ οικόδομημα, έστηρίζετο πάνω σε τέσσερους μεγάλους τροχούς.

Μόλις ὁ τροχοφόρος αὐτὸς πύργος έφθανε πλάι στο τεῖχος της πολιορκουμένης πόλεως, οί στρατιῶτες τοῦ τρίτου ὀρόφου κατέβαζαν μιὰ γέφυρα και περνούσαν χωρὶς δυσκολία στο τεῖχος, ενώ άλλοι στρατιῶτες, από τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου, έρριχναν βροχὴν από βέλη κατά των πολιορκουμένων. Φυσικά, για να επιτύχη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὁ κινητὸς πύργος έπρεπε να —αι ψηλότερος από τὸ τεῖχος, ὥστε οί πολιορκηταὶ να βρίσκονται σε πλεονεκτητικὴ θέσι εὐθὺς εξ αρχῆς.

Επὶ πλεον, ὁ πύργος ήταν θαρρακισμένος με άργιλλῶδες γῶμα και με βρεγμένες προβίες, ὥστε να έξουδετερωῦνται ὁ κίνδυνος πυρκαϊᾶς, από τὰ έμπρηστικά βέλη των άμυνόντων.

Ο κριτὸς είχε άλλη άποστολή. Τὸ πολεμικὸ αὐτὸ μηχανήμα έχρησίμευε για τὸ σφυροκόπημα των τειχῶν. Άποτελεῖτο από έναν κοῦφον κορμὸν δέντρου, στήν άκρῇ τοῦ ὁποίου ήταν τοπο-

Ένας καταπέλτης πού άπεκαλύφθη σε ρωμαϊκή πόλη.

σ' ελάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Και τώρα ας έρθουμε στὰ... τάνκες της αρχαιότητος. Τὰ τάνκες αὐτά, πού χρονολογούνται από τὴν εποχὴ των αρχαίων Αιγυπτίων — 4000 χρόνια πρό Χριστό — ήταν κάτι άρματα, συρόμενα από δυο ἢ τέσσερα άλογα. Τὸ μορσινδὸ μέρος ὅπου στεκόταν ὁ άμαξηλάτης ήταν... θαρρακισμένο με σιδερένιες άσπίδες! Καὶ στο κέντρον κάθε τροχοῦ, ήταν τοποθετημένα πολλά δρεπάνια! Όταν τὸ άρμα έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα, οί δρεπανοφόροι τροχοὶ σκορπούσαν τὸν ὄλεθρο με άφάνταστη καταστρεπτικότητά, κόβοντας τὰ πόδια ὄλων ὅσοι δεν άπισθοχώρουν στο πέρασμά τους!

Άλλ' οί αρχαίοι διέθεταν κι' άλλα πολεμικά μηχανήματα, θαυμάσιες έμπνεύσεις, πού αν τὰ καλοπροσέξη κανείς, θά πειθοῖν ότι άποτελοῦν τοὺς κατ' εὐθείαν προγόνους των σημερινῶν πολεμικῶν ὄπλων.

Μεταξύ των μηχανημάτων αὐτῶν, είναι οί κινητοὶ πύργοι και οί κριοί.

Οί κινητοὶ πύργοι, τοὺς ὁποίους έχρησιμοποίησαν για πρώτη φορά οί λεγεῶνες τοῦ Ιουλίου Καίσαρος, πρὸς έκπόρθησιν των ὀχυρῶν φρουρίων, ήταν πραγματικῶς σατανικοί.

θετημένη μιὰ μεγάλη σιδερένια αἰχμή. Ο κορμὸς αὐτός, τὸ έμβολον ας πούμε, ήταν κρεμασμένος από μιὰ γιγαντιαία αλυσίδα, χάρις δὲ σε διαφόρους μοχλοὺς, έπεφτε με ὀρμὴ στὰ πλευρά τοῦ τεύχους κι' άνοιγε θεώρατες ρωγμές.

Αὐτὰ είναι με λίγα λόγια τὰ κυριότερα γνωστὰ πολεμικά ὄπλα των αρχαίων. Τί άνεκάλυσαν ἐπὶ πλεον οί νεώτεροι; Τίποτε. Άπλως έτέλεσσαν τὰ παλαιά ὄπλα.

ZAN ΦΟΥΡΝΙΕ

Λόνια τῆς αγάης

Γράψαμε κι' άλλοτε με πόσο λεπτό τρόπο ώμιλούσαν οί άνδρες τὸν υεαίωναο για τὴν αγαπημένη τους. Έτσι:

Ο Λάππο Τζιάννι, μιλώντας για τὴν εκλεκτή του, θεθαώνει:

«Ρῶτογισμένος ὅποιος τὴν αντικρύζει».

Ο Ντίνιο Φρεσκομπάλντι διακηρύσσει:

«Τὸ βλέμμα της έξουδετερώνει κάθε κακία».

Κι' έργουαστε τώρα στὸν μεγαλειότερο από τοὺς ποιητάς και τοὺς έρωτευμένους, στὸν θεῖον Δάντη πού άπαθανάτισε τὴν Βεατρίκη:

«Κάθε μου σκέψη είναι μιὰ σκέψη λατρείας γι' Αὐτήν».

Ένας εϋθυμος διάλογος του Μαζίμ

Το καινούργιο καπέλλο

Πρόσωπα: ΕΚΕΙΝΗ—ΕΚΕΙΝΟΣ
—ΘΕΑΤΑΙ.

(Έχεινος διαβάσει αφηρημένα. Έκείνη επιστρέφει απ' έξω).

ΕΚΕΙΝΗ.— Καλησπέρα, αγάπη μου! Με περιμένεις πολλή ώρα; Έπιστρέφεις πιά νωρίς σήμερα;
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι, πιά νωρίς από άλλες φορές.ΕΚΕΙΝΗ.— Μά είναι μόλις επτάμιση.
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πές καλλίτερα πώς κοιτάς οκτώ.

ΕΚΕΙΝΗ.— Τώρα δά είδα την ώρα στον αντικρινό μπακάλη: ήταν επτά και είκοσιπέντε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τότε θα άργησες να περάσεις το πεζοδρόμιο. Θα υπήρχε συνωστισμός.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ούτε ψυχή δέν υπήρχε.
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τότε δέν μένει παρά να υποθέσουμε ότι ο μπακάλης έβαλε πίσω το ρολόγι του για να σ' ευχαριστήσει.ΕΚΕΙΝΗ.— Κοροϊδεύεις;.. Είναι άλλωστε πολύ γελοίο να τσακωνόμαστε για πέντε λεπτά... Έσύ, ούτε καλησπέρα δέ μου πες ακόμη...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— (Ξερά).— Καλησπέρα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι όρος είναι αυτό; Πές μου το καλλίτερα, με χαμόγελο... Γιατί είσαι κατσοφισμένος;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— (Με προσοχή).— Καλησπέρα! Είσαι τώρα ικανοποιημένη;

ΕΚΕΙΝΗ.— Κάπως...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— (Την κυττάζει προσεχτικά).— Πολύ παράξενη μου φαίνεται: σήμερα... Σάν ξαναμμένη... Μήπως πήρες κανένα ούζακι;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι λές καλέ! Δέν πίνω ποτέ χωρίς έσένα... (Με θεατρισμό) Τίποτα δέ μ' άρέσει χωρίς έσένα, αγάπη μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ούτε το ούζακι;
ΕΚΕΙΝΗ.— Ούτε! Πήρα μόνο ένα τσάι... με πολύ ώραία θουτήματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κι' εγώ νόμιζα πως τίποτα δέν είναι ώραίο χωρίς εμένα...

ΕΚΕΙΝΗ.— Άς τα αυτά! Ξέρω πως εσύ το τσάι δέν το αγαπάς. Συνεπώς, ήμουνά αναγκασμένη να το πάρω μόνη μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πάει καλά! Μοϋ φαίνεται όμως πως αυτό το τσάι σ' έκαμε πολύ θυλητική...

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν είναι το τσάι, αγάπη μου. Είναι κάτι άλλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μήπως ή χαρά που με είδες; Μολονότι αν έρχόσουν νωρίτερα, θα μ' έβλεπες μισή ώρα πριν.

ΕΚΕΙΝΗ.— Πάλι θάονισες τά ίδια;
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Με συγχωρείς. Και μπορούμε να μάθουμε ποιά είναι αυτό το κάτι άλλο;ΕΚΕΙΝΗ.— Φυσικά. Για κούτα!
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ποϋ να κυττάω;
ΕΚΕΙΝΗ.— Μά εμένα, διάβολε! Κούταξέ με καλά!ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σε κυττάω.
ΕΚΕΙΝΗ.— Και τί βλέπεις;
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μια ώραία γυναίκουλα.ΕΚΕΙΝΗ.— Σαγλή! Δέν βλέπεις τίποτε άλλο; Καμιά αλλαγή;
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καμιά... Με ξανθά μαλλιά έφυγες, με ξανθά επιστρέφεις... Δέν πήγες, φαίνεται, στο κομμωτήριο...

Σέ τρείς πράξεις

ΕΚΕΙΝΗ.— Θα πάψης επί τέλους να με πειράζης;
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά εσύ δέν μου πες να σε κυττάω;

ΕΚΕΙΝΗ.— Όραία! Κι' έπειτα σου λένε να περιποιηθείς τον έαυτό σου για ν' άρέσης στον άνδρα σου! Πώς σου φαίνεται το καινούργιο μου καπέλλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καινούργιο καπέλλο; Μά... Σάν το παλιό. Ένα κουρελάκι, ε-

—Νά μη σε δοϋν τά μάτια μου!

να φτερό... Μοϋ φαίνεται πως όλες οι γυναίκες φορούν τά ίδια καπέλλα...

ΕΚΕΙΝΗ.— Όλες οι γυναίκες; Όστε κυττάξεις όλες τις γυναίκες, εσύ; Κι' όμως, αν κυττάξεις τη δική σου γυναίκουλα, θα βάλεις πως το καπέλλο της έχει κάτι το ιδιαίτερο... έναν άερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Άερα;
ΕΚΕΙΝΗ.— Πάλι τον θάλακα μου κάνεις! Έπί τέλους, σ' άρέσει;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έ, καλό είναι.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μόνο καλό;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καλό, θαυμάσιο, εξαιρετικό! Μήπως θέλεις να σου το γράψω και σε χαρτόσημο;

ΕΚΕΙΝΗ.— Πάντα γελοίες θέσαι, καυμένη. Και το πήρα πάμφθινα. Όκκαζιόν... Μόνο χίλιες δραχμές.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— (Με τρόμο).— Χίλιες δραχμές!

ΕΚΕΙΝΗ.— Μόνο! Δέν μου πες όμως, τί διάβασες στην εφημερίδα όταν ήλθα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τά νέα του πολέμου.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν υπάρχει τίποτα πιο ενδιαφέρον;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πιο ενδιαφέρον;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Έμαθα πως απόψε παίζουν στον κινηματογράφο τις «Τσελλές αγάπες». Είναι ένα θαυμάσιο φίλμ. Θάπρεπε να πάμε να το δοϋμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά τώρα είναι οκτώμιση, κι' άκόμα δέ φαγανε.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ό γουστούλη μου! Σε πέντε λεπτά θα είναι δέκα έτοιμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έσχάς πως λείπει κι' ή υπηρέτρια;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τόσο το καλλίτερο. Θα σου σερβίρω εγώ με τά χεράκια μου. Θα φάμε πρόχειρα σάν νεύοπαντροι. Και στίς θ' ήμασσε έτοιμοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι κάνεις αυτού;

ΕΚΕΙΝΗ.— Βάζω τραπέζι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά αυτό εκεί δέν είναι το τραπέζιόμάντηλο! Είναι το άσπρο μου κασκόλ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν πειράζει. Είπαμε πως θα φάμε πρόχειρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κάνε μου τη χάρη να το άφίσης. Δέν μπορώ να δω έξω με λιγδιασμένο κασκόλ.

ΕΚΕΙΝΗ.— Πολύ παράξενος είσαι, καυμένη! Θα γίνης αίτια ν' αργήσωμε.

(Φεύγει και σε λίγο επιστρέφει με δυο πιάτα στο χέρι).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι σαλάτα είναι αυτή;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν είναι σαλάτα χρουσέ μου. Έβαλα δά τά φαγιά σ' ένα πιάτο για νά τελειώσωμε πιο γρήγορα: λίγο άσταχο, ένα κομμάτι ροσμπίφ, λίγα φα-σόλια, λίγο τυρί και μερικές φράουλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά δά αυτά πλέκουν μέσα στο λάδι από τά φασόλια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι γρινιάρης που είσαι. Θεέ μου! Έλα! Έγώ τελείωσα κιόλας! Φάγε κι' εσύ, χρουσέ μου φάγε!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όσάσο, είσαι πολύ περιποιητική όταν έχεις καινούργιο καπέλλο... Τι κρίμα, να μην μπορώ να σου προσφέρω ένα νέο κάθε μέρα!

ΕΚΕΙΝΗ.— Έτσι, θάχες μια περιποιητική γυναίκουλα με λίγα έξοδα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Προάγματι. Μόνο με χίλιες δραχμές την ήμερα...

(Φεύγουν)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΚΗΝΗ

(Στην σκοτεινή αίθουσα ενός κινηματογράφου. Η προβολή έχει άρχισεί).

ΕΚΕΙΝΗ και ΕΚΕΙΝΟΣ.— Παρντόν, κυρία... Παρντόν, κύριε...

Η ΦΩΝΗ ενός θεατού που του πάτησαν τον κάλο.— Άι!

ΕΚΕΙΝΗ.— Παρντόν, κύριε! Δέν τώ-καμα επίτηδες.

Η ΦΩΝΗ.— Αυτό δά μάς έλειπε, να το κάνης κι' επίτηδες!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— (Σ' εκείνην).— Προάγματι. Αυτό που είπες ήταν πολύ άνοητο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Αυτό λέει ο κόσμος...

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.— Μά καθίστε πρώτα παρακαλώ, κι' έπειτα συζητείτε. Δέν είστε διαφανείς.

ΕΚΕΙΝΗ.— Καθίσαμε, κύριε.

Η 2η ΦΩΝΗ.— (Με ανακούφιση).— Έπί τέλους! Καίριος ήτανε!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— (Σ' εκείνην).— Έτσι, τουλάχιστον, οι άλλοι μάς προσέχουν άναγκαστικά...

ΕΚΕΙΝΗ.— Έσύ φταίς... Με τις παρατηρήσεις σου για τά φαγιά, άργήσαμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Αυτό έλειπε, τώρα! Άς έρχόσουνε πιά νωρίς σπίνι... Μά για να δείξης το καινούργιο καπέλλο σου, γινόμαστε ρεζίλι και μάς βρίζει ο κόσμος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Σώπα καλέ! Σε άκουσε!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— (Έξω φρενών).— Το ίδιο μου κάνει, αν με άκουσε! Ευχαριστήθηκα που ήρθαμε στο σκοτάδι, κι' έτσι κανένας δέν είδε το καπέλλο σου.

ΕΚΕΙΝΗ.— Σε παρακαλώ γινόμαστε (Συνέχεια στη σελίδα 40).

Τά κατοδδωματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Η μανιβέλλα που σκοτώνει

Του Χέρμαν Λάντον

ΤΟ ΑΜΗ-

ΡΟΣ δια-

ρήκτης ε-

νοίξε με κα-

ταπληκτική εύκολια την πόρτα του επι-

στημονικού εργαστηρίου, μπήκε σ' αυτό

και κλείνοντας την έοπίσσω του άναψε το

κλεφτοφανάρο του. Έμεινε σάν απολίθω-

μένος στη θέση του. Καταμεσής του έρ-

γαστηρίου κοιτόταν το πτώμα ενός ήλι-

κιωμένου ανθρώπου. Συγκινημένος τώρα

ο διαρρήκτης, εξέτασε λίγες στιγμές το

πτώμα χωρίς να τ' έγίση και ύστερα

άρχισε να εξετάζει το κάθε τι. Άκολού-

θως άφου πήρε από ένα έρμάρι ένα φια-

λίδιο και τ' έβαλε στην τσέπη του, έγρα-

ψε λίγες λέξεις σε ένα επισκεπτήριο, το

άφησε επάνω στο τραπέζι, και βγήκε.

Το πρωί, κατά τις έννέα, ένφ' ο άριστο-

κράτης Μάρτεν Ντάλ διάβαζε στο δωμά-

τιό του τά πρωινά φύλλα, δεχόταν την έ-

πισκεψη του Σούμερ.

— Ό! Νά μια εύχρηστη πρωινή εκ-

πληξη! Ποιάς χαλδής άέρας;

— Ήλθα για δυο λόγους.

— Άς τούς άκούσουμε. Ποιάς ο πρώ-

τος;

— Ήθελα να σε ρωτήσω πως πέσα-

σες τη βραδυά σου.

— Γιατί αυτή ή άδιακρισία;

— Γιατί χθές βράδυ, ο «Λωποδύτης-

Φάντασμα» διέρρηξε το εργαστήριο του

«Άσιγκτον Μάνορ» και έκλεψε μέσα α-

πό αυτό ένα τρομερό δηλητήριο.

— Δηλητήριο; Για να τ' κάνη τί; Για

να αυτοκτονήσει ή για να ξεμπερδέψη

έλη τη «Σκότλαντ-Γουάρντ»;

— Ή στιγμή είναι ακατάλληλη για ά-

στειότητες. Μάρτεν! Ένας σοφός του ο-

ποίου είχαμε την άνάγκη στίς κρίσιμες

αυτές ώρες που περνάει ή αυτοκρατορία,

δέν ύπάρχει πιά από χθές το βράδυ!

— Ποιάς αυτός;

— Ο τοξικόλόγος Φρέντ Ντίξον, διευ-

θυντής του «Άσιγκτον Μάνορ»! Σήμερα

το πρωί, βρέθηκε νεκρός μέσα στο έργα-

στήριό του. Ή κυβένηση του είχαν ά-

ναθέσει να βρή το αντίδοτο ενός τρομε-

ρού δηλητηρίου, το όποιον έφευρε τώρα

τελευταία έχθαικό μας κράτος και με το

όποιο άπειλούνται οι στρατιώτες μας και

οι πληθυσμοί μας. Ή «Ιντέλλιζανς-Σέρ-

βις» κατόρθωσε, εκθέτοντας σε μύριους

κινδύνους δυο από τους πιο ικανούς αν-

θρώπους της, να προμηθευθή ένα φιαλί-

διο του δηλητηρίου αυτού και να τ' ο πα-

ραδώσει στον Φρέντ Ντίξον, για να βρή

το αντίδοτό του. Πρόκειται περί κεραυ-

νοβόλου δηλητηρίου. Ο έγχθός μπορεί

να μάς τ' εκτοξεύη με βόμβες, ως άεριο

ή όπωσδήποτε άλλως! Μπορεί και να θά-

ψη μ' αυτό τις σφαίρες του! Μία καρφί-

στα βαμμένη με τ' δηλητήριο αυτό, με

μια άμυγή, κεραυνοβολεί παχυδερμό! Σή-

μερα τ' πρωί, ο σοφός Φρέντ Ντίξον βρέ-

θηκε νεκρός καταμεσής του εργαστηρίου

του!

— Διάολε! Πρόκειται πράγματι περί

άπωλείας. Κι' αυτό τ' δηλητήριο έκλε-

ψε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

— Αντί άλλης άπαντήσεως, ο ινσπéκτωρ

Σούμερ έδειξε στον φίλο του ένα έπισκε-

πτήριο λέγοντάς του:

— Διάβασε τί γράφει στο έπισκεπτή-

ριό του, που τ' όρκηκαμε επάνω στο τρα-

πέζι του σοφού.

Ο Μάρτεν Ντάλ πήρε τ' έπισκεπτή-

ριο και διάβασε:

«Ήλθα εδώ με την πρόθεση να πάρω

» λίγο από τ' δηλητήριο «Χ» και να

» βοηθήσω εν άγνοία του τόν σοφού

» Φρέντ Ντίξον στίς έρευνές του. Τόν

» βρήκα νεκρόν. Παίρνω μαζί μου τ' ο

» φιαλίδιο, για να συνεχίσω τ' έργο

» του».

— Ο Λωποδύτης-Φάντασμα αν

— Τό ότι ο σατανάς αυτός θα βρή τ' ο

αντίδοτο, είναι πράγμα για τ' όποιο δέν

χωρεί ή παραμικρή άμφιβολία, για μένα

τουλάχιστον! συμπλήρωσαν ο Σούμερ. Έ-

κείνο όμως, που έπείγει, είναι να μάθου-

με πως πέθανε ο Φρέντ Ντίξον! Πρόκει-

ται περί αυτοκτονίας, περί δυστυχήματος

ή περί δολοφονίας; Γι' αυτό ήλθα να σε

πάρω μαζί μου. Αυτός είναι ο δεύτερος

λόγος τής πρωινής μου έπισκέψεως.

— Είμαι στη διάθεσή σου.

— Σημείωσε ότι ο σοφός ήταν άσφα-

λισμένος για 25000 λίρες και ότι αν ήυ-

ποκτόνησε, όπως ύποστηρίζεις ή άσφα-

λοιτή εταιρεία! Άδιαφορώ για τήν ασφάλεια,

αλλά δέν έννοώ να θιγθή ή μνήμη

του θείου μου.

— Ένα χαρτί ριγμένο στο πάτωμα έξι-

νυσε την προσοχή του Μάρτεν Ντάλ, ό

όποιος έσκυψε και τ' όρκησε. Ήταν ένα

φύλλο δαντελλωτό από τ' ένα μέρος προ-

δίδοντας ότι είχαν άποσπασθή από ένα

μπλόκ. Στο επάνω μέρος είχε τυπωμένη

την έπικεφαλίδα «Άσιγκτον Μάνορ» άλ-

λά, παραδόξως, ή έπικεφαλής ήτο πλαγι-

ως τυπωμένη. Δηλαδή, τ' φύλλο που

βρήκε ο Μάρτεν Ντάλ ήταν όπως τ' ο κα-

τωτέρω σχήμα:

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Όταν φθάσανε στο «Άσιγκτον Μάνορ», βρήκαν πλήθος άστυνομικών και δικαστικών. Τους υποδέχθηκε ο Τζών Ντίξον, ο όποιος φαινόταν καταστρανοχωρημένος.

— Προσέτε παρακαλώ, ινσπéκτωρ.

— Έφερα μαζί μου και τόν φίλο μου

Μάρτεν Ντάλ, ο όποιος ενδιαφέρθηκε για

την υπόθεσή σας.

— Ευχαριστώ, τζέντλεμαν για τ' εν-

διαφέρον σας. Ο θάνατος του θείου μου,

είμαι βέβαιος πως θα λύπησε έλο τόν κό-

σμο.

— Νομίζετε πως πρόκειται περί δυσ-

τυχήματος;

— Ά! Όσο γι' αυτό είμαι υπερβεβαι-

ος. Ο θείος μου δέν είχε κανένα λόγο

ν' αυτοκτονήσει. Προσέτε μαζί μου στο

εργαστήριο και θα βεβαιωθείτε και μόνος

σας από τά πράγματα, πως πρόκειται πε-

ρί δυστυχήματος.

Οι τρείς άνδρες πέρασαν στο εργαστή-

ριο και ο Τζών Ντίξον άρχισε να εξηγεί:

— Νά! Σ' αυτό έδώ τ' μέρος βρέθηκε

τ' ο πτώμα του θείου μου. Ο καυμένος θα

κατάλαβε ότι κατά λάθος πήρε δηλητή-

ριο και σηκώθηκε από τ' τραπέζι για

να ζητήσει βοήθεια, αλλά, έπεσε μόλις

έκοψε λίγα βήματα.

— Μεθ φαίνεται πολύ περίεργο να πά-

ρη κατά λάθος δηλητήριο, ένας άνθρω-

πος πιά διαρκώς άσχολείται με τήν το-

ξικολογία.

Στο τραπέζι του σοφού, βρήκε τ' ο μπλόκ από τ' όποιον είχαν άποσπασθή αυτό τ' φύλλο. Τά φύλλα όμως, τ' ο μπλόκ δέν έφεραν τυπωμένη την έπικεφαλίδα.

— Καταλαβαίνω τήν άπορία σας και θα σας τήν λύσω, επενέβη λέγοντας ο Τζών Ντίξον. Ο θείος μου, για λόγους άσφαλείας, όταν έστειλε σημειώματα στην «Ιντέλλιζανς - Ζέρβις, μεταγροιστάται φύλλα τ' ο μπλόκ αυτό, όμοιο τ' ο οποίου δέν βρίσκεται στην άγορά. Πρόκειται περί μπλόκ τής «Ιντέλλιζανς-Σέρβις». Όταν λάμβανε σημείωμα τ' ο θείου σε έλλο χαρτί, θα καταλάβαινε ότι τ' ο σημείωμα ήταν πλαστό. Τ' ο χαρτί αυτό έχει ιδιαί-

τετα χαρακτηριστικά όμοια με γυνὸν ὁ-
φθαλμοὺν πὸν μόνον ἢ «Ἰντέλλιζανς-Σέρ-
βις» γνωρίζει νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ. Ἐπειδὴ
ὅμως καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια
ἐργάζονται γιὰ τὴν «Ἰντέλλιζανς-Σέρ-
βις» ἐκρίθη ἀπαραίτητο νὰ φέρῃ τὸ κάθε
φύλλο τὴν ἐπιγραφίδα τοῦ ἐργαστηρίου.
Γιὰ λόγους ἀσφαλείας ἐπίσης, ἐκρίθη
φρόνιμο, τὰ διάφορα μπλόκ νὰ μὴν εἶναι
τυπωμένα. Ὁ θεῖος μου, ὅπως καὶ οἱ
ἄλλοι σοφοὶ ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν
«Ἰντέλλιζανς-Σέρβις» ἀποσποῦσε ἕνα
φύλλο ἀπὸ τὸ μπλόκ κάθε φορὰ ποὺ ἐ-
πρόκειτο νὰ στείλῃ σημεῖωμα καὶ ἐτύπω-
νε μόνος του τὴν ἐπιγραφίδα.

— Πῶς τὴν ἐτύπωσε;
— Μ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ μικρὸ πιεστήριο
ποὺ βλέπετε πάνω στὸ τραπέζι, πρὸς τὰ
δεξιά! Φαίνεται ὅταν παυγινάξῃ ἢ ὅταν ἐ-
να «πρές-παπιόν» καὶ ὅμως εἶναι τέλει-
ο πιεστήριο! Φέρει ἀκόμη καὶ ἀριθμητήρα,
ποὺ σημειώνει πόσα φύλλα τυπώθηκαν!
Τὸ φύλλο αὐτὸ ποὺ δοῦναι καὶ ποὺ δὲν
φέρει τὴν παραμικρὴ σημείωση, προδίδει
ὅτι ὁ θεῖος μου ἔνοιωσε τοὺς πρώτους
φοιτοὺς πόνους τὴν στιγμή ποὺ τύπωσε
ἕνα φύλλο γιὰ νὰ στείλῃ κάποιον σημεῖω-
μά του στὴν «Ἰντέλλιζανς-Σέρβις».

— Πηγαίνει μετὰ τώρα παρακαλῶ,
στὸ πτώμα τοῦ θεῖου σας.

— Περᾶστε παρακαλῶ.
Τὸ πτώμα βρισκόταν ἐκπλωμένο στὸ
χερσίδι καὶ σχεπασιμένο μετὰ ἕνα σεντόνι.
Ἡ νεκροψία θὰ γινόταν τὸ ἀπόγευμα.
Με φαινομενικὴ συγκίνηση, ὁ Τζὼν Ντί-
ξον ἀναστήκασε τὸ σεντόνι ἀπὸ τὸ πρό-
σωπο τοῦ νεκροῦ. Ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸ
κῦτταξε μιά στιγμή καὶ στράφηκε πρὸς
τὸν Τζὼν Ντίξον:

— Τί ἤρεμη φουρογνομία! Ἐχετε δι-
κην, μίστερ Ντίξον! Δὲν εἶναι δυνατό νὰ
ἠτοχτόνησῃ ὁ θεῖος σας! Εἶναι δυνατό
νὰ πῆτε σὲ κάποιον νὰ μοῦ φέρῃ τὴν
τσάντα μου ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό μου;

— Ἀμέσως! ἔκαμε μετὰ προθυμία ὁ Τζὼν
Ντίξον θγαίνοντας ἀπὸ τὴν κρεββατοκά-
μαρα.

Ἀμέσως ὅμως, μόλις ὁ Τζὼν Ντίξον
ἤλθε, ὁ Μάρτεν Ντάλ ξεσκεπάζει τὰ χέ-
ρῃ τοῦ νεκροῦ. Στὴ ρίζα τοῦ δεικτοῦ
τοῦ δεξιοῦ χεροῦ, ὑπῆρχε μιά μικροσκο-
πικὴ ἀμυγλὴ σὴν τοίμπημα βελόνας. Ἰσ-
χυομυγέλασε χωρὶς νὰ πῇ λέξι στὸν Σού-
μερ ποὺ τὸν κῦτταξε ἀπορώντας καὶ ἔα-
νε σκεπάζει τὰ γέφυρα τὴν στιγμή ποὺ ἐ-
πανερρόταν ὁ Τζὼν Ντίξον.

— Στὸ αὐτοκίνητό σας μίστερ Ντάλ
δὲν βοήθησε καμμιὰ τσάντα.

— Δὲν τὴν πήρα μαζί μου; Τί ἀφρη-
τὸ μένος ποὺ εἶμαι! Ἀς ἐπανέλθουμε στὸ
ἐργαστήριον.

Μέσα στὸ ἐργαστήριον ἔμειναν δέκα πα-
οῖπου λεπτά καὶ, ἀφοῦ οἱ δύο φίλοι πῆ-
σαν διάφορες σημειώσεις, ὁ Μάρτεν Ντάλ
στοάσθηκε πρὸς τὸν Σούμερ:

— Ἰσπεκτωρ, γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχου-
με νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο ἐδῶ μέσα.
Μποροῦμε νὰ πηγαίνουμε γιὰ νὰ ἐπανέλ-
θουμε μετὰ τὴν νεκροψία.

— Γιὰ τὴν ὥρα ποῖα εἶναι ἡ γνώμη
ἀφ' ἧς ὁ Τζὼν Ντίξον.

— Δὲν πιστεύω ὅτι πρόκειται πε-
ρί τῆς.

— Ἄντε, νὰ βγῇ. Ὁ Σούμερ παρᾶ-
— Ὁ φίλος του ξεγνοῦσε τὸ μπα-
— ἔκαμε νὰ τὸ πῇ ἄλλὰ

— μετὰ τὸ γέει μετᾶς βλέποντας
τὴν ἄγρια ματιά ποὺ τοῦρῳε ὁ Μάρτεν
Ντάλ. Ἡ ματιά ἐκείνη ἔλεγε: «Ἀφ' ἧς
το λοιπὸν ἔλθεις ἐκεῖ ποὺ τῷ ὄντι σου».

— Στὴν ἔξοδον, κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο, ὁ
Μάρτεν Ντάλ θυμήθηκε τὸ μπαστούνάκι
του:

— Τὸ μπαστούνι μου!

Καὶ γοῶς νὰ περμένη τὴν προθυμία
τοῦ Τζὼν Ντίξον. Ἐξαμπεῖκε γοῶς
στὸ ἐργαστήριον, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ σὲ λί-

γο κρατῶντας τὸ μπαστούνάκι του.

— Χαίρετε μίστερ Ντίξον! Καὶ μὴν ἀ-
νησυχεῖτε γιὰ τὴν μνήμη τοῦ θεῖου σας!
Θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αὐ-
τοκτονίας.

— Ὅταν ἀπομακρύνθηκε λίγο τὸ αὐτοκί-
νητο, ὁ Σούμερ ρώτησε μ' ἀνυπομονησία:

— Τί μπήκες νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ ἐργα-
στήριον μαζί μὲ τὸ μπαστούνι σου;

— Αὐτὸ ἐδῶ!

Καὶ λέγοντας, ἔβγαλε καὶ τοῦ ἔδειξε
ἕνα φύλλο τοῦ μπλόκ μετὰ τυπωμένη ἐπι-
γραφίδα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἡ ἐπιγε-
γραφὴ ἦτο κανονικὰ τυπωμένη.

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Ὅα δοῦμε σὲ λίγο.

— Ποῦ μὲ πηγαίνει τώρα;

— Στὴν «Σκότλαντ-Γουάρδ». Θάχατε

σίγουρα ἐκεῖ κανέναν ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ
κατεβῇ καὶ νὰ πῇ ἕνα μπάνιο μέσα σ'
ἕνα βαθὺ πηγάδι.

— Πῶς ὄχι;

— Θαυμάσια. Πᾶμε νὰ τὸν παραλά-
βουμε γιὰ νὰ τελειώσουμε μ' αὐτὴ τὴν
ὑπόθεσιν πρὶν ἀπὸ τὴν νεκροψία.

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Ἐξήντα ἀπὸ μιά ὥρα, οἱ δύο φίλοι ἐ-
πείστρεφαν συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕναν ἄνδρα
με ὕψος ἐργατοῦ. Στὸ αὐτοκίνητο μέ-
σα, ἄφηναν μιά ἀνεμόσκαλα καὶ μερικὰ
ἐργαλεία. Οἱ δικαστικοὶ συνέχισαν τὸ ἐρ-
γο τους καὶ ὁ Τζὼν Ντίξον ἐσπευσεν εἰς
προϋπὸντησίν των:

— Ἐπιστρέψατε κιόλας;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Σούμερ. Σκέ-
φθηκα ὅτι μὴ ἀναπαράσταση τοῦ δυστυ-
χήματος πρὶν ἀπὸ τὴν νεκροψία δὲν θά-
ταν ἀσκόπη. Εἶναι ἐδῶ ὁ ἀντιπρόσωπος
τῆς ἀσφαλιστικῆς εταιρείας;

— Μάλιστα. Δὲν ἀπομακρύνθηκε οὔτε

λεπτό.

— Τόσο τὸ καλλίτερο. Θὰ προβοῦμε
στὴν ἀναπαράσταση ἀμέσως.

Σὲ λίγο, δικαστικοὶ καὶ ἀστυνομικοὶ
περνοῦσαν τὸ ἐργαστήριον. Στὸ τραπέζι,
τοποθετήθηκε ἕνα φλυτζάνι μετὰ νερὸ ποὺ
ἀντιπροσώπευε τὸν τίτλιο τοῦ σοφοῦ.

— Μίστερ Ντίξον, ἔκαμε ὁ Μάρτεν
Ντάλ, θὰ λάβετε τὴν λύπη νὰ ὑποδυθῇ-
τε κατὰ τὴν ἀναπαράσταση τὸ πρόσωπο
τοῦ ἀτυχοῦ θεῖου σας. Εἶναι ἀπαραίτητο.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε...

— Τὸ τίλλιο εἶναι ἐκεῖ. Εἰσθε αὐτὴ
τὴ στιγμή, ὁ σοφὸς ἀλλὰ ἀφηρημένος
Φρέντ Ντίξον. Καθίστατε στὸ καθίσμα
τοῦ τραπέζιου. Θαυμάσια! Ἐργάζεσθε...

Ἡ σκέψις σας ταξιδεύει σὲ ἄλλους
κόσμους... Ὁραῖα... Διαβάζετε κάτι σ'
αὐτὸ τὸ βιβλίον περὶ τοξικολογίας... Ἡ
μυοειδία τοῦ τίλλιου ποὺ ἀγγίζει μπρὸς
σας, σὰς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν σκέψιν σας...

Σηκώνετε νὰ πάρετε τὴν δυναμωτικὴν
σταγόναν ἀπὸ τὸ ράφι... Σηκωθῆτε... Τὰ
δύο φιαλίδια εἶναι ἴδια...

Ἀφ' ἧς ἔλατε, ὁ σοφὸς ἀλλὰ ἀφηρημένος
Φρέντ Ντίξον. Καθίστατε στὸ καθίσμα
τοῦ τραπέζιου. Θαυμάσια! Ἐργάζεσθε...

Ἡ σκέψις σας ταξιδεύει σὲ ἄλλους
κόσμους... Ὁραῖα... Διαβάζετε κάτι σ'
αὐτὸ τὸ βιβλίον περὶ τοξικολογίας... Ἡ
μυοειδία τοῦ τίλλιου ποὺ ἀγγίζει μπρὸς
σας, σὰς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν σκέψιν σας...

Σηκώνετε νὰ πάρετε τὴν δυναμωτικὴν
σταγόναν ἀπὸ τὸ ράφι... Σηκωθῆτε... Τὰ
δύο φιαλίδια εἶναι ἴδια...

Ἀφ' ἧς ἔλατε, ὁ σοφὸς ἀλλὰ ἀφηρημένος
Φρέντ Ντίξον. Καθίστατε στὸ καθίσμα
τοῦ τραπέζιου. Θαυμάσια! Ἐργάζεσθε...

Ἡ σκέψις σας ταξιδεύει σὲ ἄλλους
κόσμους... Ὁραῖα... Διαβάζετε κάτι σ'
αὐτὸ τὸ βιβλίον περὶ τοξικολογίας... Ἡ
μυοειδία τοῦ τίλλιου ποὺ ἀγγίζει μπρὸς
σας, σὰς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν σκέψιν σας...

Σηκώνετε νὰ πάρετε τὴν δυναμωτικὴν
σταγόναν ἀπὸ τὸ ράφι... Σηκωθῆτε... Τὰ
δύο φιαλίδια εἶναι ἴδια...

Ἀφ' ἧς ἔλατε, ὁ σοφὸς ἀλλὰ ἀφηρημένος
Φρέντ Ντίξον. Καθίστατε στὸ καθίσμα
τοῦ τραπέζιου. Θαυμάσια! Ἐργάζεσθε...

Ἡ σκέψις σας ταξιδεύει σὲ ἄλλους
κόσμους... Ὁραῖα... Διαβάζετε κάτι σ'
αὐτὸ τὸ βιβλίον περὶ τοξικολογίας... Ἡ
μυοειδία τοῦ τίλλιου ποὺ ἀγγίζει μπρὸς
σας, σὰς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν σκέψιν σας...

Σηκώνετε νὰ πάρετε τὴν δυναμωτικὴν
σταγόναν ἀπὸ τὸ ράφι... Σηκωθῆτε... Τὰ
δύο φιαλίδια εἶναι ἴδια...

Ἀφ' ἧς ἔλατε, ὁ σοφὸς ἀλλὰ ἀφηρημένος
Φρέντ Ντίξον. Καθίστατε στὸ καθίσμα
τοῦ τραπέζιου. Θαυμάσια! Ἐργάζεσθε...

Ἡ σκέψις σας ταξιδεύει σὲ ἄλλους
κόσμους... Ὁραῖα... Διαβάζετε κάτι σ'
αὐτὸ τὸ βιβλίον περὶ τοξικολογίας... Ἡ
μυοειδία τοῦ τίλλιου ποὺ ἀγγίζει μπρὸς
σας, σὰς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν σκέψιν σας...

τα πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὴν κόγχην, πιά-
ζει μετὰ τὸ δακτύλο του τὸ μέρος οὗ ποὺ ἐ-
νοιῶσε τὸ τοίμπημα καὶ ξεπετιέται μιά
σταγόνα αἵμα. Ἀλωμαίει περισσότερο,
γίνεται χέρινος.

— Αἰσθανεσθε τίποτα; ρώτησε ὁ Μάρ-
τεν Ντάλ.

— Τί... Τί σημαίνει αὐτό;...

— Πρόκειται περὶ πιστῆς ἀναπαράστα-
σεως ἐγκλήματος καὶ οὐκ αὐτοκτονίας ἢ
δυστυχήματος! Μεθαίνατε ὅπως πᾶσαν ὁ
θεῖος σας! Νοιώθετε κιόλας τὴν ἐνέργεια
τοῦ δηλητηρίου!

— Βοηθεῖα!... Γιὰ τὸ Θεό!... Κόψτε
μου τὸ χέρι!... Εἶναι τρομερό!... Ἐνα αν-
τίδοτο!... Πῶς!... Πῶς ἔγινεν αὐτό!...

Καὶ λέγοντας ἔπασε σφαδάζοντας κατὰ
γῆς.

— Σούμερ, ἔκαμεν ἀτάραχος ὁ Μάρ-
τεν Ντάλ. Πιάσε του τὸ χέρι ἀλλὰ μὴ τοῦ
τὸ κόψῃς. Πέρασέ του τὴν χειροπέδαν
σου. Δὲν εἶναι δηλητηριασμένος, καὶ ἂν
θὰ πᾶν, θὰ πεθάνῃ στὴν κρεμάλα! Τὸν
τοίμπησε μιά ἀπλή βελόνα φωνογράφου!

Τὸ τραυματισμένο μικρὸ πιεστήριον, μετὰ
τὴν δηλητηριασμένη βελόνα, θὰ μᾶς τὸ θγα-
λῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ»
μέσα ἀπὸ τὸ πηγάδι!

Καὶ στραφόμενος πρὸς τοὺς δικαστι-
κοὺς καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς:

— Εἶναι ἀπλούστατο, κύριοι! ὁ κύριος
ἀπὸ δῶ, μόνος κληρονόμος τοῦ Φρέντ
Ντίξον, βιάστηκε νὰ κληρονομήσῃ. Πρὸς
τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὅλας μὴ βελόνας στὸ
κεραυνοβόλο δηλητήριο ποὺ ἔξισταζε ὁ
σοφὸς ζητώντας τὸ ἀντίδοτο. Δὲν ἐπρε-
πε ὅμως, τὴν βελόνα αὐτὴ νὰ τὴν βάλῃ
στὸ λαστιγμένο χεροῦλι αὐτοῦ τοῦ πια-
στηρίου. Θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον. Κα-
τεσκεύασε λοιπὸν ἕνα ὄμοιο καὶ ἔλα μί-
κρὸ πιεστήριον, ποὺ θὰ βρεθῇ σὲ λίγο με-
σα στὸ πηγάδι. Ἐκαμε ὅμως, τὴν ἀπρο-
σεξία, στὸ δεύτερον αὐτὸ πιεστήριον, νὰ ἐ-
φαρμόσῃ ἐσφαλμένως τὴν πλακίτσαν τῆς
ἐπιγραφίδος. Ἀφοῦ σκότωσε ἐντὶ τον
θεῖο του, ἀντικατέστησε τὸ πιεστήριον μετὰ
τὸ κανονικὸ καὶ ἔκαμε τὴν σκηνοθεσίαν
τῶν φιαλίδων γιὰ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ σο-
φὸς, μετὰ τὴν ἀφρημαδία του πῆρε δηλη-
τήριο ἀντὶ νὰ πῇ δυναμωτικὴν σταγό-
ναν! Τώρα, πῶς ἐξήγησάτε τὴν ὑπόθεσιν;

Ἀπλούστατο καὶ αὐτό! Τὸ φύλλο αὐτό
τοῦ μπλόκ μετὰ τὴν ἐπιγραφίδα ἀνάποδα
τυπωμένη, μετὰ ἔβαλε σὲ ὑπόψιν! Παρα-
τήρησα ὅτι ἦσαν ἀδύνατον νὰ χωρῇ ἡ
βελόνα τὸ φύλλο μέσα στὸ πιεστήριον!

Ὅταν ἐφευγα, ἐπέστρεψα στὸ ἐργαστή-
ριον γιὰ νὰ πάρω τὸ μπαστούνι μου ποὺ
ἤλθεν εἰς ἐξέτασιν! Ἐτύπωσα τότε ἄλλο
φύλλο καὶ εἶδα ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ τυπώ-
θηκε κανονικὰ! Αὐτὸ μετὰ ἔπεισε πῶς ὁ
σοφὸς καὶ δεύτερον πιεστήριον, τραυ-
ματισμένο! Κατάλαβα τὴν ὅλη μαζοῦδαν
γιατὶ εἶχα δῇ τὴν ἀμυγλὴν στὸ γέει τοῦ
πρώματος. Γρήγορα-γρήγορα ἔγινε μιά
βελόνα τοῦ φωνογράφου στὸ λαστιγμένο
χεροῦλι τοῦ πιεστηρίου ποὺ βρισκόταν ἐ-
δῶ καί... εἶδατε τὸ ἀποτέλεσμα! Ὁ σοφὸς
Φρέντ Ντίξον δὲν ἠτοχτόνησε. Δολοφον-
ήθηκε πρὶν ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο του.

— Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ ἀλωποδύ-
της-Φάντασμα ἀνέλαβε τὴν συνέχισή
του, ἔκαμε γαμνογλώτταν ὁ Σούμερ. Ὑ-
πὸνται ὅτι ὅσπου νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ
ἀντίδοτο, δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν συλ-
λάβῃ ἔστω καὶ ἂν τὸν πιάσω μετὰ τὸ χέρι
του στὴν τσέπη μου!

Καὶ κάμνοντας μιὰν ἀπότομην κίνησιν,
ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Μάρτεν Ντάλ στὴν
τσέπη του:

— Τί θέλεις;

— Ἐνα τσιγάρο. Τελείωσαν τὰ δικὰ

μου.

— Ἀ! Λέω καὶ ἐγὼ! Ἀλλὰ θ' ἀνάψῃς

τσιγάρο τώρα; Ὅα κόβεις τὴν δρεξή σου.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσιν)

Τὰ παρόξενα τῆς φύσεως

Ἡ «φθίσις» τοῦ κασιτερου

Ἀρρωσταίνουν καὶ τὰ μέγαλλα!

Οἱ ἀρρώστειες ποὺ κτυποῦν τὸ
σο σκληρὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυ-
τά, δὲν ἐξαιροῦν οὔτε τὰ μέ-
γαλλα.

Γιατὶ καὶ αὐτά, ὅπως τὰ ζωντανὰ
πλάσματα, ὑφίστανται συχνὰ παθή-
σεις «μεταδοτικὰς» ἢ ἐπιδημίας, ποὺ
μεταδίδονται ἀπὸ ἕνα εἶδος σὲ ἄλ-
λο εἶδος, τῆς αὐτῆς ὕλης, ἢ καὶ δια-
φορετικῆς.

Οἱ πρώτες παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν
φαινομένων αὐτῶν ἔγινον πρὸ πε-
νήντα περίπου ἐτῶν, ἀλλὰ μόλις πρὸ
εἰκοσιπέντε ἐτῶν εὐρέθη ἡ ἐπιστη-
μονικὴ τῶν ἐξηγήσεων.

Πρῶτος ὁ Γερμανὸς χημικὸς Ἔρ-
ντμαν παρατήρησε τὸ 1851 κατὰ πα-
ράξενον καὶ ἀνεξήγητον μεταβολὴν
πάνω στοὺς παλαιούς σιδηροὺς τοῦ
ἀρμονίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ζάιτς.

Περὶ ὅσον ὅμως νὰ τὴν ἀποδώσῃ
στὴν παλμικὴν δονήσιν τοῦ μετάλ-
λου, κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας
τοῦ ἀρμονίου. Καὶ πέρασαν δεκαε-
κτὼ χρόνια, χωρὶς νὰ δοθῇ καμμιὰ
σημασία στὸ φαινόμενον.

Τὸν Φεβρουάριον ὅμως τοῦ 1868, ὁ
καθηγητὴς Φρίτζε, τοῦ Πανεπιστη-
μίου τῆς Πετρούπολεως (ποῦ ἀγνο-
οῦσε, ἄλλωστε, τὴν παρατήρησιν τοῦ
δρος Ἔρντμαν) ἐκλήθη νὰ λύσῃ
μιὰ διαφορὰ ποὺ ἠγέρθη μετὰξὺ ἐ-
νὸς ἐμπόρου καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν
ρωσικῶν τελωνείων.

Ὁ ἔμπορος αὐτὸς εἶχε ἀποθηκεύ-
σει στὰ τελωνεῖα μιὰν ὀρισμένη πο-
σότητα κασιτέρου, καὶ ἡ ποσότης
αὐτὴ εἶχε χαθῇ μυστηριωδῶς. Στὴν
θέσιν τῆς βρέθηκε μιά σκόνη, ποὺ ἡ

ὀσμήνην τοῦ ἀρμονίου τῆς ἐκκλη-
σίας τοῦ Ζάιτς, ὅπως τοὺς παρατήρη-
σε ὁ δὼρ Ἔρντμαν.

Χημικὴ ἀνάλυσις ἀπέδειξε ὅτι ἦταν
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ καθηγητὴς Φρίτζε θυμήθηκε
τότε πῶς στὸ παρελθόν, μιά σημαν-
τικὴ ποσότης κασιτερίων κουμπι-
ῶν γιὰ στρατιωτικὰς στολές, ἀποθη-
κευμένη σ' ἕνα δημόσιον κατάστημα,
εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς, καὶ
στὴν θέσιν τῆς εἶχε πάλιν βρεθῇ ἕνας
δγκος σκόνης.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

Ὁ κασιτέρας ποὺ ἦταν κασιτέρας
καὶ αὐτὴ κασιτέρας.

για ἡ νομίσματα καμωμένα μετὰ κασι-
τέρας. Ἀμέσως ἐχωρίσθησαν τὰ
«ὀ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

Ενα συγκλονιστικόν μυθιστόρημα

Υπό Έ. Μπρόντε

Τὰ προηγούμενα

Ο ιδιοκτήτης του Πύργου της Καταιγίδος, Χρήσιμος, παντρεύει διά της βίας την ανήλικη του Κάτου με τον σχεδόν έτοιμοθάνατο γιό του Λίντον. Πέντε μέρες μετά τον γάμο αυτό πεθαίνει ο πατέρας της Κάτου στην άγκυρα της κόρης του κι' ο Χρήσιμος παίρνει όριστικά την Κάτου στον Πύργο της Καταιγίδος. Η οικογένειά της οικογενείας Λίντον Νέλλη, που διηγείται την ιστορία αυτή, μένει στο σπίτι των κυρίων της, και δεν έχει το δικαίωμα να πάει στον Πύργο της Καταιγίδος. Μια μέρα, όμως, διακινδυνεύει μια προσέγγιση στον άπληρομένο πύργο και αυθαίρετα από την Τζίλλα την μαγεύει οτι: ο Λίντον είναι πολύ άρρωστος.

18ον

ΚΑΠΟΥ-κάπου έρχότανε στην κουζίνα. Ήταν σαν χαμένη και φαινόταν σαν να ζητούσε βοήθεια. Έγώ άρχισα να την λυπάμαι, αλλά και δεν μπορούσα να παρακαλώ τον κύριό μου. «Μιά-δυο φορές μου συνέβη, άφοδ όλοι έπεσαν για ύπνο, να άνοιξώ έγώ την πόρτα μου και να βγώ έξω για να ιδώ τί γίνεται. Είδα τότε την Κα Λίντον καθισμένη στο κεφαλόσκαλο να κλαίη. Την λυπήθηκα, αλλά δεν τόλμησα να την ρωτήσω τί είχε. Μπήκα άμέσως μέσα. Γιατί, να σου πώ, κυρία Νέλλη μου, δεν είχα καμμία διάθεση να χάσω στα καλά καθούμενα τη θέση μου.

«Επί τέλους, μια νύχτα, μπήκε άποφασιστικά στο δωμάτιό μου και με κατατρόμαξε μ' αυτά τα λόγια: «Είδοποιήστε τον κύριον Χήθκλιφ ότι ο γιός του πεθαίνει... Είμαι βεβαία αυτή τη φορά... Σηκώθηκε άμέσως και πηγαίνετε να τον είδοποιήσετε.

«Κι' έφυγε άμέσως. Μόλις έμεινα μόνη, συλλογίσθηκα: «Θά γελάσθηκε... Δεν πιστεύω να έφθασε ή ώρα του Λίντον... Ας μην άνησυχήσω τον πατέρα του, χωρίς λόγο». Κι' άποκοιμήθηκα. Σέ λίγο, όμως, ξύπνησα από το κουδοῦνι.

«Τό μόνο κουδοῦνι που είχαμε βάλει επίτηδες για τον Λίντον, μέσα στο δωμάτιό του.

«Έτρεξα άμέσως στο δωμάτιο του κυρίου και του άνεκοίωνα τους φόβους της Κάτου. Ξεστόμισε μια φριχτή βλαστήμια, πήρε στα χέρια του τό σπαρμασέτο και τράβηξε για τό δωμάτιό τους. Τόν άκόλουθησα.

«Η Κάτου ήταν καθισμένη πλάι στο κρεβάτι, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στα γόνατα. Ο πεθερός της προχώρησε, πλησίασε τό φως στο πρόσωπο του Λίντον και κατόπι εξέητασε τον σφυγμό του. Ύστερα, στράφηκε προς την Κάτου:

«Λοιπόν; της είπε. Πώς είσαι, Κάτου;

«Εκείνη δεν άπάντησε.

«Πώς είσαι, Κάτου; την ξαναρώτησε.

«Δεν υποφέρει πιά και είμαι έλεύθερη, άπάντησε ή Κάτου. Θά έπρεπε να αισθάνωμαι καλά, αλλά μ' άφίστατε τόσον καιρό να παλαίωω μόνη μου με τον θάνατο, ώστε να μην αισθάνωμαι πιά και να μη βλέπω γύρω μου, παρά μόνον τον θάνατο. Θαρρώ πως είμαι πεθαμένη!

«Και πράγματι, τό πρόσωπό της είχε την χλωμάδα του θανάτου. Της έδωσα ένα ποτήρι κρασί. Σέ λίγο, κατέφθασαν ό Κάρτεν με τον Ζοζέφ. Είχαν ξυπνήσει από τό κουδοῦνισμα και από τα βήματά μας και προσέτρεξαν. Ο Ζοζέφ δεν φαινόταν στενοχωρημένος από τον θάνατο του Λίντον. Ο Χάρτον φαινόταν λίγο ταραγμένος και κύτταζε διαρκώς την Κάτου, άποφεύγοντας να άντικρύση τον νεκρό. Αλλά ό κύριος τόν διέταξε να πάη να κοιμηθί. Δεν τόν χρειαζόταν. Κατόπι, με την βοήθεια του Ζοζέφ, μετέφερε τόν νεκρό στο δωμάτιό του και μου είπε και μένα να πάω να κοιμηθώ. Έτσι, ή Κάτου έμεινε μόνη στο δωμάτιό της.

«Τό πρωί της άλλης μέρας, ό κύριος με διέταξε να είδοποιήσω την Κάτου ότι ώφειλε να κατεβί για τό πρόγευμα. Την βρήκα ξαπλωμένη στο κρεβάτι και μου είπε ότι υπέφερε, πράγμα που δεν με ξάφνιασε. Διεβίσαμε τα λόγια της στον κύριον Χήθκλιφ και εκείνος είπε:

«Καλά! Αφήστε την ήσυχη όσο να τελειώσουν οι φασαρίες της κηδείας. Ν' άνεθαίνης συχνά να την ρωτάς μήπως θέλει τίποτε και μόλις πάη καλλίτερα, μου τό λές».

Η Κάτου έμεινε κλεισμένη στο δωμάτιό της δεκαπέντε όλόκληρες μέρες, όπως μου είπε ή Τζίλλα, που πήγαινε και την έβλεπε δυο φορές την ήμέρα. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ό Χήθκλιφ άνέθηκε στο δωμάτιό της μια μονάχα φορά, για να της δείξη την διαθήκη του Λίντον. Ο Λίντον κληροδοτούσε ό,τι είχε δεν είχε στον πατέρα του, καθώς και όλα τα έπιπλα που του είχε δώσει ή Κάτου. Τό καύμένο τό παιδί άναγκάστηκε φαίνεται με τις άπειλές του πατέρα του να γράψη αυτή τη διαθήκη, τόν καιρό που έλειπε ή Κάτου, λόγω του θανάτου του πατέρα της. «Όσο για τα κτήματα, αυτά, επειδή ήταν άνήλικος, δεν μπορούσε να τα διαθέση. Έν πάση περιπτώσει, ό κ. Χήθκλιφ τά διεκδικούσε και θά τά κρατούσε για τόν έαυτό του, ως προερχόμενα από τη γυναικά του, πράγμα που νομίζω πως είναι νόμιμο. Αλλά πάντως, ή Κάτου, με τό να μην έχη προστάτας και γοήματα, δεν μπορούσε ν' άνοίξη δικαστικόν άγώνα έναντίον του.

«Κανένας εκτός από μένα, είπε ή Τζίλλα, δεν έπλησίασε στην πόρτα της, εκτός από αυτήν την περίπτωση. Και κανένας δεν άνησύχησε ποτέ γι' αυτήν.

«Η πρώτη φορά που κατέθηκε στην τραπεζαρία, ήταν ένα άπόγευμα Κυριακής. Ο κ. Χήθκλιφ έλειπε στο Τρούσκρος Γκράνζ, και ό Ζοζέφ στην εκκλησία. Μόνον ό Χάρτον βρισκότανε κάτω. Μόλις είδε την Κάτου, ξέχασε τις προσβολές που του είχε κάνει, και προσπάθησε να της φανή ευχάριστος, αν πρέπει να πιστεύουμε την Τζίλλα.

«Η κυρία Κάτου, είπε ή Τζίλλα, μπήκε στη τραπεζαρία παγερή σαν χιόνι και άλαζονική σαν πριγκίπισσα. Σηκώθηκε και της προσέφερε μια πολυθρόνα. Αλλά δεν την δέχτηκε. Ο Έρνοςοο σηκώθηκε κι' αυτός και την προσεκάλεσε να καθήσθ στο σκαμνί, κοντά στη φωτιά.

«Ένα όλόκληρο μήνα τουρτουρίζω από τό κρύο, άπάντησε κείνη, βάζοντας στα λόγια της όσο περισσότερη περιφρόνηση μπορούσε.

«Και παίρνοντας μόνη της μια καρέκλα, την τοποθέτησε σε άρκετή άπόσταση από μας τους δυο. Αφοῦ ζεστάθηκε κάπως, έβριξε μια ματιά γύρω της και άνεκάλυψε πάνω στον μουφρ μερικά βιβλία. Σηκώθηκε και πήγε να πάρη ένα. Ήταν, όμως, πολύ ψηλά γι' αυτήν και δεν τά έφθανε. Ο έξάδελφός της, άφοῦ την είδε ότι δεν τά κατάφερε μόνη της, σηκώθηκε και πήγε να την βοηθήσει. Εκείνη άπλωσε την ρόμπα της και την γέμισε με βιβλία.

«Δεν σκέφθηκε να ευχαριστήση τόν Έρνοςοο. Αυτός, όμως, φαινόταν ευχαριστημένος που ή Κάτου δέχτηκε τη βοήθειά του. Έπειτα, καθώς εκείνη ξεφύλλιζε τα βιβλία, αυτός στάθηκε πίσω της και μιλούσε για τις εικόνες που έβλεπε. Ύστερα, ξεθάρρεψε και άρχισε να της χαϊδεύει τις μπούκλες τών μαλλιών της. Εκείνη, άνατινάζοντας και τόν κύτταξε, σαν να της είχαν βυθίσει μαχαίρι στον λαιμό.

«Φύγετε άμέσως! του είπε. Πώς τολμάτε να μ' έγγίζετε; Τί κάνετε αυτού, πίσω μου; Δεν μπορώ να σας άνεχω! Αν με ξαναπλησιάσετε θ' άνεβώ στο δωμάτιό μου.

«Ο Χάρτον ώπισθοχώρησε λίγα βήματα και τό πρόσωπό του πήρε μιάν έκφραση άπορίας και τρόμου μαζί. Ύστερα, κάθησε στο σκαμνί κι' έμεινε με τό κεφάλι σκυφτό, ενώ εκείνη έξακολούθησε τό ξεφύλλισμα τών βιβλίων επί μιού ώρα άκόμα. Στο τέλος, ό Έρνοςοο με πλησίασε και μουπε ψιθυριστά:

«Θέλεις, Τζίλλα, να την παρακαλέσης, να μάς διαβάση κάτι; Βαρέθηκα να καθωμαι με τα χέρια σταυρωμένα. Και μ' άρέσει... νομίζω ότι θά μ' άρέση να την άκούω να διαβάξη. Να μη της πής ότι τό ζήτησα έγώ, αλλά να της τό ζητήσης εκ μέρους σου.

«Ο κ. Χάρτον σάς παρακαλεί,

κυρία, να μάς διαβάσετε κάτι, είπα άμέσως έγώ. Θά θό θεωρούσε μεγάλη ύποχρέωση...

«Εκείνη σούφρωσε τα φρύδια της και ύστερα, σηκώνοντας τα μάτια της, άπάντησε:

«Κύριε Χάρτον, σας παρακαλώ να λάβετε την καλωσύνη να καταλάβετε μια για πάντα, ότι άποκρούω όλες τις περιποιήσεις που έχετε την ύποκρισι να μου κάνετε. Σας περιφρονώ και δεν θέλω να μιλώ με κανέναν από σας. Τόν καιρό που ήμουν έτοιμη να δώσω τη ζωή μου για μια λέξη στοργής, όλοι σας μου γυρίζετε τις πλάτες. Αλλά δεν ύπάρχει λόγος να σας τό λέγω όλα αυτά. Αν έγκατέλειπα τό δωμάτιό μου, τό έκανα επειδή κρύωνα πολύ. Δεν κατέβηκα, ούτε για να σας διασκεδάσω, ούτε για ν' άπολαύσω την συντροφιά σας.

«Τί μπορούσα να κάνω έγώ; ψιθύρισε ό Έρνοςοο. Έγώ δεν φταίω καθόλου.

«Ναι, αλλά ποτέ δεν μου είπατε έναν καλόν λόγο, είπε ή Κάτου.

«Και όμως, είπε κείνος, έγώ παρεκάλεσα πολλές φορές τόν κ. Χήθκλιφ, να μ' άφίση να εξαγρυπνώ κοντά στον Λίντον, για ν' άναπαύεσθε σεις.

«Πάψτε! Θά μ' άναγκάσετε να βγώ έξω, για να μην άκούω την άποκρουστική φωνή σας!

«Ο Χάρτον ψιθύρισε ότι θά μπορούσε να πηγαινε και στο διάβολο, χωρίς να τόν στενοχωρήσει. Ύστερα, ξεκρέμασε τό όπλο του και άδιανοώντας ότι ήταν Κυριακή, άρχισε να τό καθαρίζει. Τώρα, μιλούσε δυνατά και δεν τόν ένοιαζε αν αυτό πείραζε ή όχι την Κάτου. Εκείνη φαινόταν ότι θά έφευγε ευχαρίστως, για να έπιστρέψη στη μοναξιά της, αν δεν την έμπόδιζε τό κρύο».

«... ..»

«Ετσι τελειώνει ή άφήγησις της κυρίας Ντήν Παρ' όλα τα προγνωστικά του γιατροῦ, άνακτώ άμέσως τις δυνάμεις μου. Μ' όλο που βρισκόμαστε άκόμα στη δεύτερη βδομάδα του Ι. ανουαρίου, σκοπεύω να βγώ σε μια-δυο μέρες με τό όλόγο μου και να πάω μέχρι τόν Πύργο της Καταιγίδος, για να πληροφορηθώ τόν κ. Χήθκλιφ ότι κατά τους έξ προσεχείς μήνες θά μείνω στο Λονδίνο, ώστε να νοικιάση τη βίλλα μέχρι του Οκτωβρίου. Με κανένα τρόπο δεν θά θελα να περάσω δεύτερον χειμώνα σ' αυτό τό μέρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31ον

Χθές, έκανε φοβερό κρύο, αλλά δεν φυσούσε. Συμφωνα με την άποφαση που είχα πάρει, πήγα στον Πύργο της Καταιγίδος. Η οικονομός μου, κυρία Ντήν (ή Νέλλη) με παρεκάλεσε να διαβάσω κρυφά στην Κάτου ένα μικρό σημείωμά της, πράγμα που δεν τό άρνήθηκα.

Η πόρτα του κήπου ήταν άνοιχτή, αλλά ή πόρτα του Πύργου ήταν κλειστή, όπως και κατά την πρώτη επίσκεψή μου. Χτύπησα και σε λίγο μου άνοιξε ό Έρνοςοο. Τόν έρώτησα αν ό κ. Χήθκλιφ ήταν εκεί και άπάντησε άρνητικά. Θά γύριζε, όμως, μου είπε, για τό πρόσωπό της. Η ώρα ήταν ένδεκα. Είπα ότι έσκόπευα να τόν περιμένω και άμέσως

σε συνόδευσε στην τραπεζαρία.

Μπήκαμε μαζί. Η Κάτου ήταν εκεί και καθάριζε χόρτα για τό φαγητό. Φαινόταν πού άκεφη και πού δύσθυμη από την πρώτη φορά που την είδα. Σήκωσε για μια στιγμή τα μάτια της προς τό μέρος μου κι' ύστερα έξηκολούθησε την δουλειά της, χωρίς να μου δίνη προχόχη. Δεν άπάντησε ούτε στον χαιρετισμό μου, ούτε στα βλέμματά μου.

«Δεν φαίνεται και τόσο άξιαγάπητη, όπως θέλει να μου την παραστήσει ή κυρία Ντήν», είπα μέσα μου. «Μπορεί να είναι καλλονή, δεν είναι, όμως, και άγγελος».

Ο Έρνοςοο της είπε κάπως άποτομα, να πάρη τα χορτεράκια της και να πάη στην κουζίνα. «Να τά πιάς έσύ!» του είπε με όργη. Και άφίνοντας τα χόρτα, κάθησε σ' ένα σκαμνί, μπροστά στο παράθυρο κι' άρχισε να κυττάξη έξω, στον κήπο. Την έπλησίασα, με τό πρόσχημα ότι ήθελα να ιδώ τόν κήπο κι' άφησα να πέση στα γόνατά της τό σημείωμα της κυρίας Ντήν, προσέχοντας να μη γίνει άντιληπτός από τόν Χάρτον.

—Τί είναι αυτό; φώναξε ή Κάτου και πέταξε τό χαρτί.

—Ένα γράμμα από μια παλιά σας γνώριμη, την οικονομό του Γκράνζ, άπάντησε, γεμάτη φόβο μήπως άκουσθί από τόν Έρνοςοο.

Μόλις άκουσε περί τίνος έπρόκειτο, θέλησε να πάρη τό σημείωμα από χέμα. Την πρόλαβε, όμως, ό Χάρτον. Τό άρπάξε, με τό χέσως στην τσέπη του γιλέκου του και δήλωσε ότι θά τό έδειχνε στον κ. Χήθκλιφ. Η Κάτου δεν είπε τίποτα, γύρισε μόνο αλλού τό πρόσωπό της, έβγαλε τό μαντήλι της και τόφερε στο μάτι της. Ο έξάδελφός της, άφοῦ άγωνίσθηκε κάμποση ώρα μεταξύ διαφόρων συναισθημάτων, έβγαλε τό γράμμα από την τσέπη του και τώρριξε χέμα, μπροστά στα πόδια της, όσο πιο άχαρα μπορούσε. Η Κάτου τό άρπάξε και τό διάβασε άπληστα. Ύστερα με ρώτησε για την κυρία Ντήν και στο τέλος είπε σαν να μονολογούσε:

—Ω! Πόσο θάθελα να ξανάκανα μια βόλτα ως τό παλιό μου σπίτι, καθώς ήμουν στη ράχη της Μίνου. Αλλά δεν μ' άφίνουν... Είμαι σαν ένα ζώο, κλεισμένο για πάντα μέσα στον σταύλο!... Δεν είναι έτσι, Χάρτον;

Και βυθίσθηκε στις σκέψεις της, άδιαφορώντας για την παρουσία μας.

—Έρεπε, κυρία Χήθκλιφ, της είπα ύστερ' από λίγο, ότι σας γνωρίζω λιγάκι; Η οικονομός μου, κυρία Ντήν, δεν παύει να μου μιλά διαρκώς για σας. Θά λυπηθί πολύ αν έπιστρέψω χωρίς ειδήσεις σας. Θά περιμένη άσφαλώς να της διαβάζω κάτι εκ μέρους σας.

Τα λόγια μου αυτό φαίνεται ότι την εξέπληξαν. Με ρώτησε:

—Σας άγαπά ή Νέλλη;

—Ναι... Και με περιποιείται έξαιρετικά, άπάντησα.

—Νά της πής ότι θά ήθελα πολύ ν' άπαντήσω στο γράμμα της. Αλλά δεν έχω ούτε χαρτί, ούτε μολύβι. Δεν έχω μάλιστα ούτε ένα βιβλίο, για να σχίσω ένα φύλλο!

—Δεν έχετε βιβλία; Πώς μπορεί-

τε να ζητε εδώ τώρα, χωρίς βιβλία, είπα. Έγώ, μ' όλα τα βιβλία που έχω στη Γκράνζ, πλήττω. Αν, όμως, δεν τά είχα κι' αυτά, θά πέθαινα.

—Εδιάβαζα πολύ κι' έγώ, όταν είχα βιβλία, είπε ή Κάτου. Αλλά ό κ. Χήθκλιφ δεν διαβάσει ποτέ. Και γι' αυτό, κατέστρεψε όλα τα βιβλία που είχα. Είναι έβδομάδες τώρα, που δεν διάβασα τίποτε... Μια φορά μονάχα έπιασα στα χέρια μου την Άγία Γραφή του Ζοζέφ, που έγινε κατακίτρινος από τόν θυμό του. Κι' άλλη μια μέρα που μπήκα στο δωμάτιο του Χάρτον, βρήκα κάμποσους τόμους Έλλήνων και Λατίνων συγγραφέων, καθώς και διάφορα μυθιστορήματα νεωτέρων συγγραφέων. Τα βιβλία αυτά τά είχα φέρι από τό πατρικό μου σπίτι, αλλά σύ, Χάρτον, μου τάκλεψε σαν την κίσσα, που κλέβει τ' άσημένια κουταλάκια, μόνο και μόνο για την ευχαρίστηση της κλοπής! Σ' έσένα δεν χρησιμεύουν καθόλου αυτά τα βιβλία. Η τά έκρυψες έπίτηδες, από κακία, για να μη διαβάσω ή τώκανε επειδή ίσως σε έτάξε ό κ. Χήθκλιφ. Τα περισσότερα, όμως, από αυτά τα βιβλία είναι χαραγμένα μέσα στο μυαλό μου.

Ο Έρνοςοο, κατακόκκινος, ψιθύρισε κάτι, σαν νάθ'λε ν' άσειση τις κατηγορίες τις έξάδελφός του. Τόν λυπήθηκα τόσο πολύ, ώστε άπεφάσισα να έπέμβω. Και είπα:

—Ο Χάρτον έπιθυμεί ν' αδεήση τόν κύκλο τών γνώσεών του. Αυτό είναι, κυρία Χήθκλιφ. Δεν πρέπει να τόν ψέγετε.

—Μακάρι να μπορούσε, είπε ή Κάτου με εironία. Αλλά, άμφισβάλω πολύ αν θά τά καταφέρει διαβάζοντας μόνος του, χωρίς οδηγό. Τόν άκουσα χθές που διάβαζε μια παλιά λαϊκή μπαλλάντα και μ' έπιασαν τα γέλια. Ω! πόσο γέλασα! Όσο γέλασα τη μέρα που τόν είδα να ψάχνη τό λεξικό για κάτι δύσκολες λέξεις κι' ύστερα να βλαστήμη μάη γιατί δεν μ' όροῦσε να καταλάβη τις εξηγήσεις!

Ο νέος εύρισκ' σκληρά τα λόγια της Κάτου που ήθελε να τόν πειράξη για την άμάθειά του και για την προσπάθειά του να μορφωθί. Κι' έγώ τήν ίδια γνώμη είχα. Και φέροντας στη μνήμη μου τό άνέκδοτο της κυρίας Ντήν για την πρώτη άπόπειρα που έκανε ό Έρνοςοο για να μορφωθί, παρετήρησα:

—Μη λησιμονήτε, κυρία Χήθκλιφ, ότι όλοι μας από τό άλφα άρχισάμε. Αν κατά τα πρώτα βήματα της μορφώσεώς μας οι δάσκαλοι μάς περιφρονούσαν, αντί να μάς βοηθούσαν, δεν θά μαθαίναμε ποτέ τίποτε.

—Ω! Δεν έπιθυμώ να τού παρεμβάλλω προσκόμματα στην πρόοδό του, είπε ή Κάτου. Εκείνο που θέλω, είναι να μη παίρνη ότι δεν τού άνήκει και να μη γίνεται γελοῖος με την λανθασμένη προσφορά του. Τα βιβλία αυτά που μου πήρε με τό έτσι θέλω, μου είναι ιερά, γιατί με συνδέουν με τις παιδικές μου άναμνήσεις.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

ΕΡΩΤΙΚΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Ένα ώρα ο διήγημα της Ζωρζέτ Ούν ουά

ΑΔΙΚΑ ο Φερνάνδος προσπαθούσε να πείσει την Σουλβία. Έκείνη έμενε άμετάπειστη. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να παντρευτεί αυτόν. Έναν άξιωματικό του ναυτικού, που ήταν υποχρεωμένος να λείπει τον περισσότερο καιρό μακριά.

— Έξ' άλλου, είμαι άρραβωνιασμένη με άλλον... είπε συμπερασματικά η Σουλβία.

— Κι' αυτόν τον άλλο τον αγαπάς, Σουλβία;

— Μά και βέβαια!..

— Τόσο το χειρότερο λοιπόν για μένα. Δεν θα ξαναϊδοθούμε ποτέ... Θα φύγω άπ' εδώ για την Μασσαλία, όπου θα επιδιβασθώ στο υποβρύχιο μου...

— Τι τρομερές εκείνες οι καταδύσεις! Νά προσέχεις, Φερνάνδε...

— Δεν φαντάζομαι, να κλάψης αν κάποτε το υποβρύχιο μου μείνει στο βυθό της θάλασσας!

— Κι' όμως θα κλάψω. Φερνάνδε. Μά γιατί; Αυτό δεν πρέπει να συμβεί.

— Όταν έφυγε ο Φερνάνδος η Σουλβία σκέφθηκε ότι δεν τον ρώτησε καν που θα ταξίδευε με το υποβρύχιο του.

— Η Σουλβία έφυγε έπειτα από λίγον καιρό στην Νίκαια, όπου παραθέριζε ο άρραβωνιαστικός της Μάξ ντε Βίο, γιός του μεγαλοδουληγάνου ντε Βίο.

— Ο Μάξ και η Σουλβία, περνούσαν εκεί μια ζωή εύτυχημένη, αμείνων, ιδεώδη, άριστημένη οδόκληση στα πόδια, σ' έκδρομες, στο Καζίνο και στους γορούς.

— Κάποια ήλιόλουστη μέρα, ο Μάξ κι' η Σουλβία περιφερόταν στην ακτή. Κραύρωναν έναν στολίσκο υποβρυχίων που είχε φθάσει τις μέρες εκείνες στο λιμάνι της Νίκαιας.

— Μπήκες ποτέ σου σε υποβρύχιο, ρώτησε ο Μάξ την Σουλβία.

— Ποτέ...

— Ούτε κι' εγώ. Θάνα πολύ ενδιαφέρον ένας υποβρύχιος περίπατος.

— Δεν μ' άρεσουν τέτοιες συγκινήσεις...

— Θα δοκιμάσωμε... Έβαθα ότι επιτρέπουν την είσοδο κι' έναν μικρό υποβρύχιο περίπατο. Διαρκεί μονάχα πέντε λεπτά...

— Όχι... Μάξ, φοβούμαι...

— Έγώ όμως δεν τρουάζω... Έπειτα γιατί να φοβάσαι;... Θάμαστε μαζί...

— Ο Μάξ όστόσο, πήρε την σχετική άδεια και την έπομένη μαζί με την Σουλβία, έπεσεκρίπτοντο το υποβρύχιο B-19 που ήταν άρραβωνισμένο εκεί.

— Αφού έκαμαν ένα γύρο στο υποβρύχιο και έπεσεκρίπτοντο τα διάφορα διαμερίσματα του, έτοιμάστηκαν για την νατάδωση.

— Έλα λοιπόν Σουλβία, είπεν ο Μάξ. Πάρε θάλασσα. Ρίχνες άνωρίστη από το φάρος σου. Σε λίγα λεπτά θάμαστε πάλη στην επιφάνεια.

— Κάποιος κρουαζιέρης του πλοίου τους κλόνησε.

— Φθάσαμε στον βυθό, είπεν εκείνος. Είναι υπέροχο! Σε λίγο πάλι θα αναδυθούμε.

— Μά τα λεπτά περνούσαν και το υποβρύχιο δεν έκινείτο.

— Μάξ... Μάξ... Έκαμε ανήσυχη η

Σουλβία. Το υποβρύχιο δεν κινείται. Μήπως μείναμε στον βυθό;

— Τον ρωτούσε σαν να κυβερνούσε αυτός το σκάφος. Στο πρόσωπό της πλανιόταν η αγωνία του τρόμου.

— Θα έτοιμάζον τις μηχανές, είπεν ο Μάξ που δεν ήξερε τί να πη. Μην φοβάσαι.

— Η φωνή του όμως, δεν ήταν σταθερή. Έκείνη την ώρα κάποιος ναύτης πέρασε διαστικός από μπροστά τους:

— Κάποια μικρή έμπλοκή στις μηχανές. Είσε ξερά. Θα διορθωθεί όμως...

— Η Σουλβία κατάρθηκε τρέμοντας να σηκωθεί και να πλησιάσει τον Μάξ...

— Μάξ... Μάξ... αγαπημένε μου Μάξ... Είναι φορτικό... Θα πεθάνωμε εδώ... Ω! Είναι φοβερό!

Τα μαλλιά της Σουλβίας είχαν γίνει κάτασπρα.

— Εκείνος την έσπρωξε απότομα.

— Το ξέρεις πως είσαι τρελή;

— Η Σουλβία δεν μπορούσε πια να συγκρατηθεί. Βύθισε το πρόσωπό της στο στήθος της, κραύσσοντας από τον λαμότου, ζητώντας κάποιο θάρος σ' αυτόν.

— Εκείνος, την έσπρωξε πάλι απότομα.

— Άφασέ με λοιπόν πιά... Δεν βλέπεις πως μόλις κατάρθηκε ν' αναπνεύσω;...

— Κουρελιασμένη η Σουλβία, σωριάστηκε στη γωνία της.

— Κάποιος ναύτης γλύστορησε στον στενό θάλαμο, τους έδωσε ένα μπαλλόνι γεμάτο οξυγόνο και βγήκε έξω.

— Μια ώρα πέρασε έτσι. Μια ώρα απείραστη αγωνίας. Η Σουλβία, δεν έβλεπε, δεν άκουε. Σε μια στιγμή, κάποιος άξιωματικός μπήκε στο θάλαμο μ' ένα νέο δοχείο οξυγόνου. Της Σουλβίας της φάνηκε πως ήταν ο Φερνάνδος. Νόμισε όμως, πως είχε παραισθήση.

— Εκείνος πλησίασε τον Μάξ, κάτι του είπε κι' έπειτα δείχνοντας την νέα, ρώτησε:

— Η κυρία, τί σας είναι;

— Η άρραβωνιαστική μου.

— Ο άξιωματικός γύρισε, κύτταξε προσεγτικά τη νέα και μόλις μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή. Ήταν πράγματι

η Σουλβία, η αγαπημένη του Σουλβία, σωριάσμένη, σχεδόν λιπόθυμη, μόνη χωρίς καμιά βοήθεια, στις τραγικές εκείνες στιγμές...

— Ο Φερνάνδος—γιατί αυτός ήταν—την πλησίασε, χωρίς να ενδιαφέρεται διόλου για τον άλλο, έσκυψε πάνω της, άφησε το χέρι του να γλυστορήσει πάνω στο κεφάλι της, γάδισε τα μαλλιά της και είπε με φωνή γεμάτη συγκίνηση:

— Αγαπημένη μου, αγαπημένη μου μικρούλα, μη φοβάσαι... Σε λίγο θ' αρχίσωμε ν' ανεβαίνωμε. Ή δλάρη διορθώθηκε...

— Εκείνη άκριτως την στιγμή, ώσαν τα λόγια του Φερνάνδου να συνεχίστησαν το υποβρύχιο, το πλοίο, άνατινέθηκε κι' άρχισε ν' ανεβαίνει άργά στην επιφάνεια.

— Όταν η Σουλβία συνήλθε, βρισκόταν ξεπλωμένη σε ένα ναυτικό κρεβάτι, στο κάτασπρον το υποβρύχιο. Η θάλασσα άπλωνόταν άρημη, γαλήνια. Κοντά της, έσκυβε ο Μάξ:

— Λοιπόν... μά τί έπαθες, Σουλβία... Τί σου συνέβη;...

— Εκείνη τον κύτταξε έρωτηματικά:

— Τα μαλλιά σου... Είναι κάτασπρα τα μαλλιά σου! Της είπε εκείνος. Δεν το είχες άντιληφθεί;...

— Κι' έβγαλε ένα καθρεφτάκι από την τσέπη του.

— Ο Φερνάνδος, που παρακολουθούσε από μακριά, έσπρωξε, άρπαξε απότομα το καθρεφτάκι από το χέρι του Μάξ και το έσφραγίστηκε μακριά, λέγοντας:

— Τρελλαθήκατε... κύριε; Θέλετε λοιπόν, να την σκοτώσετε, έπειτα από όσα συνέβησαν;

— Μπάρ... ένας άπρόσκλητος προστάτης! Δεν το ήξερα... Είμαι ένθουσιασμένος κύριε... Χαίρετε, κυρία μου... Φαντάζομαι πως δεν θα μ' έχετε άνάγκη... είπεν ειρωνικά ο Μάξ.

— Τί είπες; ρώτησε τον Φερνάνδο, η Σουλβία, που δεν είχε άκόμη άντιληφθεί τί είχε συμβεί.

— Τίποτε, άγάπη μου... Έκαμε εκείνος. Έπειτα κύτταξε το κατάλευκο κεφάλι της Σουλβίας.

— Άχου, μικρούλα μου, προσέθεσε, πρέπει νάχης θάρρος.

— Θεέ μου! είπεν η Σουλβία. Όποτε δεν τέλειωσε αυτή η τραγωδία άκόμα; Δεν σωθήκαμε λοιπόν!

— Μή φοβάσαι!... Δεν πρόκειται...γι' αυτό!

— Άλλά...

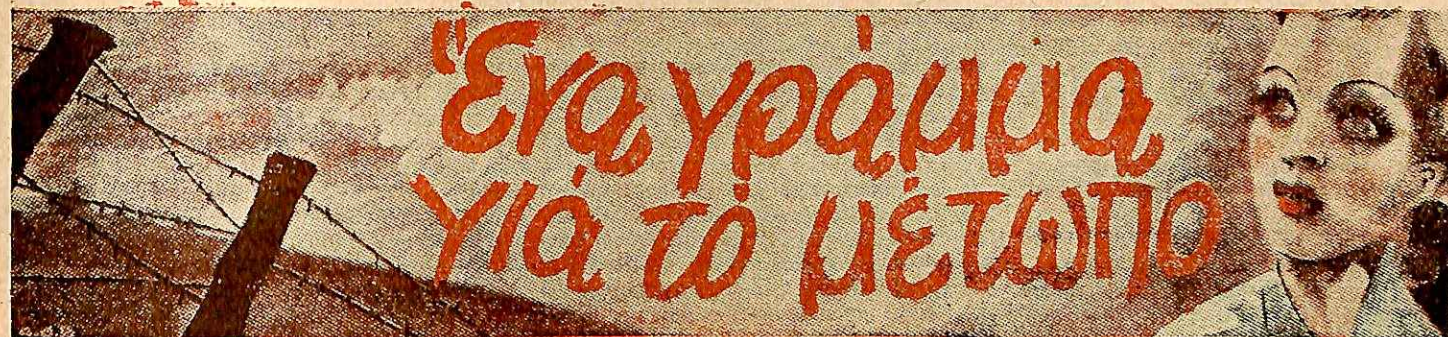
— Νά!... Κάτι... πως να σου πώ. Ποδ σε άφορά μόνον εμένα...κάτι...

— Ό! Φερνάνδε... Δεν άντέχω πιά... είμαι τόσο κουρασμένη... Θάβλεπα να πεθάνω... Δεν άντέχω πιά...

— Μή όχι άγάπη μου! Δεν είναι τίποτε! Μόνο τα μαλλιά σου έγιναν άσπρα... Μά τί σημαίνει; Έγώ σ' αγαπώ πάντα... Σ' αγαπώ περισσότερο τώρα με τί άσπρα μαλλιά.

— Η Σουλβία άφασε μια κραυγή πόνου, σηκώθηκε από το κρεβάτι της και είρητηκε στην άγκαλιά του Φερνάνδου, σαν να ζητούσε σωτηρία άπ' το καινούργιο κακό που την είχε βρή. Τα δουρομένα μάτια της, τον κύτταζαν μ' άπέραντη άγάπη και άφοσίωση...

— ΖΩΡΖΕΤ ΟΥΝΤΟΥΑΡ

Ο Ζάν, κουτσοπίνοντας στην συνουσιακή ταβερνίτσα, βεβαίω-νε την όμορφη Μαρινέττα, την ταβερνιάρισσα, πως πόλεμος

δεν επρόκειτο να γίνει. Κείνη άκρι-ώς τη στιγμή το ραδιόφωνο και οι έκτακτες έκδόσεις των εφημερίδων

άνήγγειλαν την γενική έπιστράτευση.

— Ο Ζάν, χωρίς καθόλου να συγκινηθεί, τσούγκρισε το ποτηρί του με την Μαρινέττα, που μόλις άκουσε τα

συνταρακτικά νέα την πήραν τα κλάμματα, έπειτα ρούφηξε βιαστικά και την τελευταία γουλιά του κρασιού του, εύχήθηκε «καλήν άντάμω-ση» σ' όλους και βγήγε έξω, τρέχοντας σχεδόν.

— Έπειτα από τρεις μέρες, θάπρεπε να παρουσιασθή στο Σώμα του, που βρισκόταν στην μεθόριο.

— Μια και μόνη σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό του Ζάν μόλις άκουσε την κήρυξη της έπιστρατεύσεως:

— Η σκέψη της Ζακελίνας.

— Τί θα γινόταν τώρα εκείνη, μόνη, έρημη, άπροστάτευτη, μέσα στο Παρίσι που διέτρεχε τόσους κινδύνους από τις αεροπορικές επίθεσεις;

— Ζάν και η Ζακελίνα είχαν παντρευτεί πριν από ένα χρόνο.

— Όταν ο Ζάν την συνήντησε για πρώτη φορά, δεν έπίστευε στα μάτια του: Έμοιαζε σαν άγγελος.

— Το στοργυλό προσωπάκι της, τα γαλαζοπράσινα μεγάλα της μάτια, τα δροσάτα χείλη της, το παιδικό της χαμόγελο, το ελαφρό πεταχτό της βάδισμα, η μελωδική της φωνή, το γλυκό της και σεμνό παρουσιαστικό, τ' όνειροπόλο βλέμμα της — αυτή την έντύπωση δημιούργουσαν: Πως ήταν ένας άγγελος.

— Ένας άγγελος μελαχροινός!

— Όστόσο, έπειτα από τον γάμο των, ο Ζάν ανέκαλυψε το λάθος του.

— Ο άγγελος εκείνος ήταν μελαχροινός, κι' ήταν πολύ φυσικό ν' άπατηθή κανείς. Η Ζακελίνα, δεν ήταν καθόλου όπως φαινόταν: Ήταν όλο σιδιρόλουτο το άντιθετο. Ζωηρή, κοκκέτα, σκανδαλιάρα, άτίθαση. Προτιμούσε να παρακολουθή τ' άστραμικά φίλμ από το νοικοκυριό της.

— Άγαπούσε περισσότερο τον χορό από το σπίτι της. Ήταν το άντιθετο του Ζάν. Εκείνος ήθελε ένα ήσυχο, νοικοκυμένο σπιτάκι, με παλιά σεμνά έπιπλα. Εκείνη έπιθυμούσε το έσωτερικό του σπιτιού της νάναι μοντέρνο. Προμηθεύτηκε ένα ντιβάνι, που το ένα του πλάι μετεβάλλετο σε μικρό μπάρ, ενώ στο άντίθετο υπήρχε ραδιόφωνο. Τα βράδυα, προτιμούσε το θέατρο και το νάν.

— Ο Ζάν δεν καταλάβαινε αν η συμπεριφορά της Ζακελίνας ώφειλετο στον χαρακτήρα της, αν όσα έκανε, τα έκανε για ν' άρέσει, να έπιδεικνύεται, να προκαλή τον θαυμασμό, ή για να προκαλέση την ζήλεια του.

— Όχι κι' αν συνέβαινε, ωστόσο, το γεγονός πάντως ήταν πως στα ντάνσιγκ, έπέμενε νάναι έλεύθερη, να χορεύη μ' όποιον τη ζητούσε και να προκαλή με τα έπιμονα βλέμματά της και το προκλητικό της χαμόγελο, τους διαφόρους άγνωστους να την χορεύουν. Από έγωισμό, στην άρχη, ο Ζάν δεν δημιούργουσε σκηνές και την άφινε να κάνει ό,τι θέλει. Μέσα του όμως, κρυβόταν η ζήλεια κι' ο πόνος.

— Είναι αλήθεια πως πολλές φορές έπεχειρήσε με λεπτότητα, να της κάνει παρατηρήσεις.

— Έγώ, Ζάν, του άπαντούσε εκείνη, δεν σε ζηλεύω. Έσύ γιατί να ζηλεύης; Στο κάτω-κάτω, όταν δυο άνθρωποι παντρευτούν πρέπει νάχη έμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο.

— Άλλες φορές πάλι, του έλεγε:

— Άκου, Ζάν: Τί σημασία έχει αν χορεύω μ' άγνωστους, κι' αν τους άφίνω να μ' άγκαλιάσουν μέσα σε τόσο κόσμο, πάνω στην πίστα του χορού; Έγώ τούλάχιστο δεν βρίσκω τίποτε το κακό, τίποτε το άσχημο...

— Όστόσο, ο Ζάν έβρισκε πως αυτό ήταν και κακό και άσχημο.

— Έτσι, λίγους μήνες έπειτα από τον γάμο τους, άρχισε η γκρίνια. Ο Ζάν φώναζε και η Ζακελίνα έφευγε, κλείνοντας με όρμη πίσω της τις πόρτες. Τότε έφευγε κι' ο Ζάν, και πήγαινε να πάρη τον άέρα του στην δχθη του Σηκουάνα. Ο

— Όταν ο Ζάν βρέθηκε στον δρόμο, το Παρίσι είχε κιάλας πάρε την όψη πολεμικού συναγερμού. Όμάδες ανθρώπων στεκόταν στους δρόμους, και συνομιλούσαν. Τα ταξί ηγαινοερχότανε φορτωμένα άποσκευές. Στα καφενεία, συζητούσαν ζωηρά τα τελευταία διεθνή γεγονότα. Οι στρατεύσιμοι κυκλοφορούσαν στους δρόμους, με τα στρατιωτικά τους ρούχα. Στα μεγάλα

— ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ

— ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΝΟΥΣΕΛΛΑ

— ΤΟΥ

— ZAN MARIA

— ΤΑΝ Ο ΖΑΝ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΔΡΟ-

— ΜΟ, ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΕΙΧΕ ΚΙΑΛΑΣ ΠΑ-

— ΡΕΙ ΤΗΝ ΔΨΗ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΣΥΝΑ-

— ΓΕΡΜΟΥ. ΌΜΑΔΕΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΤΕΚΟ-

— ΤΑΝ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥ-

— ΣΑΝ. ΤΑ ΤΑΞΙ ΗΓΑΙΝΟΕΡΧΟΤΑΝΕ ΦΟΡ-

— ΤΩΜΕΝΑ ΑΠΟΣΚΕΥΕΣ. ΣΤΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ,

— ΣΥΖΗΤΟΥΣΑΝ ΖΩΗΡΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙ-

— ΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ. ΟΙ ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΜΟΙ ΚΥ-

— ΚΛΟΦΟΡΟΥΣΑΝ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΜΕ ΤΑ

— ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΡΟΥΧΑ. ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ

περίπατος αυτός τον ήσυχζε. Άνα-

ναλογιζόταν τότε τον μήνα του μέ-

λιτός των. Τις πρώτες δέκα πέντε

μέρες που πέρασαν νειόπαντροι, στο

παλιό άγροτικό σπιτάκι πουχε κλη-

ρονομήσει από τον πατέρα του. Άνε-

πένε την μυρωδιά των λουλουδι-

ων που τα πότιζαν μαζί με την Ζα-

κελίνα. Έβλεπε τις ντάλιες, με τις

όποιες εκείνη έκανε μεγάλα όμορ-

φα μπουκέττα, θυμόταν τις μεγάλες

κόκκινες τομάτες που εκείνος μά-

ζεψε από το περιβόλι κι' εκείνη έκα-

νε σαλάτα, και συλλογιζόταν πως

αυτή ήταν η πραγματική Ζακελίνα,

η Ζακελίνα που είχε άγαπήσει...

— Ξαναγύριζε λοιπόν στο σπίτι του

μετανοιωμένος για την σκηνή που εί-

χε δημιουργήσει, άποφασισμένος να

μην ξαναγκρινιάσει.

— Η ζήλεια όμως και η κοκετταρία

δεν κάνουν ποτέ μαζί συντροφιά.

— Και κάποια μέρα, έπληξε το μοι-

ραίο. Διέκοψαν όριστικά τις σχέ-

σεις των. Καθένας άνέκτησε την έ-

λευθερία του. Η Ζακελίνα άφησε

στον Ζάν το σπιτάκι με τα έπιπλα,

που δεν της άρεσε διόλου, και πή-

γε να ζήσει σ' ένα δωμάτιο ξενοδο-

Ένα γράμμα γιὰ τὸ μέτωπο

καταστήματα πλήθος ἀπὸ ἡλικιωμένες κυρίες, ζητοῦσαν νὰ πληροφορηθοῦν ποῦ ἦταν τὸ τμήμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἐπρομηθεύοντο μπλουζές καὶ σκουφάκια νοσοκόμου.

Μπροστὰ στὴν μεγάλη πόρτα τοῦ Δημαρχείου, ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων κάθε φύλου καὶ κάθε ἡλικίας, παρακολουθοῦσε μὲ θρησκευτική εὐλάβεια κάποιον ποῦ διάβαζε μεγαλοφώνως τὶς τοιχοκολλημένες προκηρύξεις.

Ὁ Ζάν δὲν σταμάτησε πούθενά. Ὁλ' αὐτὰ ἐκείνον δὲν τὸν ἐνδιέφεραν. Βάδιζε γρήγορα πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἤξερε πὼς μένει ἡ Ζακελίνα. Ἡ ἰδέα μὴπως δὲν τὴν ἔβρισκε ἐκεῖ, μὴπως τὴν εἶχε χάσει γιὰ πάντα, τὸν τρώαζε...

Τοῦ ἔμεναν ἀκόμα τρεῖς μέρες, πρὶν φύγει γιὰ τὸ μέτωπο. Τρεῖς μέρες ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ξαναδώσουν τὴν χαμένη του εὐτυχία. Τρεῖς μέρες ποῦ θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ παλὸ ἀγροτικὸ σπίτι, τὰκι τὼν, ὅπου θὰ ἦταν ἀσφαλῆς, καὶ θὰ μπορούσε ἐκεῖ νὰ ξαναζήσει γιὰ λίγες ὥρες τὸ παλὸ τοῦ εἰδύλλιο... Ἀλήθεια! σκέφθηκε ὁ Ζάν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποῦ ἀνθίζαν οἱ ντάλιες. Θὰ τὶς πότιζαν πάλι μὲ ὕδωρ, ἔκοβαν μαζί μὴλα ἀπὸ τὶς μηλιές, θὰ ἐπαίαν σὰν παιδιὰ πάνω στὰ χόρτα... Ὡ, πόσο ἀληθινὰ θὰ τὸν ἀνεκούφιζε αὐτὸ καὶ θὰ τοῦδινε θάρρος, γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι, τὸν μεγάλο σκοπὸ, γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ φεύγε ἐπειτα...

Ὁ Ζάν ἀνέβηκε τέσσερα - τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια τοῦ ξενοδοχείου, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο νοῦμερο 58, χτύπησε τὴν πόρτα, καὶ καθὼς δὲν πῆρε ἀμέσως ἀπάντησιν, τὴν ἐσπρώξε καὶ μῆκε μέσα ἀνήσυχος.

Οἱ ἀποσκευές τῆς Ζακελίνας ἦσαν ἔτοιμες, σὰν νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐκείνη, καθισμένη στὸ γραφεῖό της, ἔγραφε κάποιον γράμμα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια της ἔτρεχαν ἀφθονὰ δάκρυα.

Σήκωσε τὸ κεφάλι της φοβισμένη, καὶ μὲ τὸν εἶδε, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ καθισμὰ της στὴν ἀγκαλιά του. Κρεμάστηκε ἀπὸ τὸν λαιμὸ του μὲ τὰ χέρια της, κι' ἐνῶ ἐκείνος τὴν ἐσφιγγε, ἡ Ζακελίνα τοῦ εἶπε:

— Εἰσὶν... σὺ ἀγάπη μου! "Α!... πόσο ποθοῦσα νὰ σὲ συναντήσω πρὶν φύγῃς! Ἀκριβῶς σὲ σένα ἔγραφα. Σὲ ζήτησα στὸ τηλέφωνο, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ σὲ ἀνακαλύψω.

Βύθισε τὸ δακρυμένο βλέμμα της στὰ μάτια του καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ γεμάτη πάθος καὶ συγκίνηση:

— Θὰ μὲ συγχωρήσῃς, Ζάν, δὲν εἶναι ἔτσι;

Τὴν ἀπάντησιν τῆς τὴν ἔδωσαν τὰ χεῖλιά τοῦ Ζάν, ποῦ μὲ θερμὴ ρουφοῦσαν τὸ ἄρωμα τῶν δικῶν της χειλῶν.

Ἐμείναν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, ἀρ-

κετὴ ὥρα. "Επειτα, ἀφίνοντάς τὴν, ὁ Ζάν τῆς εἶπε:

— Ξέρεις, Ζακελίνα. Δὲν πρόκειται νὰ φύγω, παρὰ μόνον ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ἐγώ μὲ λοιπὸν τρεῖς μέρες ποῦ μπορούμε νὰ τὶς ζήσουμε μαζί. Ἦλθα γιὰ νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε στὸ παλὸ ἐκεῖνο ἀγροτικὸ σπίτι, ὅπου περᾶσαμε τὶς πρώτες μέρες τοῦ γάμου μας. Θὰ μείνῃς ἐκεῖ ὡς ὅτου τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Ἐκεῖ θὰ εἰσαι ἀσφαλῆς. Μονάχα ἐτοιμάσου γρήγορα, γιὰ νὰ προφθάσουμε τὸ τραῖνο...

Χωρὶς ἀντίρρηση, ἡ Ζακελίνα ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὴν βαλίτσα της. Ὁ Ζάν πλησίασε μηχανικὰ στὸ τραπέζι, ὅπου βρισκόταν ἀτέλειωτο τὸ γράμμα τῆς Ζακελίνας. Ἐρριξε ἀδιάφορα μιὰ ματιά. Στὰ χεῖλιά του ζωγραφίστηκε κάποιον χαμόγελο ἀπεράντης ἱκανοποίησεως. Ἐπὶ τέλους!... Διάβαζε τὰ λόγια ποῦ τὸσον καιρὸ ποθοῦσε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς γυναίκας ποῦ ἀγαποῦσε.

— Νὰ τὸ πάρω!... εἶπε τέλος. — Μὰ, νά!... Σὲ σένα ἐπρόκειτο νὰ τὸ στείλω.

Τὸ δῖπλωσε μὲ προσοχὴ καὶ τὸ τοποθέτησε στὸ πορτοφῶλό του. "Επειτα περιέφερε ἐρευνητικὸ τὸ βλέμμα γύρω του. Στὸ μικρὸ μπουντουάρ τῆς Ζακελίνας ἀντίκρουσε τὴν φωτογραφία ἐνὸς νέου.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρώτησε ὁ Ζάν.

Ἡ Ζακελίνα γύρισε καὶ ἀπάντησε, τελείως ἀδιάφορη:

— Αὐτός... "Α!... κάποιος νέος ποῦ χορεύαμε μερικὲς φορὲς μαζί. Μοῦ τὴν ἔδωσε τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφευγε γιὰ τὴν γραμμὴ Μαξινώ... Μὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ... Ἀν σὲ πειράζῃ, σχίσε τὴν!

Ὁ Ζάν κύτταζε τὴν φωτογραφία. Ὁ νέος ἐκείνος, χωρὶς ἄλλο, ὅταν πόζαρε, κατέβαλε προσπάθεια ν' ἀρέσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ... Ὅσο πρόσεχε τὸ νεανικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, τόσο αἰσθανόταν ἓνα περίεργο αἶσθημα συναδελφικῆς γιὰ τὸν ἀγνωστο αὐτὸ νέο. Μιὰ ἀπεράντη καλωσύνη καὶ συμπάθεια πλημμύρισε τὸν Ζάν... Ποιὸς ἔξεραι — σκέφθηκε... Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ἴσως νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ πιά πίσω... Ἦρεμα καὶ μὲ κάποιον σεβασμὸ, τοποθέτησε πάλι τὴν φωτογραφία πάνω στὸ τραπέζι.

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Ζάν, βιαστικός, βοήθησε τὴν Ζακελίνα νὰ δέσῃ τὴν βαλίτσα, ἡ πόρτα χτύπησε καὶ ὁ ὑπηρέτης τῆς ἔδωσε ἓνα γράμμα.

Ἡ Ζακελίνα τοῦρριξε μιὰ ματιά. — Εἶναι ἀπὸ ἐκείνον; ρώτησε ὁ Ζάν, δείχνοντας τὴν φωτογραφία.

— Νά!... Μοῦ γράφει τακτικά, ἀπὴντησε ἡ Ζακελίνα, καὶ χωρὶς ν' ἀποσφραγίσῃ τὸ γράμμα, τᾶσχε καὶ πέταξε τὰ τεμάχια πάνω στὸ τραπέζι.

— Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ὁ Ζάν, φεύγοντας τελευταῖος ἀπὸ τὸ δωμάτιο, μάζεψε τὰ κομμάτια τῆς ἐπιστολῆς τοῦ «ἀλλοῦ» καὶ τάβαλε στὴν τσέπη του.

Τὸν ἔφθασαν στὸν σταθμὸ, τ' αὐτοκίνητα εἶχαν δημιουργήσει μιὰ μακρὰ οὐρά, σ' ἀρ-

ταν ἔφθασαν στὸν σταθμὸ, τ' αὐτοκίνητα εἶχαν δημιουργήσει μιὰ μακρὰ οὐρά, σ' ἀρ-

κετὴ ἀπόστασιν. Τὸ Παρίσι ἐξεκένωνετο. Ὁλος ὁ κόσμος ἔφευγε γιὰ τὶς ἐπαρχίες, καὶ καθένας ἔσπευδε νὰ προφθάσῃ.

— Ἀκού, Ζακελίνα. Τὰ ταξὶ μὲλις προχωροῦν. Δὲν θὰ προφθάσωμε. Θὰ κατεβούμε ἐδῶ. Ἐγὼ θὰ πάρω τὶς βαλίτzes κι' ἐσὺ θὰ τρέξῃς νὰ βγάλῃς τὰ εἰσιτήρια. Ἀν βρῇς μόνον μιὰ θέση, πᾶρε τὴν, φεύγα ἐσὺ. Ἐγὼ θάρθω αὐριο...

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ Ζάν κατάρθωσε, βασιάντας τὶς βαλίτzes, σπρᾶχνοντας, τσαλαπατώντας τὸ πλῆθος, νὰ φθάσῃ στὸν σταθμὸ, οἱ γριλλίες τῆς εἰσόδου εἶχαν κλείσει. Ἡ Ζακελίνα εἶχε προχωρήσει πρὶν ἀπ' αὐτόν. Ἀνοῖξαν ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Ζάν κατάρθωσε νὰ μῆναι στὸν σταθμὸ. Ὡστόσο, μάταια ἀναζήτησε τὴν Ζακελίνα.

Ἐνα τραῖνο εἶχε φύγει. Ἰσως νάφυγε, σκέφθηκε... ἂν ὁ μὴς μετάνοιωσε!...

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψη τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἀν εἶχε μετανιώσῃ, τὴν εἶχε χάσει γιὰ πάντα!...

Τοποθέτησε τὶς βαλίτzes σὲ κάποια γωνία καὶ περιέφερε ἀφηρημένος ἀνάμεσα στὸ βορβώδες πλῆθος. Ἀναζητοῦσε παντοῦ τὴν Ζακελίνα. Τέλος, κουρασμένος, πικραμένος, μὲ τὴν φοδερὴ ὑποψία μὴπως ἡ Ζακελίνα μετάνοιωσε, πῆρε τὶς ἀποσκευές του καὶ γύρισε ἀργά - ἀργά στὸ σπίτι. κι του.

Κατακουρασμένος, ὅπως ἦταν, ἔαπλωσε στὸ ντιβάνι - ράδιο - μπάρ. Κρῶς ἱδρώτας περιέχυε τὸ πρόσωπό του. Ἐβαλε τὸ χερί του στὴ τσέπη του νὰ βγάλῃ τὸ μαντίλι του καὶ μαζί μ' αὐτὸ, ἔσυρε ἔξω καὶ τὸ σχισμένο γράμμα τοῦ ἀγνώστου. Ἦταν κομμένο στὴ μέση. Τοῦ ἦταν ὅμως εὐκόλο νὰ τὸ διαβάσῃ...

Ἦταν συγκινητικό.

«Ὁχι — ἔγραφε ὁ ἀγνώστος. Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει μοναξιά, ἀφοῦ ἐσὺ μοῦ γράφεις καὶ μὲ θυμάσαι... Γρήγορα θὰ ξανα συναντηθούμε... καὶ τότε θὰ ξαναχορεύουμε μαζί, σφιχταγκαλιασμένοι...»

Παρακάτω, τὸ γράμμα ὑπενθύμιζε στὴν Ζακελίνα τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους τῶν τὰ φιλιὰ τῶν, τοὺς ὁρκους ποῦ ἀντήλλαξαν.

Ὁ Ζάν κατελήφθηκε ἀπὸ περίεργα συναισθήματα: Μιὰ τρομερὴ ζήλεια τὸν ἐπνιγε, μὰ συγχρόνως πλημμύριζε τὴν καρδιά του καὶ κάτι ἄλλο: κάτι ποῦ ἔμοιαζε σὰν ἀπεράντη στοργὴ γιὰ 'κεῖνον τὸν ἀγνωστο ἀντίζηλό του, τὸν ἔρημο στρατιώτη τοῦ μετώπου...

Ἀλήθεια! Πόσο παθιαστικά τοῦ φαινόταν τὰ λόγια τοῦ ἀγνώστου! Θυμόταν πὼς κι' ὁ ἴδιος κάποτε εἶχε μεταχειρισθῇ τὶς φράσεις αὐτές, κι' εἶχε δοκιμάσει τὴν δροσιὰ παραμοιῶν αἰσθημάτων καὶ τὸν ἄδολο ἐνθουσιασμό... Ξαναζοῦσε τὸ ρωμάντο τῆς νεανικῆς του ζωῆς, ξαναθυμόταν τὸ αἰώνιο τραγῶδι τῆς ἀγνῆς ἀγάπης, ποῦ ὅλοι σιγοτραγουδοῦσαν, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνωνται τὴν καρδιά τους νὰ σκιρτᾷ στὸ πρώτο χάδι τοῦ ἔρωτος.

Γύρισε τὶς σελίδες τοῦ γράμματος καὶ κύτταξε τὴν ὑπογραφή. Σκίρτησε... Μιὰ τρομερὴ ὀργὴ τὸν συνεκλόνησε ξαφνικά. Ὁ ἀγνώστος ἔφερε

τὸ ὄνομά του! Ὡνομαζόταν κι' αὐτὸς Ζάν!

Κάθε οἶκτος, κάθε στοργὴ γιὰ τὸν ἀγνώστο, ἐξαφανίσθηκαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ψυχὴ του...

Ἔτσι λοιπόν! — σκέφτηκε. Ἡ Ζακελίνα τρύγησε τὸ μῆλι τῆς ἡδονῆς ἀπὸ τὰ χεῖλιά κάποιου ἄλλου, ποῦφερε τὸ ὄνομά του!

Ἡ ζήλεια τοῦ ἐξοχίσε τώρα τὰ σωθικά. Ἡ Ζακελίνα, ἡ ἀγαπημένη του Ζακελίνα, εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά της ἓναν ξένο, εἶχε χαϊδεύει τὸ πρόσωπό του, εἶχε βυθίσει τὰ μάτια της στὰ μάτια του, τοῦ εἶπε καὶ λόγια ἀγάπης μὲ τὴ μελωδικὴ τῆς φωνῇ, προφέροντας τ' ὄνομά του! Καὶ θάταν εὐτυχισμένη ἐκείνη... Τ' ὄνομα ποῦ πρόσφερεν τὰ χεῖλιά της, δὲν θὰ τῆς θύμιζε λοιπὸν τίποτε, τίποτε ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ του...

Ἡ σκέψη αὐτὴ γιγάντωσε ἀκόμα περισσότερο τὸν πόνο του. Αἰσθάνθηκε τὸν ἐαυτὸ του νὰ κουρελιάζεται, νὰ σθύνεται, νὰ ἐξαφανίζεται ὅλως διόλου... Νόμιζε πὼς ἡ ἀγάπη τῶν, ἡ παλὰ τὸν ἐκείνη ἀγάπη ποῦ τὴν εἶχε κρύψει στὰ κατάβραχτα τοῦ εἶναι του, ἀγνῆ, ἄδολη, ποῦ δὲν τὴν εἶχε φανερώσει οὔτε στὴν ἴδια τὴν Ζακελίνα, διελύετο τώρα, σερνόταν στὴ λάσπη, βρώμιζε...

Καὶ ξέσπασε σὲ κλάμματα. ε

ἮΝ ἐπομένη, στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς δὲν ὑπῆρχε πιά ὁ συνωστισμὸς τῆς προτείας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐκκενώσουν τὸ Παρίσι εἶχαν ἤδη ἀναχωρήσει. Ἐκτὸς τοῦτου, εἶχαν ληφθῇ καὶ μέτρα, νὰ μὴν παρουσιάζεται τότε ἀταξία καὶ συνωστισμός.

Ὁ Ζάν κατάρθωσε εὐκόλο νὰ βρῇ μιὰ θέση στὸ τραῖνο. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς φρικιαστικῆς ἀγωνίας ποῦ πέρασε, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του: Θὰ πῆγαινε στὸ ἀγρόκτημα, θὰ συναντοῦσε τὴν Ζακελίνα ἂν βρισκόταν ἐκεῖ, θὰ τῆς εἶδνε τὸ γράμμα τοῦ ἀγνώστου, θὰ τῆς ἔλεγε πὼς ὑπῆρχαν κι' ἄλλες Ζακελίνες, πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά, ἀφοῦ κι' ἐκείνη δὲν τὸν ἀγάπησε ποτέ, καὶ ἔφευγε. Γιατί, βέβαια, ἡ Ζακελίνα ποῦ παραδόθηκε ἴσο εὐκόλο στὰ χάδια ἐνὸς ἀγνώστου, δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ πραγματικά...

Ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα τοῦ ἄλλου, τοῦ ἄλλου Ζάν, μὲ κάποια σαδιστικὴ μοχθηρία, πρόσεξε πὼς περιεῖχε ὀκτὼ ὀρθογραφικὰ λάθη, χαμογέλασε μὲ κακία, καὶ τὸ ξανάβαλε στὸ πορτοφῶλό του. Τότε μόνον ἀντελήφθη πὼς τὸ τραῖνο εἶχε σταματήσει.

Ὁ Ζάν ξαφνιάστηκε. Εἶδε τοὺς ἐπιβάτες νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ τραῖνο, νὰ ἐσχύνωνται στοὺς γύρω καταπράσινους ἀγρούς, ἄλλους νὰ συζητοῦν ζωηρά, ἄλλους νὰ κόβουν μῆλα ἀπὸ τὰ περιβόλια, κι' ἄλλους νὰ μαζεῦουν μαργαρίτες καὶ νὰ τὶς ἐφυλλίζουν. Κατέβηκε κι' ὁ ἴδιος. Οἱ καταπράσινοι κάμποι ποῦ ἀπλωνόταν μπροστὰ του, οἱ εὐωδιές τῶν λουλουδιῶν, ὁ χλιαρὸς φθινοπωρινὸς ἥλιος τὸν ἀναζωογονοῦσαν, τὸν ἔκαναν νὰ λησμονήσῃ...

Προχωροῦσε ἀργά. Σιμὰ του μερικοὶ ἐπιβάτες συζητοῦσαν ζωηρά.

— Ἀλήθεια, ἔλεγε κάποιος νεαρός. Ποιὸς μπορεῖ νὰ φαντασθῇ μέσα σ' αὐτὸ τὸ παραδεισιακὸ περιβάλλον, πὼς ὁ πόλεμος ἄρχισε καὶ πὼς σὲ ἀπόστασιν δυὸ χιλιομέτρων ἀπὸ δῶ, γίνηκε τὴν νύχτα ἓνα τόσο φρικιαστικὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα... Φαντασθῇτε, ἀλήθεια! Ἐξετροχιάσθηκε ἓνα ἀπὸ τὰ τρία τραῖνα ποῦ ἀνεχώρησαν χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ Ζάν, ποῦ ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸ τραῖνο εἶχε σταματήσει, αἰσθάνθηκε σὰν κάτι νὰ σφίγγῃ δυνατὰ τὴν καρδιά του. Πλησίασε κάτωχρος ἓναν ὄμιλο καὶ ζήτησε πληροφορίες.

Πληροφορήθηκε πὼς εἰς μικρὴ ἀπόστασιν ἀπὸ ἐκεῖ, εἶχε συμβῇ ἓνα αἰματηρὸ δυστύχημα. Δυὸ τραῖνα συνεκρούσθηκαν... Ἐκτοντάδες ἀνθρώποι σκοτώθηκαν... Τὰ ὄνοματά τους δὲν ἦταν ἀκόμη γνωστά... Ἀλλὰ τὰ συνεργεῖα ἐργαζόμενα πυρετωδῶς καὶ σὲ δυὸ ὥρες, τὸ τραῖνο θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ τρομεροῦ δυστυχήματος...

Ὁ Ζάν δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἡ σκέψη τοῦ γύριζε στὴν Ζακελίνα... Ἰσως ἡ Ζακελίνα νὰ βρισκόταν στὸ τραῖνο ἐκεῖνο... Καὶ θάταν νεκρή... Τὴν στιγμὴ ποῦ αὐτός, ἐξαπλωμένος στὸ ντιβάνι ἀφίνε τὴν ζήλεια του νὰ τὸν κατατρώγῃ κι' αἰσθανόταν ἓνα ἀπέραντο μῖος ἐναντίον της, ἐκείνη... Ἐξευχούσε ἴσως μέσα στὰ ἐρείπια, τὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς. Θέλοντας νὰ τὴν σώσῃ, τὴν σκότωσε... Γιατί ἐκείνος τὴν ὑποχρέωσε νὰ φύγῃ...

Τὸ μῖος ποῦ εἶχε αἰσθανθῇ ἐναντίον τῆς γυναίκας ἐκείνης, καὶ ποῦ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα κυριαρχοῦσε σ' ὅλο του τὸ εἶναι, ἐξαφανίστηκε μὲ μιὰς. Ἡ σκέψη πὼς δὲν θ' ἀντίκρουζε ποτέ πιά τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο, πὼς ἴσως τ' ὄμορφο ἐκεῖνο κορμὶ θάχε τώρα γίνεῖ ἓνας ἀγνωρίσιμος σάρκινος πολτός, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ τόσο δυνατὰ, ποῦ νόμιζε πὼς θάφευγε ἀπὸ τὰ στήθη του. Ὁ πόνος τοῦ ἦταν τόσο ἀπέραντος, τόσο τεράστιος, ποῦ ἦταν δύσκολο νὰ τὸν βαστάσῃ... Τὰ μάτια του βοῦρκωσαν ἀπὸ δάκρυα...

Ἡ σιρῆνα τοῦ τραίνου τὸν ἔσυρε ξαφνικά ἀπὸ τὸν πένθιμο ρεμβασμὸ τοῦ. Δίχως θέληση, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν θλίψη, σκυφτὸς κάτω ἀπὸ τὸ ἀβάσταχτο φορτίο τοῦ πόνου του, ἐπέστρεψε στὴν θέση του.

Ἐπειτα ἀπὸ ὥρα, τὸ τραῖνο περνοῦσε ἀργά ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Ὁ Ζάν εἶδε τοὺς ἐπιβάτες νὰ πλησιάζουν τὰ παράθυρα... Ἀκούσε τὶς φωνές τῆς φρίκης. Μηχανικά, σηκώθηκε καὶ κύτταξε ἔξω. Ἡ γραμμὴ εἶχε ἀποφραχθῇ, μὰ στὰ πλάγια ὑπῆρχαν τὰ φρικιαστικὰ ἐρείπια τῆς ἀναπάντεγης συμφορᾶς. Μιὰ μηχανὴ ἀναποδογυρισμένη, τὰ βαγόνια καρφωμένα τόνα μέσα σ' ἄλλο, κομματιασμένα σίδερα, ξύλα ποῦ κάπνιζαν ἀκόμη...

Πάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια αὐτά, πλανιόταν ὁ θάνατος. Τὸ θέαμα ἦταν συγκλονιστικὸ.

— Ἀλλοίμονο... ἀκούσε δίπλα του κλαυθρὰ καὶ νυναικεία φωνή. Οἱ δυστυχισμένοι θὰ γίνηκαν πολτός...

Ὡστόσο ὁ Ζάν δὲν ἐβλεπε, δὲν ἄκουε. Μὲ τὴν φαντασία του ξαναζοῦσε τὸ τρομερὸ νυχτερινὸ δράμα. Ἐβλεπε τὴν σύγκρουσιν, τὶς φλόγες, τὰ συντρίμματα, τοὺς ἀνθρώπους... Καὶ μέσα ἀπ' αὐτά, τὴν μορφή τῆς Ζακελίνας μὲ τὸ ἀγγελικὸ της πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὴν φρίκη, πεταγμένα ἔξω τὰ μάτια, νὰ συντρίβεται οὐρλιάζοντας κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐρειπίων... Κάθε δύναμη τὸν ἐγκατέλειπε. Ἦθελε νὰ κλάψῃ, μὰ στὰ φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ μάτια του, τὰ δάκρυα στέγνωσαν. Ἐξουθενωμένος, σωματικὸ καὶ ψυχικὸ ἐρείπιο, ξαναγύρισε στὴ θέση του.

Στὸ μαρτύριο τοῦ πόνου τοῦ προσετέθη τώρα καὶ ἡ πίκρα γιὰ τὶς σκέψεις τοῦ τῆς προηγουμένης νύχτας.

Ὁχι... Δὲν ἦταν ἡ Ζακελίνα, ἐκείνη ποῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσε... Ὁ δικὸς του ἔρωτος, ἡ δικιά του ἀγάπη δὲν ἦταν δυνατὴ. Αὐτὸς ἦταν ποῦ ἐμίσησε τὴν γυναίκα ἐκείνη, τὴ στιγμὴ ποῦ αὐτὴ ξεψυχοῦσε μέσα στὰ ἐρείπια καὶ τὸν ὄλεθρο... Αὐτός...

Ἐθῶλε ἀπὸ τὸ πορτοφῶλό του τὸ γράμμα ποῦ τοῦ ἔγραφε τὴν προηγούμενη μέρα κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ...

Ὁχι... ἂν ἡ Ζακελίνα δὲν τὸν ἀγαποῦσε, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ γράφῃ τὰ θερμὰ ἐκεῖνα λόγια. Φράσεις τόσο συγκινητικὲς δὲν μπορούσαν νὰ ξεπηδήσουν παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν καρδιά μιᾶς γυναίκας ποῦ ἀγαπᾷ... Τὰ ἄλλα... Τὰ ἄλλα δὲν εἶχαν σημασία. Ἡ Ζακελίνα ἦταν ἓνα παιδί, ἓνα τρομερὸ παιδί, ποῦ ἤθελε νὰ παίξῃ, νὰ γελάῃ, νὰ χορεύῃ, νὰ χαρῇ τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὶς συνέπειες. Τὸ παιδί ὅμως αὐτὸ, ἀγαποῦσε μονάχα αὐτόν. Καὶ νὰ ποῦ τώρα δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε πιά...

Μάταια, ὁ Ζάν προσπαθοῦσε νὰ πληροφορηθῇ στοὺς ἐνδιαμέσους σταθμοὺς τὰ ὄνοματὰ τῶν φονευθέντων στὸ δυστύχημα. Κανεὶς δὲν ἤξερε. Ἡ ἀπόγνωσή του γιγάντωνε. Μέσα στὴν ἀπελπισία του, τοῦχε γεννηθῇ μιὰ μικρὴ ἐλπίδα... Ἰσως... Καὶ νὰ ποῦ δὲν μπορούσε νὰ μᾶθῃ.

Ὅσο πλησίαζαν στὸ τελευταῖο σταθμὸ τόσο ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε.

Τὸ τραῖνο τέλος ἔφτασε στὸν σταθμὸ. Ὁ Ζάν κατέβηκε ἀργά, μηχανικά... Βάδιζε σὰν ὑπνωτισμένος, χωρὶς νὰ προσέχῃ γύρω του, χωρὶς νὰ τολμᾷ τώρα πιά νὰ ρωτήσῃ...

Μόλις ὅμως ἔκανε μερικὰ βήματα, μιὰ γυναικεῖα σιλουέτα ἔτρεξε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ ἄκουσε τὴν γλυκεῖα φωνὴ τῆς Ζακελίνας νὰ τοῦ μурμουριζῇ μέσα ἀπὸ γέλια καὶ κλάμματα:

— Ἀγαπημένε μου... πόσο εἶχα τρομάξει! Παρακολουθοῦσα ὅλα τὰ τραῖνα. Εἶχα μάθει τὸ δυστύχημα καὶ φοβήθηκα, φοβήθηκα τόσο πολὺ γιὰ σένα!

Κατασυγκινημένος ὁ Ζάν δὲν μίλησε. Τὴν ἐσφίξε μόνον στὴν ἀγκαλιά του. Προσπάθησε νὰ ἀρρώσῃ τὸν λῆξιν μὰ ἡ συγκίνησις τὸν ἔπνιψε.

Ὡς τόσο ἡ Ζακελίνα ἐξακολουθεῖ...

σε νὰ μурμουριζῇ:

—Ζάν.. αγαπημένη μου Ζάν..
Τό όνομα αυτό το θυμήσε πολύ τόν
«άλλον».

Τίποτα δέν είχαν αλλάξει στο μικρό αγροτικό σπίτι. Όλα ήταν όπως και άλλοτε. Ό Ζάν και η Ζακελίνα ξαναζούσαν την παλιά, την αμέριμνη ζωή που είχαν ζήσει τις δεκαπέντε μέρες του γάμου των.

Ό Ζάν δέν σκέφτηκε ούτε για μια στιγμή να της μιλήσει για τόν άλλο. Δέν είχε τη δύναμη.

Κι' έπειτα, ποιος μισεί τα λουλούδια γιατί έχουν αγάθεια;

Την τελευταία μέρα της αναχωρήσεώς του ό Ζάν ρέμβασε στο ανοιχτό παράθυρο. Η Ζακελίνα, παύρη, εύτυχισμένη, χαρούμενη, έκοβε στον κήπο ντάλιες.

Ό Ζάν ανέπνεε τις εύωδιες της ήρεμης εκείνης ατμόσφαιρας, μά ή φαντασία του έτρεχε τώρα κάπου άλλο:

Έκεί κάτω στην κόλαση του μετώπου... Στους νέους που θα ξεψυχούσαν την ώρα εκείνη, στα νεανικά κορμιά που με τό αίμα τους θα πότιζαν τό ιερό έδαφος της Γαλλίας, προφέροντας την τελευταία στιγμή τ' όνομα της αγαπημένης των... Τότε σκέφτηκε τόν άλλο. Τόν άλλο που ίσως εκείνη τη στιγμή να παρηγοριόταν με τη σκέψη πως κάποια γυναίκα, έδω κάτω, τόν θυμόταν... Κάποια γυναίκα που, ωστόσο, αυτή την στιγμή... Κι' εκείνος, ίσως να περίμενε δυο λόγια στοργικά... δυο λόγια παρηγοριών...

Αναλογίστηκε τόν εαυτό του. 'Αναλογίστηκε πως κι' αυτός αύριο θα παρηγοριόταν με τη θύμηση της ίδιας γυναίκας, της γυναίκας αυτής που δέν τόν αγαπούσε, που δέν μπορούσε να νοιώσει τό αίσθημά του, που...

Και ή σκέψη του πήγε πάλι στον άλλο... τόν Ζάν...

Μηχανικά, έβγαλε από την τσέπη του τό γράμμα που τουχε δώσει ή Ζακελίνα, τό γράμμα που τό είχε γράψει γι' αυτόν τόν ίδιο. Τό ξανάδιάβασε, είδε τ' όνομά του, που ήταν και τ' όνομα του άλλου, του άλλου εκεί κάτω... του λησμονημένου...

Έπειτα πλησίασε στο γραφείο, πήρε έναν φάκελλο, έκλεισε μέσα τό γράμμα αυτό, τό δικό του γράμμα, κι' έγραψε την διευθυνση του άλλου...

Πήρε τό καπέλλο του κι' έτοιμαζόταν να βγί...

Κείνη την ώρα, ή Ζακελίνα, φορτωμένη μ' ένα τεράστιο μπουκέτο ντάλιες, έμπαινε μέσα στο δωμάτιο.

—'Ελα, Ζάν!.. αγαπημένη μου!.. Βοήθησέ με να βάλουμε στα βάζα αυτές τις όμορφες ντάλιες...

'Εκείνος την κύτταξε παράξενα, κι' άκούστηκε:

—Μια στιγμή, Ζακελίνα... Πάω στο ταχυδρομείο να ρίξω ένα γράμμα και γυρίζω εύθύς...

Πήγαινε να ταχυδρομήσει τό γράμμα που θάδινε κάποια χαρά στον «Άλλον», εκεί κάτω... Στην κόλαση του μετώπου...

Στην κόλαση όπου θάταν κι' ό ίδιος αύριο...

ZAN MARIA

Τό καινούργιο καπέλλο

(Συνέχεια από τη σελίδα 30)

γελοίοι με τις φωνές σου.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.— Δέν υπήρχε λόγος να έλθετε στον κινηματογράφο για να μιλώστε.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.— 'Ας μένατε καλλίτερα σπίτι σας.

ΕΚΕΙΝΗ.— Βλέπετε τί κάνεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Εσύ, κάτσε πιο ήσυχα στη θέση σου! Τί κουνιάσαι διαρκώς;

ΕΚΕΙΝΗ.— Προσπαθώ να δώ τίποτα.

Αυτός που κάθεται μπροστά μου είναι σάν κολώννα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Αλλάξε θέση. 'Υπάρχει μια έλευθέρη πλάι.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ωραία! 'Ας προχωρήσω με κατά μία θέση.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Εγώ, δέν τό κουνώ από δώ! Είμαι πολύ καλά.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δοιπόν πάω μόνη μου. Γεια σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καλό ταξίδι!

ΕΚΕΙΝΗ.— Πράγματι, έδώ είμαι πολύ καλλίτερα!

ΜΙΑΦΩΝΗ.— 'Επί τέλους, θα σωπάστε; Δέν μάς άφίνετε ν' άκούσω τίποτα...

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.— Πράγματι...

'Επειτα, κυρία μου, θάγεται την καλωσύνη να βγάλετε τό καπέλλο σας; Με έμποδίζει να βλέπω.

ΕΚΕΙΝΗ.— Τό καπέλλο μου σάς έμποδίζει;

Η ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.— Ναί. Αυτό τό ποάγμα που έχετε στο κεφάλι σας...Δέν ξέρω αν είναι καπέλλο ή άλλο τίποτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τώρα είμαστε φίνα...

ΕΚΕΙΝΗ (ποδη τό μέρος της φωνής).— 'Εγείτε άδικο, κύριε. Τό καπέλλάκι

Τό έλοφρό θέατρο

Είς τό κινηματοθέατρον «'Ιτιάνια» της Θεσσαλονίκης εμφανίζεται κάθε βράδυ καταγεγραμμένη ή γνωστή ντιζέζ των δίσκων «'Οντεόν»—Παυλόφω» δίσ Καίτη Παπαγιάννου καζί με την Ισπανίδα χορεύτρια Λουτσία Λά Μπέλλα και τόν Ισπανό πιανίστα «Νάρκισσο Πουγνίλ». Η ωραία και γλυκύφωνη της δίδος Παπαγιάννου ήρεσε, ιδιαίτέρως δέ στα τραγούδια της Ισπανίας «Αρζεντίνια».

μου δέν μπορεί να σάς έμποδίζει...

Η ΦΩΝΗ.— Και όμως! Δέν επλήρωσα πενήντα δραχμές για νάρθω να θαυμάσω αυτό τόν όδελίσκο!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τόν όδελίσκο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' εκείνην).— 'Επί τέλους, σε παρακαλώ κι' εγώ... θγάλτο...

Δέν υπάρχει λόγος να γίνεται σκάνδαλο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Να... Τό θγάλτω. Κρίμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μή στενοχωρηθείς. 'Η θέλες να σε προσέξουν... Σε προσέξω άρ' κατ' όλος ό κόσμος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Όζ τό τοποθετήσω στη θέση που είναι άδεια μεταξύ μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ετσι, μπράβο.

('Ολιγόλεπτος σιωπή).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.— Δόξα τω Θεώ. Τό ζεύγος σώπασε!

ΕΚΕΙΝΗ.— Καλά θα κάνατε νάστε πιο ευγενής, σείς.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.— Εύτυχώς που δέν υπάρχουν πολλοί σαν κι' αυτούς στην αίθουσα...

ΕΚΕΙΝΗ.— Γκαστόν!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί συμβαίνει πάλι;

ΕΚΕΙΝΗ.— Όζ με πιάσουν τό νεύρο μου. 'Ελα να καθίσης κοντά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ.— Νομίζεις πως δέν βλέπω τό καυώμάτά σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τρελλάθηκες;

ΕΚΕΙΝΗ.— Βλέπω πολύ καλά πως ρίγτηκες στην πλαινή σου. Γι' αυτό δέν θέλεις νάρθης κοντά μου! Σίγουρα της είγες δώσει ραντεβού...

Κι' επέμενες νάρθωμε στον κινηματογράφο...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Εγώ επέμενα; Δέν είσαι σά καλά σου!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.— Νάτους πάλι που ξανάρχισαν!

ΕΚΕΙΝΗ (προς την διευθυνση της φωνής).— Σκαμός! (Σ' εκείνον) Γκαστόν, σε διατάζω νάρθης κοντά μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά τί έπαθες επί τέλους;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν θάρθης κοντά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ερχομαι. (Πλησιάζει και κάθεται). 'Ωχ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τί έπαθες;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κάθησα πάνω στο καπέλλο σου!

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ω!

(Αιποθυμεί. Οί θεαταί διαμαρτύρονται. 'Εκείνος, με την βοήθεια των ταξιθετριών, την θάζει σ' ένα ταξί).

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

(Στό σπίτι τους)

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ωραία περάσαμε απόψε!

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Αφσέ υε! Νά μή σε δώ σά μάτια μου! Φέρθηκες σαν ένας παιάνθρωπος!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Εγώ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναί, έσύ! Πρώτα-πρώτα, άφισες τούς άλλους να με προσβάλλουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά αφού είχαν δικηό οι άνθρωποι να διαμαρτύρονται...

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Επειτα, οι προστυχίες σου με την πλαινή σου κυρία!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Οι προστυχίες μου;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τέλος, ή μοχθηρία σου, να καθήσης πάνω στο καπέλλο μου για να μ' έκδικηθής...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Νά σ' έκδικηθώ; Μά δέν έπαθες και τίποτα, τό καπέλλο σου...

Στείλ' το στην καπελλού να σου τό διορθώση λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τί νόμισες; Πώς ή καπέλλο υού διορθώνει παλιά καπέλλα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί να γίνη λοιπόν; Νά πεθάνωμε; 'Επί τέλους... πάρε ένα άλλο καπέλλο.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ενα άλλο, γουσε μου;

(Πέσσει στην άγκαλιά του). Τόλεγα έγώ πως δέν υπάρχει καλλίτερος άνθρωπος από τένά!

ΕΚΕΙΝΗ.—

ΕΚΕΙΝΗ.—

ΕΚΕΙΝΗ.—

Γιά να διασκεδάσετε

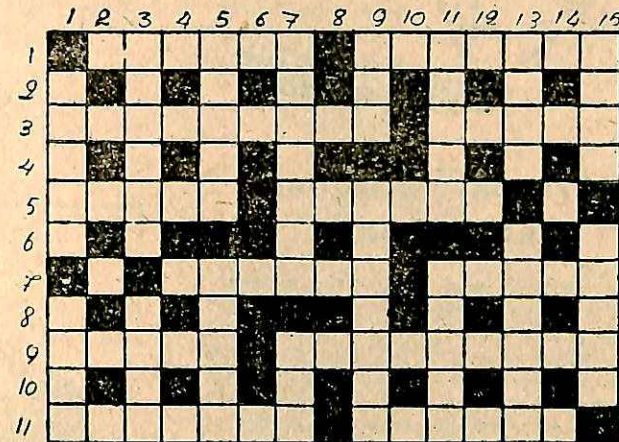
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Θεάτρο. 'Αθηνών—Νυχτερινό τραγούδι. 3) Κόρη του Πριάμου, έρωμένη του 'Αγαμέμνονος. — Φυλή (Σδί) 5) Πρόλις της Θεσσαλίας—Λουτρόπολις 'Ελληνική. — 7) 'Η πατρίς του 'Αποστόλου Παύλου— Γλύκισμα αλλά και... καλλυντικόν. — 9) 'Εργαλείον αλλά και κακή αντίληψις—Κόρη του 'Αγαμέμνονος. 11) 'Εκεί έδοξάσθη ό 'Αθανάσιος Διάκος—Πρωτεύουσα 'Ασιατικού Κράτους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μας χρειάζεται για ν' αναβαίνουμε—'Απαραίτητα ιδίως δια τόν στρατόν.—3) Λέγονται και γαρτσόμα — 'Υγρά θρεπτική τροφή.— 5) 'Οπτασία—'Αρχαία Θεά.—7) 'Υποδιαίρεσις χρόνου, αλλά... και περιοδικόν 'Αθηνών—Τελικός σύνδεσμος.—9) Νήσος Κυκλάδων—'Αρχαίον μνημείον 'Αθηνών. —11) Αυτοκράτωρ της Ρώμης —

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

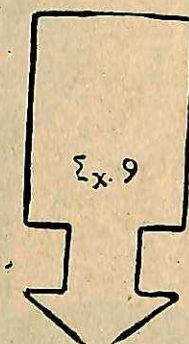
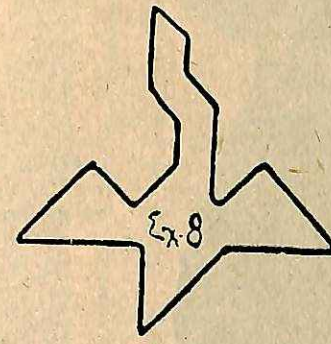
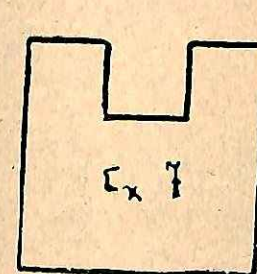
Βασιλεύς των Θηβών.—13) Πόλις της 'Ηπείρου—'Αγώνες αρχαίων.—15) Βασιλεύς —'Ο πενήτερός του 'Ιακώβ.

'Αποστολές :

Χρηστίνα Χρ. Οικονόμου

'Ασκληπείον Βούλας, Παπαστράτων

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα τρία άλλα σχέδια υπ' άρ. 7, 8 και 9, τα οποία μπορείτε να συναρμολογήσετε με τά ίδια έπτά τεμάχια της κιν

νέζικης σπαζοκεφαλιάς. Στο προηγούμενο φύλλο μας υπ' άρ. 618 σάς άδηγήσαμε πως θα κοπούν τά τεμάχια αυτά.

ΜΑΝΤΕΙΑ

'Απλώστε πάνω σ' ένα τραπέζι όλα τά ντόμινα, με τρόπο ώστε να φαίνονται οι αριθμοί.

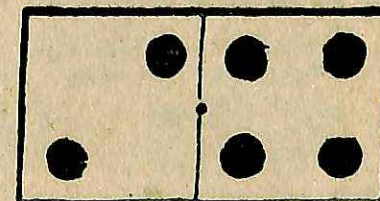
Πέστε έπειτα στους φίλους σας ότι είστε ικανός να μαντεύσετε τό ντόμινο που ένας από τούς παρόντας θα βάλλη στον νού του.

Γιά να έπιτελέσετε τό κατόρθωμα, άπειθυνητε σ' αυτόν που εξέλεξε τό ωρισμένο ντόμινο, και πέστε του:

— Διπλασιάστε ένα από τά νούμερα του ντόμινου που διαλέξατε, και στον αριθμό αυτόν προσθέσατε 3. Πολλαπλασιάσατε έπειτα τό άποτέλεσμα διά του 5. Προσθέσατε στο γινόμενον τόν δεύτερο αριθμό του ντόμινου που διαλέξατε. Τί άριθμό βοήχατε;

'Όταν ό φίλος σας σάς άπάντησε τόν αριθμόν αυτόν, έσείς αφαιρείτε νοερώς

πέντε φορές τόν αριθμό 3 (αυτόν δηλαδή που προσθέσατε στον πρώτο διπλασιασμένο αριθμό του ντόμινου), και τότε τό υπόλοιπον περιλαμβάνει δύο αριθμούς, που είναι ακριβώς οι δύο αριθμοί του ντόμινου που έβαλε στον νού του ό φίλος σας.

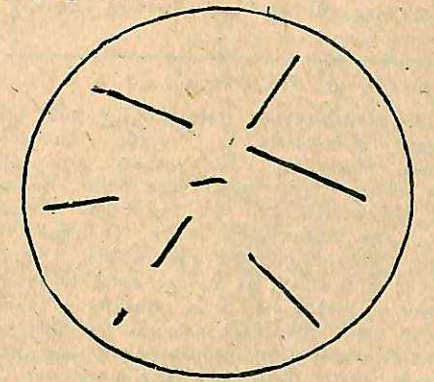

Σημειωτέον ότι, χάριν ποικιλίας, μπορείτε να προτείνετε να προστεθί στον

διπλασιασμένο αριθμό του ντόμινου, όχι μόνον τό 3, αλλά όποιοσδήποτε άλλος αριθμός από τό 1 ως τό 9. Φυσικά, έπειτα, θα αφαιρέσετε 5 φορές τόν αριθμό αυτό.

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

Μια νοικοκυρά ζύμωσε μια πήττα και έτοποθέτησε πάνω της μερικά κορδόνια. Μπορείτε να κόψετε την πήττα αυτή σε έπτά τεμάχια με τρεις μόνο μαχαιριές, χωρίς να ψτε κανένα από τά κορδόνια. Τεμάχια της πήττας δέν ύπάρχει ναύκη να είναι ίσα.

Λύσεις του προηγούμενου φύλλου

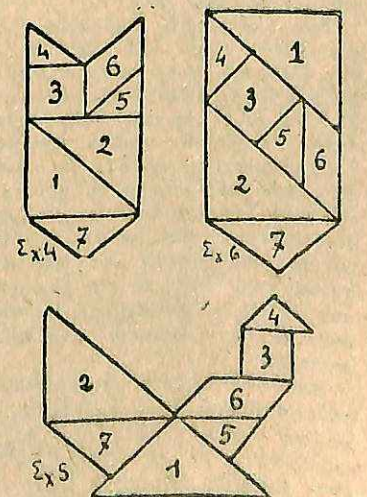
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 628

'Οριζοντίως: 2) 'Αλς. — 3) 'Ερμα. — 4) 'Ανανίας. — 5) Βία. — 6) Μάτ. — 'Ινα. — Βός. — 7) Σιδηρόκαστρον. — 8) Τής. — Νέα. — ΕΑΝ. — Νίς. — δός. — 10) Σοβαρός. 11) Νόσος. — 12) 'Ωμός.

Καθέτως: 1) Μίς. — 3) Βάδην. 4) Αίτησις. — 5) 'Ενα. — Σόν. — 6) 'Αρα. — 'Ιον. — Βοώ. — 7) Κλινισκέπασμα. — 8) Σοί. — ΑΑΑ. — Ροή. — 9) ΝΑΣ. — Δός. — 10) Σύρτεις. 11) Σοφός. 12) Σόν.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

'Ιδού οι λύσεις των σχημάτων 4, 5 και 6 που έδημοσιεύθησαν στο προηγούμενο φύλλο. 'Η εικών σάς δείχνει πως πρέπει να τοποθετηθούν τά έπτά τεμάχια.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Μία νέα μετρία τάξεως χωρίς προίκα αγάπης είναι νέον δικηγόρον που εργάζεται στο δικηγορικό γραφείο του πατέρα του. Οι γονείς του νέου επενέβησαν, τον επηρέασαν, και ο νέος διέκοψε τις σχέσεις χωρίς να δώσει εξηγήσεις. Παρ' όλα αυτά η νέα είναι της γνώμης ότι εκείνος εξακολουθεί να την αγαπά και ίσως αν πρέπει να ρίξη την αξιοπρέπειά της και να του ζητήσει εξηγήσεις.

Μικρή μου Πατρινοπούλα,

Οι αισθηματικές περιπτώσεις που δεν είναι ξεκαθρισμένες, είναι πάντοτε πολύ δύσκολές. Η γνώμη μου είναι ότι είναι καλλίτερα για όλους να ξεκαθαρίζονται το ταχύτερον. Πάντως μην απελπίζεσθε τόσο. Η σημερινή σας απογοήτευσις θα σας διδάξη, όπως τόσες άλλες, ότι οι άνδρες είναι πάντοτε πολύ φλογεροί έως ότου γεννήσουν τον έρωτα στην γυναικεία καρδιά, και άμα το κατορθώσουν αυτό ενδιαφέρονται πια πολύ λιγώτερο. Στις γυναίκες συμβαίνει το αντίθετο. Στην αρχή δυσπιστούν, διστάζουν, αλλά άμα αγαπήσουν πολύ, δυσκολώτερα ξεχνούν. Γι' αυτό ακριβώς όσο γρηγορώτερα ξεκαθαρίσετε την υπόθεσή σας αυτή τόσο λιγώτερο θα υποφέρετε. Άλλωστε, στην περίπτωσή σας μπορεί να οφείλονται όλα σε μία παρεξήγηση. Εάν σας αγαπά πραγματικά και έχει γίνει κακή συνεννόησης μεταξύ σας, θα του δοθή ευκαιρία να εξηγηθή. Αν πάλι οι λόγοι είναι σοβαρότεροι, αν κατάλαβε ότι αν σας έπαιρνε θα θυσίαζε το μέλλον του, θα επικραίνε τους γονείς του, τότε λύσετέ τον μόνον σας από την ηθική υποχρέωσή του απέναντί σας.

Όσο για τα ανώνυμα γράμματα, ίσως είναι υπερβολικά αλλά πολλές φορές έχουν στοιχεία αληθείας. Προσπαθήστε να εξακριβώσετε το περιεχόμενό των. Αν ο άνθρωπος αυτός σας αγαπά, όταν του πείτε πως η στάσις του σας πλήγωσε βαθιά αλλά εξακολουθείτε να τον αγαπάτε και τον παρακαλέσετε να σας εξηγήσει την στάση του, αφού σας δηλ. λυπημένη, μου φαίνεται πως μόνος του θα σας δώσει εξηγήσεις. Όπως κι' αν έχουν τα πράγματα, οφείλετε στον εαυτό σας μία τελική λύση. Η θα σας δώση το δικαίωμα να εξακολουθήτε να τον αγαπάτε, ή θα σας πη πως δεν πρέπει να σκέπτεσθε για μέλλον μαζί του.

Τότε, αγαπητή μικρούλα, ξεχάσετέ τον. Είθετε τόσο νέα άκουα! Ο δρόμος της ζωής μόλις τώρα χαράζεται για σας. Μην απελπίζεσθε. Κάθε εμπόδιο σε καλό. Δυο αδελφές σας ήσαν τυχερές και αποκαταστάθηκαν χωρίς προίκα με καλούς ανθρώπους, το ίδιο θα συμβή και με σας. Δεν σας πήραν τα χρόνια. Άλλωστε μην ξεχνάτε ότι η ωραιότερη ζωή είναι η κοριτσιίστικη με τα δνείρά της, με τα μικροβόλανά της, με τα αισθηματάκια της. Χαρήτε την ξενοιαστή ζωή σας με τις φιλενάδες σας, με την εργασία σας, με την ζωστασιά που βρίσκετε στο σπίτι σας.

Δεν σας εύχομαι μικρή μου γάμο με τους συγγενείς του άνδρος σας διατεθειμένους εναντίον σας. Όσο καλός και αν αισιωμένος κι' αν είναι, θα τον επηρεάζουν εναντίον σας, και η ζωή σας θα είναι βασανισμένη. Αυτή είναι η γνώμη μου. Ακολουθήστε την και θα βγείτε ασφαλώς κερδισμένη.

ΔΟΡΑ

Κάτι πολύ πρωτότυπο και νέον κό

Το μοντέλο αυτό είναι κατασκευασμένο από μαύρο ύφασμα. Ο γιακάς, τα μανίκια και οι τσέπες είναι πλεγμένες με κόκκινο μαλλί γουδωτό. Σας παραθέτουμε πάλι την πλέξη. Όπως βλέπετε είναι βελονιά χάλτσας αρκετά χονδρή. Στην κάθε πλευρά του μπροστινού φύλλου τοποθετούνται οι τσέπες. Όλγες σούρες

κάτω από τις σέπες δίδουν φάρδος στα πλάγια.
Η πλάτη χωρίζεται με μία ραφή στη μέση και συνεχίζεται μέχρι κάτω.

Μπέρτσ, καπέλλο και μοναδόν από γκύνια

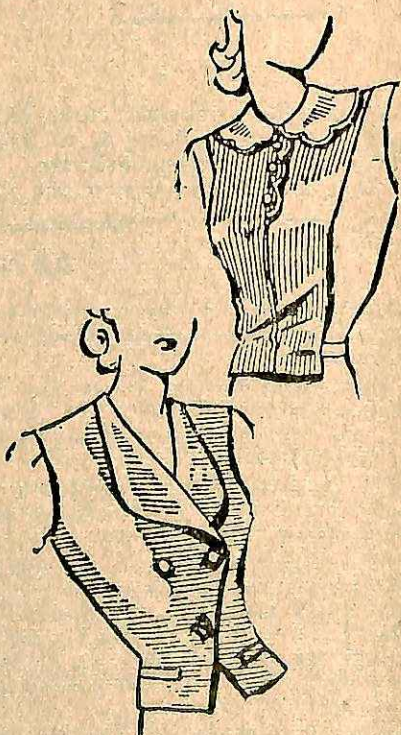
Σας παρουσιάζουμε σήμερα το πρώτο μοντέλο του είδους αυτού. Λέγεται ότι θα φορεθούν πάρα πολύ εφέτος. Θα ομολογήσετε ότι είναι εξαιρετικά κομψά και

δτι μετατρέπουν απόλυτως το περυσινό καλτό.

Τά παλμά μας καινούγια

Μήπως έχετε κάποιο περυσινό φορεματάκι που δεν σας άρρσει πλέον; Ίσως να το έχετε φορέση πολύ και το βαρεθήτε

κατε. Μην ανησυχείτε. Θα σας υποδείξωμε τον τρόπον να το κάνετε άγνωστο.

Της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

στο. Πρώτον, κοντύνετε την φούστα. Δεύτερον, κάνετε μία κοψιά ακριβώς στη μέση του μπουστου εμπρός, και βάλετε από κάτω ένα ωραίο γιλέκο που θα του δώση ένα ύφος μοντέρνο και καν νούργιο.

Σας παρουσιάζουμε δυο μοντέλα. Το πρώτο γίνεται από κρέπ-ντέ-Σιν με άνοιγμα και γιακά με φεστόνια. Το δεύτερο γίνεται από μουαρέ με ρεδέρ άντρικά και τσέπες.

Η μ' δα των αστέρων

Θ' άρχισω από σήμερα να παραβίω μια σειρά από άπλά μοντέλα κατασκευασμένα ειδικώς για την καθημερινή ζωή των αστέρων του Χόλλυγουντ. Σας δίδεται έτσι η ευκαιρία να

τα αντιγράψετε.

Η Βιρτζίνια Μπρούς της Μέτρο Γκόλντγουϊν, η όμορφη ξανθιά με τα μελαγχολικά μάτια, αγαπά πολύ τις μικρές εκδρομούλες που γίνονται στις Ήνωμένες Πολιτείες κάθε Σαββατοκύριακο. Περιμένει, το τραίνο της. Άς την περιγράψουμε εν τω μεταξύ: Φορεί μία φούστα κλός με καρεδάκια υπλές μαρν και άσπρα, με μία λινή μπλουζα μπλέ. Το ζακετάκι είναι από σουέτ άσπρο. Το καπέλλο καθώς και το μεγάλο τσαντάκι είναι επίσης από σουέτ μπλέ σκούρο. Προσέξτε την ύψηλή φόρμα του τεπέ του καπέλλου.

Μοντέλο «Μαρσέλ Ροζέν»

Το εξαιρετικό αυτό καπέλλάκι έχει την ύψηλή φόρμα που τόσο συνήθίζεται εφέτος. Είναι άμπιγιά αλλά άρ-

κετά εύκολοφόρετο. Το πρωτότυπον είναι από σουέντ-μπέζ και γαννίρεται από σουέντ κόκ-ντέ-όζ. Έννοείτε ότι γίνεται επίσης από φέτρο υπέζ γαννιρισμένο από φέτρο σε άλλους χρωματισμούς ή με βελουδένιες κορδέλλες.

Κομφότατο καπέλλο σπόρ «Ίζοντέμ»

Γίνεται από έλαφρό φέτρο σε άνοι-

κτους χρωματισμούς. Οι κορδέλλες είναι από γκρό γκοαίν σε τόνους βιολέτ (μώβ).

Τι χτένισμα να δαίξετε

Τα μαλλιά μας θα είναι μακρὰ ή κοντά εφέτος; Απαντούμε. Όπως θα τὰ θέλετε. Στους τελευταίους διαγωνισμούς στο Παρίσι οι φόρμες που επεβλήθησαν περισσότερο είναι οι έξής:

1) Όπως ή Γκρέτα Γκάρμπο δηλ. ίσια μαλλιά μακρὰ γυρισμένα μέσα. Το χτένισμα αυτό κολακεύει εξαιρετικά τις ξανθές.

2) Όπως στο 1900. Μαλλιά τραβηγτά στην κορυφή της κεφαλής. Οι άκρες τελειώνουν σε μυυλλές.

3) Όπως στην εποχή του Λουδοβίκου 15ου με τὰ μαλλιά δεμένα στον σθέρκο μ' ένα φιογκο μαρκησιόν. Το χτένισμα αυτό είναι κατάλληλον μόνον για πολύ νέες γυναίκες, με κοριτσιίστικες εμφανίσεις πολύ ψηλές και λεπτές.

Συνηθίζονται επίσης τὰ χτενίσματα με κοτσίδες και τὸ χτένισμα του Έλ-λντος βόσκου. Το τελευταίο είναι κατάλληλο για τους τύπους που ανδρίζουν και πρέπει να συνοδεύεται από τανιέρο.

Μεγάλη ποικιλία λοιπόν εφέτος.

Φορεματάκι πλεκτό γιὰ τὴν μικρούλα σας

Τὸ φορεματάκι αυτό είναι πάρα πολύ χαριτωμένο. Το μοντέλο είναι μπλέ και γαννίρεται με κόκκινο.

Χρειάζεσθαι 200 γρ. μαλλί υπλές εξάκλωνο, 50 γρ. μαλλί κόκκινο. Βελόνες αρ. 3 και 3 κόκκινα κοκκάλινα κουμπιά. Βελονίες. 1) Μία σειρά καλή, μία σειρά ανάποδη (ζέρσευ).

2) Βελονιά Ζαρτιέρ—βλο καλή. Εμπροσθία πλεωρά. Αρχίζετε από κάτω. Περνάτε 150 πόντους με υπλές μαλλί και πλέκετε 6 σειρές Ζαρτιέρ δηλαδή βλο καλή. Συνεχίζετε την ίδια πλέξη και πλέκετε 1 1) 2 εκατοστά με υπλές και κόκκινο μαλλί για να σχηματίσετε την γαννιτούρα της φούσας. Συνεχίζετε με πλέ μαλλί και πλέκετε 2 πόντους μαζί δεξιά και αριστερά από τους 2 μεσαίους πόντους 20 φορές κάθε 6 σειρές. Στις 2 άκρες θα κλείσετε 1 πόντο 6 φορές κάθε 2 1) 2 εκατοστά και θα συνεχίσετε ίσιν έως τους 0 π. 35. Στο ύψος αυτό θα κανετε σε βλή την σειρά 14 σκορπιστά κλεισίματα. Θα μένουν 61 π. με τους οποίους θα συνεχίσετε να πλέκετε το κορσάκι με μπλέ και κόκκινο μαλλί σχηματίζοντας λοξές γραμμές. Μόλις τελειώσετε την δεύτερη κόκκινη γραμμή, θα σχηματίσετε το άνοιγμα του κορσάκι. Θα χωρίσετε το πλεκτό σας ακριβώς στο μέσον και θα συνεχίσετε πρώτα την μία πλευρά προσθέτοντας προς την πλευρά του ανοίγματος 8 πόντους τους οποίους θα πλέκετε με πουν ζαρτιέρ, και, μόνο με υπλές μαλλί για να σχηματίσετε την πιά, που θα ράψετε τα κουμπιά. Συγγρόνως στα 5 εκατοστά ύψος του κορσάκι θα σχηματίσετε την μεγάλη κλεινοντας 1 φορά 4 πόντους, 1 φορά 2 πόντους και 2 φορές 1 πόντο. Στα 0.13 ύψος θα σχηματίσετε το ντεκολτέ, κλεινοντας στην πλευρά του ντεκολτέ κάθε 2 σειρές 1 φορά 8 πόντους 1 φορά 3 πόντους 2 φορές 2 πόντους. Κατόπιν θα κλείσετε για τον ώμο σε 2 φορές τους 23 π. που θα σας μένουν. Με τον ίδιο αντικρουστό τρόπο θα τελειώσετε και την άλλη πλευρά. Μόνο που στην πιά, θα σχηματίσετε 8 κουμπότρυπες σε 3 εκά.

Η μητρότης είναι ένα αίσθημα έμφυτο σε κάθε γυναίκα. Έλάχιστες είναι εκείνες που δεν λαχταρούν τη στιγμή που θα σφίξουν ένα τρυφερό πλασματάκι στην άγκυλιά τους, ένα πλασματάκι που θα γίνει γρήγορα ένα παιδί παρμένο από το δικό τους σώμα.

Μητερούλες, που για πρώτη φορά υποβάλλεστε στα τόσα βάσανα, σε τόσες ενόχλησεις. Μητερούλες που ξέρετε ότι θα περάσετε ώρες αγωνίας προτού κατορθώσετε να φιλήσετε το πλασματάκι σας, πρέπει να μάθετε ότι χρειάζεστε ωρισμένες οδηγίες για να φέρετε στον κόσμο, όχι υγιή και ένα παιδί γερό, αλλά και ένα παιδί ευδιάθετο. Και θα μού επιτρέψετε να σας τις δώσω εγώ.

Πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι όσοι έχετε προσιτάως να διατηρήσετε τον έαυτό σας γερό και ευδιάθετο κατά την διάρκεια της εγκυμοσύνης. Μην ξεχνάτε ότι κάθε συγκίνηση σας, κάθε γαργάλα, κάθε λύπη σας, κάθε φόβος σας, σπυδών κάθε σκέψις σας επιδρούν στην μελλοντική ζωή και στον χαρακτήρα του παιδιού σας. Γι' αυτό προσπαθήστε όσο μπορείτε να κυττάτε ωραία πράγματα, ωραίες εικόνες, λουλούδια, να πηγαίνετε σε εξοχές, να τραγουδάτε ή να ακούτε μουσική και θα δείτε πόσο γερούμενο και γερό θα γίνει το παιδάκι σας. Ένν' αντιθέτως αν παραπονιέστε διαρκώς, γρινιάζετε, μένετε πάντοτε ξαπλωμένες στο νιβάκι ή στο κορβόκι σας σαν να πάσχετε από γούνια άρρώστια, το παιδί σας θα γίνει αναιμικό, καχεκτικό, γρινιάρικο, μελαγχολικό και τεμπέλικό.

Πο έτών οι γυναίκες σ' αυτή τη κατάσταση φοβόντουσαν να κάνουν μπάνιο καθαριότητα, ενώ στην πραγματικότητα η εξαιρετική περιποίηση και καθαριότητα του δέρματος είναι απαραίτητος. Τα μπάνια αυτά φυσικά, ποτέ να είναι γλυκά, ούτε πολύ ζεστά, ούτε πολύ κρύα.

Οι γυναίκες που περιμένουν να γίνουν μητέρες πρέπει να ζουν όσο το δυνατόν κανονικότερη ζωή, ώστε να υποστούν να διατηρηθούν υγιή τα διάφορα όργανα του σώματός των. Μόλις μια γυναίκα αντιληφθεί ότι βρίσκεται στην κατάσταση αυτή της πρέπει να εμπιστευθεί τον έαυτό της στην φροντίδα ενός γυναικολόγου, όχι γιατί διατρέχει κανένα κίνδυνο, αλλά γιατί με την βοήθειά του θα υπορέσει να διατηρήσει καλλίτερα την υγεία της προς όφελος του μελλοντικού παιδιού.

Κάποτε οι άνθρωποι έπισκέπτοντο τους γιατρούς μόνο όταν ήταν άρρωστοι, ενώ θα έπρεπε να τους έπισκέπτονται όταν είναι γεροί ώστε να μαθαίνουν πώς να

Έκλαϊκευ' νη έπιστ' ιμη

Η χαρά της μητρότητας

προλάβουν τις αρρώστειες. Οι γυναίκες κατά την διάρκεια της εγκυμοσύνης των πρέπει να αισθάνονται τόσο καλά όσο και πριν. Μερικές μάλιστα αισθάνονται καλύτερα παρά σε οποιαδήποτε άλλη εποχή.

Τι πρέπει λοιπόν να κάνει μια γυναίκα για να εξασφαλίσει έναν φυσιολογικό τοκετό και να διατηρήσει την υγεία της;

Το παιδί τρέφεται μέσα της από υλικά παρμένα από το δικό της σώμα. Συνεπώς έχει ανάγκη από εκλεκτή τροφή για να μπορέσει να σχηματίσει όπως πρέπει όλα τα όργανά του. Θα βρούμε δε όλη την τροφή που του χρειάζεται εάν η μητέρα ακολουθή ένα διαιτολόγιο άπλο, ποικίλο και εύκολο γινόμενο.

Πολλές γυναίκες φαντάζονται ότι πρέπει να παίρνουν έξω από το διαιτολόγιό τους πρόσθετη τροφή ή ανή όρεξί τους είναι καλή, να τρώνε υπερβολικά, με την ιδέα ότι έτσι τρέφουν καλύτερα το παιδί τους και το κάνουν πιο γερό. Όταν η μητέρα τρώει κανονικά και χωνεύει κανονικά μια συνηθισμένη ποσότητα τροφής το παιδί θα βρούμε όλα τα υλικά που του χρειάζονται.

Ιδιαίτερος συνιστάται σ' αυτή την περίπτωση, όπως άλλωστε και σε κάθε άλλη, μεγάλη ποικιλία λαχανικών και φρούτων. Τα μήλα, τα πορτοκάλια, οι ντομάτες, είναι προσιτά σε όλους. Αλλά και σε περίπτωση όπου θα δυσκολεύονται ν' αγοράσουν φρέσκα φρούτα, τα κονσερβοποιημένα τ' αντικαθιστούν πολύ καλά. Το διαιτολόγιό τους πρέπει να περιέχει επίσης λίγο κρέας, ψάρι ή κοτόπουλο. Δεν πρέπει να τρώνε περισσότερο από τέσσερις φορές την ημέρα και αυτό πρέπει να γίνεται με απόλυτη άνεση, σιγά, και να μασούν καλά την τροφή τους. Κατά την διάρκεια των γευμάτων να αποφεύγουν τα ποτά. Πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους ότι πρέπει να διατηρούν καθαρά τα νεφρά των πίνοντας άφρονα γάλα, λευκό φρεσκοβρασμένο τσάι, σέλτς νερό, λεμονάδες ή και σκέτο νερό. Το μαύρο ψωμί είναι πολύ ωφέλιμο.

Όταν η μέλλουσα μητέρα ακολουθήσει κατά γράμμα την δίαιτα αυτή, τρώγοντας επίσης άφρονα λαχανικά, ή κένωσις του εντέρου της θα γίνεται εύκολα και γρήγορα. Σπουδαιότατο στοιχείο στην κατάσταση αυτή είναι η καλή τροφή φυσικό. Σπουδαιότατο στοιχείο στην κατάσταση αυτή είναι η καλή τροφή φυσικό. Σπουδαιότατο στοιχείο στην κατάσταση αυτή είναι η καλή τροφή φυσικό. Σπουδαιότατο στοιχείο στην κατάσταση αυτή είναι η καλή τροφή φυσικό.

Ό υπνος παίζει σπουδαιότατο ρόλο σ' αυτή την κατάσταση. Οι ώρες του ύπνου σας πρέπει να είναι κανονικές και κάθε απόλεια ύπνου πρέπει να αναπληρώνεται με απογευματινό ύπνο ή με ενδοκρινή καφέ ή με απογευματινό ύπνο ή με ενδοκρινή καφέ ή με απογευματινό ύπνο ή με ενδοκρινή καφέ.

Ιδιαίτερα φροντίδα χρειάζεται καθ' όλη την διάρκεια της εγκυμοσύνης για τις θηλές των μαστών σας. Να τις πλένετε καθημερινά με νερό και άγνό σαπούνι και να τις στεγνώνετε με προσοχή. Εάν οι μαστοί σας θαρύνουν πολύ πρέπει να υπο-

στηρίχθουν. Τα φορέματά σας να είναι ελαφρά, φαρδιά, να μη σφίγγουν κανένα μέρος του σώματος και να μην εμποδίζουν τις κινήσεις σας. Μη συγκρατήτε τις κάλτσες σας με καλτσόδετες αλλά με μια απαλή ελαστική ζώνη στη μέση σας.

Εάν τα πόδια σας πρήσκονται ή οι φλέβες των ποδιών σας έχουν ζητήστε άμέσως την συμβουλή του γιατρού σας. Προσέξτε τα δόντια σας όχι μόνο για να μασάτε καλά την τροφή σας, αλλά και για να μη σας δηλητηριάσουν τον οργανισμό σας. Μια γυναίκα που περιμένει να γίνει μητέρα πρέπει να έπισκέπτεται κάθε τόσο τον οδοντίατρό της ή μια οδοντιατρική κλινική, γιατί υπάρχει φόβος αν δεν το κάνει να πάθει επιλόγιο πυρετό απ' αυτή την αιτία. Εκτός αυτού το παιδί απορροφά απ' την μητέρα του πολύ ασβέστο, το οποίο χρειάζεται για τον σχηματισμό των οστών του. Εάν το διαιτολόγιό του δεν είναι πλούσιο σε ασβέστο, το παιδί θα πάρη την ποσότητα που του χρειάζεται από το σώμα της μητέρας του και τα δόντια της θα υποστούν την ανάλυση βλάβη. Γι' αυτό τους συνιστούμε το μπουρνούλαδο που περιέχει πάρα πολύ ασβέστο. Έγουν επίσης ανάγκη από σίδηρο και πολλές φορές οι γιατροί αναγκάζονται να τους το δίνουν ως φάρμακο. Αλλ' αυτό το οποίο πρέπει να καταλάβη μια γυναίκα σ' αυτή την κατάσταση είναι ότι δεν είναι άρρωστη αλλά ότι εκτελεί απλώς μία εργασία για την οποία την έχει προορίσει η φύσις.

Στην κατάσταση αυτή τα όργανα της γενικώς επιβάλλονται σε πρόσθετη εργασία. Εάν είναι γερά, αντέχουν θαυμάσια στον πρόσθετο κόπο. Υπάρχουν όμως γυναίκες που δεν αντέχουν σ' αυτόν τον κόπο και γι' αυτές χρειάζεται τακτική και ειδική προσοχή των ειδικών γιατρών. Εάν όμως από άμελεια τα κορυφαία από την εγκυμοσύνη νεφρά και το σκότι δεν λάβουν την απαιτούμενη προσοχή, σοβαρότατες παθήσεις μπορούν να σημειωθούν. Οι παθήσεις αυτές διαγιγνώσκονται με την εξέταση των ούρων που πρέπει να γίνεται τουλάχιστον μία φορά τον μήνα στην κατάσταση αυτή. Όταν διαγνωσθεί η προσωρινή πάθηση, εύκολος είναι ο τρόπος της θεραπείας της από το γιατρό.

Τώρα θα σας προσέσω μερικούς κανόνες τους οποίους ελπίζω ότι θα προσπαθήσετε να τηρήσετε.

Πρώτον, να απαλλαγείτε άμεσα από τις δυσκολιότητες σ' αυτή τη δύσκολη κατάσταση. Όλοι οι καλλίτεροι γυναικολόγοι συνιστούν εδώ κι' εξήντα χρόνια σε όλες τις μέλλουσες μητέρες να παίρνουν «Φρουτ-Σόλτ», το οποίο εκτός των άλλων έχει το μέγιστο ποσοστόμα να ελαττώνει την πρόσθετη εργασία των νεφρών σας και να απαλλάσσει τον πεπτικό σας σωλήνα από τις απορροφήσεις των δηλητηρίων που συσσωρεύονται εκεί προς μεγάλη βλάβη του παιδιού και της μητέρας.

Δεύτερον, να έπισκεφθείτε άμέσως έναν καλό γυναικόλογο.

Τρίτον, να ακολουθήσετε πιστά τις οδηγίες του.

Τέτατον, να κάνετε μετονημένους παρτήσεις στο ύπαιθρο.

Πέμπτον, να τρώτε άφρονα φρούτα και λαχανικά, και

Έκτον, να κοιμάστε και να αναπαύεστε τακτικά.

Μεταξύ μας

Ρ. Ρώσος, Ν. Διδάση. Το μέν ποιήμα σας δεν είναι άριστο. Το πεζό σας όμως θα δημοσιευθεί, συντομευόμενον. — Β. Αμπαζόπουλον, Ένταυθα. Το σονέτο σας έχει έμπνευση και ωραίες σικόνες. Πρέπει όμως να αλλάξετε το δεύτερο τετράστιχο και να μās το ξαναστείλετε. — Αθηνάϊον, Ένταυθα. Το ποιήμα σας δυστυχώς δεν είναι άριστο στη φόρμα, και το θέμα πολύ κοινότυπο. — Πότην Μαρέσχον, Ένταυθα. Το ποιήμα σας δεν είναι κακό αυτή τη φορά, και η φόρμα του κανονική, αν και πολύ απλή. Για νάναι όμως ένα ποιήμα δημοσιεύσιμο πρέπει να γη και κάποια πρωτοτυπία. Εάν εξακολουθήσετε την προσπάθειά σας, θα επιτύχετε. — Π. Σπαθέραν, Πέτρον Όλυμπον. Όπως είδατε το «Στόν Όλυμπον» δημοσιεύθη ήδη. Το τελευταίο θα δημοσιευθεί με τη σειρά τελευταίο θα δημοσιευθεί. Δ. η. Μ... Τζά ν. Βούλα. Το «Γιατί γράφω»

θα δημοσιευθεί. Σας ευχαριστούμε για τις ενέργειές σας. — Λέλαν Σακελλαροπούλου, Ένταυθα. Το αποσταλμένο αρκετά καλό. Θα δημοσιευθεί συντομευόμενο λίγο. — Πέτρον Κατσούλην, Ένταυθα. Καλό και θα δημοσιευθεί με την σειρά του. — Ομ. Παπαϊωάννου, Γλυφάδα. Το «Δός μου την λήθη» θα δημοσιευθεί. — Φ. Α. Γαλανόν, Λάρισα. Το αποσταλμένο είναι αρκετά καλά γραμμένο, αλλά πολύ κοινότυπο. Διαλέξτε ένα θέμα πιο πρωτότυπο, και στείλτέ το. — Στ. λ. Κωλέττην, Σύνορα. Το «Πότε θα γυρίσω» αρκετά καλό και θα δημοσιευθεί με την σειρά του, συντομευόμενο λίγο. Δικαίωμα κρίσεως δεν γοσιάζεται. — Τ. α. ο. Ιωάννινα. Το σταλμένο πολύ κοινότυπο. Πρέπει να διαλέγετε θέματα πιο πρωτότυπα. — Μηνά Ματσάκη, Τουκοκλιμανο. Πήραμε τα νέα σας σταυρόλεξα, και σας ευχαριστούμε θερμά.

TRILYSIN
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟ-
ΠΤΩΣΙΝ. ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΗΝ
ΠΥΡΙΡΙΔΑ. ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΞΑΝΑΦΥΤΡΩΝΟΥΝ.

«Έξδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΙΚΤΙΚΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517
Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος.
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νίκαις 17
Διαχειριστής: Κ. ΠΙΑΝΟΥ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησια έσωτερικού δρ 250
Εξάμηνος 125
Έτησια εξωτερικού Αίροι 1.10
Αμερικης Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑ-
ΕΙΔΗΣ. Συν. Υμηττού Διαδόχου Παύλου 10

πει να διαλέγετε θέματα πιο πρωτότυπα. — Μηνά Ματσάκη, Τουκοκλιμανο. Πήραμε τα νέα σας σταυρόλεξα, και σας ευχαριστούμε θερμά.

Μάλιστα
δλοι μας
μεταχει-
ριζόμεθα
ΚΟΛΥΝΟΣ

Είναι φυσικόν ολόκληρος ή οί-
κόγένεια να μεταχειρίζεται και
να εκτίμα την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Χιλιάδες οδοντοίατροι θα
σας είπαν ότι ούδενια άλλη
κοινή οδοντόκρεμα δεν περιέ-
χει τόσα θαυμαστά συστατικά
για την λάμψιν των οδόντων
και την εξυγιάνσιν του στόματος

και με την εγγύησιν ότι η χρ-
σις της είναι ευχάριστος και
οικονομική.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ όχι μόνον δια-
τηρεί καθαρούς και στιλνούς
οδόντας αλλά καταστρέφει τα
έπικύνδυνα παράσιτα ή αιτία
της σήψεως

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον
οικονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΘΗΝ. ΛΑΜΠΡΟΥΛΟΙ

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Ούτε μια ρυτίδα, ούτε μια
γραμμή σε ηλικία 65 χρόνων.
Μια επιδερμίς καθαρά βελού-
δη, άμειπτος νέας κόρης. Θα έλε-
γε κανείς ένα θαύμα, αλλ' ύ-
πάρχει μία επιστημονική έρη-
νεία.

Αυτά είναι τα μαγικά άποτε-
λέσματα του «BIOCEL» ή εκ-
πληκτική διαγνώσκονται
γητού Β. STEJSKA του Πα-
νεπιστημίου της Βιέννης. Το
«BIOCEL» είναι πολυτίμον
στοιχείον φυσικόν νεότητος, ά-
παραίτητον διά κάθε επιδερμίδα
βελούτη και γυαλίς ρυτίδας. Η
κρέμα TOKALON χρώματος ρό-
ζ περιέχει τώρα εξ' αυτού. Τρέφει
και ξαναναιώνει την επιδερμίδα
κατά τον ύπνον σας. Θα ξυπνά-
τε νεωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες
και γραμμές εξαλείφονται. Διά
την ημέραν μεταχειρίζεσθε την
κρέμα TOKALON, τροφή διά
την επιδερμίδα, χρώματος λευ-
κού (μή λιπαρά) διά να κάμπε-
την επιδερμίδα σας φρέσκη και
καθαρά, να διαλύετε τα μαύσα
σας στίγματα και ατελείας. Ξα-
νανεώσατε κατά 10 γρόνια και
εμένατε νέα. Απαλλαγείτε από
το γαιώδες γράμα. Ξαναβείτε
τά φρέσκα σας μάγουλα σφικτά
και την λεπτή γύρι της νεότη-
τός σας. Θα εκπληγείτε από το
πνεδόν μαγικά άποτελέσματα
των δύο κορυφών TOKALON
ροσφών διά την επιδερμίδα. Έ-
νν' ονι, εύχαιόσως θα σας έ-
πιστρέψωμεν τα χρήματά σας.

Η Περμανάντ σκλη-
ραίνει τα μαλλιά και τ
δαμπώνει. Η μπριγιαντί-
ν FIX της Αρωματοποιεί-
L. T. RIVER κάνει τα μαλλ
άπαλα και στιλννά. Χρησιμ
ποιείται με ένα βαποριζατε
και συγκρατεί τα μαλλί
χωρίς να κολλούν.

IRIDA
BAΦAI
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ, ΑΘΗΝΑ
ΚΑΡΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 ΤΗΛ. 27-551

ΔΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 20 "
Borax 10 "

Εκτός τούτων δύο φορές την εβδομάδα να κάνετε το βράδυ προτού κοιμηθίτε ένα ατμόλουτρο επί 10 λεπτά, μέσα στο οποίο να ρίχνετε δύο κουταλιές της σούπας βορικό. Επίσης δύο φορές την εβδομάδα το πρωί ν' αλείψετε το πρόσωπό σας με ασπράδι αυγού το οποίο ν' αφαιρέσετε μετά 10 λεπτά μ' αβγόνο γλισρό νερό. Για τ' άλλο σας ζήτημα γράψτε μου σ' άλλην σας επιστολήν.
Φοιτήτριαν Φιλοσοφικῆς

Σχολῆς. Ἡ πάθηση τῆς μαῦς λέγεται χειλίτις καὶ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ ροῦζ τῶν χειλέων. Πρέπει νὰ προσέξτε τὴν κατάστασιν αὐτὴν γιὰτι πολλές φορές γίνεται πρόξενος σοβαρᾶς μολύνσεως. Λοιπὸν, γιὰ ἕνα διάστημα νὰ σταματήσῃ ἐντελῶς τὴν χρῆσιν τοῦ ροῦζ. Καθημερινῶς νὰ βάζῃ στὸ σκάσιμο τῶν χειλέων κουμπέσσες μὲ βορικό, γλισρές. Σὲ κάθε ποτήρι νερὸ μὴ κουταλιὰ τῆς σούπας βορικοῦ. Νὰ τίς ἀλλάζῃ κάθε 10 λεπτά. Καμμιά δεκαριά τὸ πρωὶ καὶ ἄλλες τόσες τὸ βράδυ εἶναι ἀρκετές. Κατόπιν δὲ νὰ ἐπαλείψῃ τὰ χεῖλη μὲ τὴν πομάδα Τοποθαζέν ἀντιπυοζέν. Ὅσον ἀφορᾷ ἄς ν' ἀκολουθήσετε ἐπακριβῶς τὴν τακτικὴν ποὺ γράφω ἀμέσως ἀνωτέρω πρὸς τὴν «Ἀνυπόμονη».
Διὰ Λ. Βερ. Ἐνταῦθα. Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ πομάδα ποὺ μεταχειρίσθητε ρεχλα-

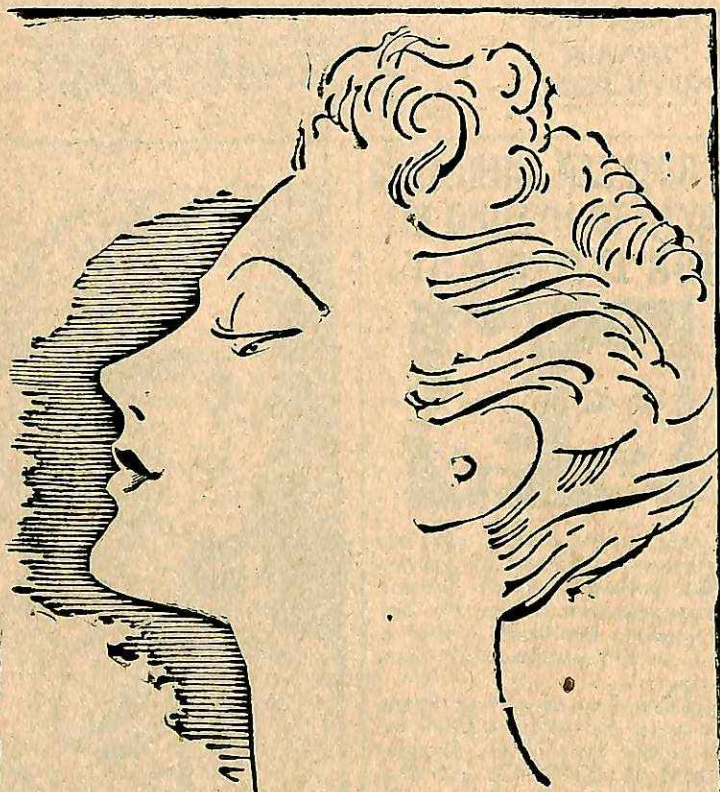
μάρεται, ὅτι προλαμβάνει τὰ ἡλιοκαυτά, ξαναναιώνει κ.τ.λ. Κι' ἔτσι παρεσφύρηθητε καὶ σὲς καὶ κάνατε ἀφοδὴ τὴν ἡλιοθεραπείαν σας καὶ τώρα σώσον καὶ ἐλῆσον. Λοιπὸν ἑλαφρὰ κάθε βράδυ τρίβετε τὰ μέρη τῆς παθήσεως μὲ τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Oxyde de zinc 20 gr.
Rocserine 12 "
Vaseline 20 "

Μετὰ ἕνα ὡρὴ ξαναγράψτε μου ἐάν δὲν ἐξηφανίσθησαν καὶ ἄλλοτε... φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς οἱ ὅποιοι στὴν προκειμένη περίπτωσιν εἶνε οἱ ρεχλάμας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΔΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος 40

Δὲν
υψόσχεταί
θαύματα!

ἀλλὰ εἰς δίδει
τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ
ὡμορφιά σας ἀπέδωσε
ὀδὴν τῆς τὴν γοντεῖαν

ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

Διαλίωσας αὐτὴν ἰά χέρια
ἡς μὲ ἀντὶ τὸν ἰόν ἰόν

Διότι γνωρίζει τί δέλητρον ἰσχοῦν τὰ ὄρατα καὶ περὶ ποιημένα χέρια. Ἡ μεγαλειτέρα τῆς φροντίς εἶναι νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν τὴν ὡραιότητα. Ἀσφαλὴ βοήθεια τῆς προσφέρει ἡ πολύτιμος κρέμα NIVEA, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζεται ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλύσιμο τῶν χειρῶν καὶ κυρίως τὸ βράδυ. Καὶ προληπτικῶς ἀκόμα μεταχειρίζεται τὴν κρέμα NIVEA διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ δέρμα τῆς ἀπὸ τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τοῦ σαπουνιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ. Ἡ κρέμα NIVEA μὲ τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα EUCERIN τρέφει τὸν ἰστὸν τοῦ δέρματος. Τὸ σκασμένο, τραχὺ καὶ ρυτιδωμένο δέρμα γίνεται πάλι λεῖον καὶ μαλακὸ ὡς βελούδο. Ὅποιος μεταχειρίζεται τὴν NIVEA τακτικὰ ἔχει πάντοτε τρυφερὰ καὶ περιποιημένα χέρια.

Σδώρρουχα

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 30

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21 ΑΙΟΛΟΥ-ΣΤΑΔΙΟΥ 96

ΔΙΑΦ. Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗ